

Art Menekşeleri

SARAH JIO

Bir kadının yüreği sırlarla dolu bir denizdir...

Art

Sarah Jio - Mart Menekşeleri

Bir kadının yureği sırlarla dolu bir denizdir.

Gerçek aşkı yaşadığına inanan Ünlü yazar Emily Wilson, kocasının başka bir kadını ona tercih ettiğini öğrenince, hayal kırıklığına uğrar.

Tüm bu olanlara rağmen yine de tek bir damla gözyaşı dokmez Büyük yengesi Bee, Man aynı Bambridge Adasında geçirmesi için onu davet eder. Emily ruhunda acılan yaralann itleşmesi umuduyla bu teklifi kabul eder.

Adanın mistik havasıyla huzuru yakalamaya çalışan Emily, 1943

yılında yazılmış kırmızı kadife kaplı bir günlük bulur. Bu günlük onu geçmişin tozlu sayfalanna hapsolan gerçek bir aşk hikayesine ve altmış yıllık bir aile sırrına goturecektir...

Umudun, huznun ve pişmanlığın bir arada işlendiği buyuleyici bir roman... İlk kitabı M art Menekşeleri ile Library Journal En İyi Kitap o d u lu n e layık gorulen Sarah Jio, insan kalbinin, ne kadar hatalı olursa olsun sevdiklerimizi her zaman affedeceğini eşsiz bir dille anlatıyor.

“Aşk. tarih ve gizem.. Daha ne olsun? Mart Menekşeleri,

geçmişimizin er ya da gec surprizlerle karşımıza çıkacağını hatırlatan muhteşem bir roman.”

Jodi Picoult

Tarih, gizem ve aşfem mukemmel bir kamımı... Bu roman, elinizden Düşüremeyeceksiniz.

Library Journal

MART MENEKŞELERİ

SARAH JIO

özgün adı: The Violets of March

Yayın Yönetmeni: Bulent Oktay

İngilizceden Çeviren: Nihan Giray

Editör: Yasemin Bute

Son Okuma: Çağla Dirice

Sayfa Tasarım: Ayşe Çalışkan

Kapak Tasarım: İlknur Muştı

OKTAY MATBAACILIK

Davutpaşa Kışla Cad. Kale iş Merkezi C Blok

No: 55 • 56 Topkapı - Zeytinburnu

CM; Umut Matbaacılık. İstanbul

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 16229

MATBAA SERTİFİKA NO: 163!S

1.Baskı: Ekim 2012

ISBN: 978-975-999-627 7

CSarah Jio.2011

Bu kitabın Turkce yayın hakları Jenny Meyer Literacy Agency den alınmış

olup Beyaz Balina Yayınları na aittir. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hicbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARKADYA YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi

No: 14 Kat; 1 D; 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel.: 0212 - 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69

Faks:0212-544 66 70

infoaarkadya.net

Genel Dağıtım YELPAZE DAğITIM

Tel.: 0212 544 46 46 / 544 32 02 - 03

Faks: 0212 544 87 86

E-posta: info0yelpaze.com.tr

Arkodya Yayınları, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

İngilizceden Ceviren: Nihan Giray

Sanat ve yazma aşkıyla 1940 'ların buyusunu icime işleyen buyukannelerim Antoniette Mitchell ve

Cecelia Fairchild a.

"Nehir kenarlan bahse ilerler ya hani Mart sularından.

Butun kırgınlıkların sonu, kalbindeki sevinctir bu. "

Antonio Carlos Jobim 'in "Mart Sulan " adlı şarkısından.

Sanırım o an geldi catti.** dedi Joel. evimizin giriş

O kapısına yaslanarak. Ardından, beş yıl önce Ne*

York'tan beraber aldığımız ve yenilettiğimiz bu iki katlı evdeki mutlu anlarımızı hatırlıyormuşcasına gözleriyle etrafı

inceledi. Önce muhteşem kemerli giriş. Connecticut'taki

bir antikacıdan aldığımız ve adeta bir hazine gibi evin köşesine yerleştirdiğimiz eski şomineye, son olarak da yemek

odasının rengiyle insanın kanını ısıtan duvarlarına baktı. O

zaman hangi renge boyayacağımız konusunda çok düşünmüş.

sonunda Marakeş kırmızısında karar kılmıştık. Bizim

kısa evliliğimiz gibi hem huznun hem de şaşkınlığın izini taşıyordu bu renk. Joel, bunun fazla turuncu olduğunu soylese de bence çok doğru bir renkti.

Bir an için göz goze geldik. Fakat hemen elimdeki koli

bandına baktım ve bu sabah toparlanmak için gelen Joel'in son birkaç eşyasını da aceleyle kutuya koyup bantladım. O

anda yeni bantladığım kutuda mavi, deri ciltli kitabımı hayal meyal gördüğümü anımsadım. "Bir saniye, benim Kaybolan

Yıllar kitabımı mı alıyorsun?

herhangi bir otelin lobisinde bir yığın tozlu kitabın arasında bulacağım, hiç aklıma gelmezdi. Kitab. o toz yığınının nazikçe

alıp, t a r i f edemeyeceğim bir ictenlikle kalbime bastırmışımı.

Bu dokunaklı hikaye aşkı, gizli tutkulan ve özel düşüncelerin derinliğini anlatıyordu. Oyle ki benim yazma tarzımı da

sonsuz dek değiştirmişti. Hatta yazmayı bırakma nedenimde olabilirdi. Joel bu kitabı hiç okumamıştı,

bundan memnundum aslında. Binleriyle paylaşmak için oldukça özel bir kitaptı.

Sanki benim yazılmamış günlüğümün say falan gibiydi.

Kutuyu tekrar acıp içindeki eski kitabı bulabilmek için
cırpırken. Joel de bana bakıyordu. Kitabı bulduğum an
rahat bir nefes aldım.

“Affedersin,” dedi Joel belli belirsiz. “Bu kadar umursayacağını düşünmemiştim.”

Benim hakkımda düşünemediği o kadar çok şey vardı
ki. Kitabı elime aldım ve başımı sallayarak kutuyu yeni*
hamladım. Sanmm bu kadar.” diyerek ayağa kalktım.

Kasım ayının yağmurlu bir pazartesi

gunuydu. Her zamanki gibi onun en sevdiği acı soslu omleti yaparken. Joel bana Stephanie'den
bahsediyordu. Onu nasıl mutlu ettiğini, onu nasıl anladığını, birbirleri arasında nasıl güzel bir iletişim
olduğunu... O an birbirini tamamlayan

iki lego parçası gözümün önüne gelmişti. Urpermişim. Ne

gariptir ki o sabaha tekrar geri donduğumda her defasında aklıma gelen tek şey. yanık acı soslu
yumurtaların kokusu oluyordu. Evliliğimin sonunun da o acı soslu omletler gibi kokacağını nereden
bilebilirdim ki?

Joel'in yüzüne bir kez daha baktım. Özgün ve kararsızdı.

Ona bir adım atıp kollarına atılsam, af dileyen bir koca edasıyla bana tüm aşkıyla sarılacağını ve
evliliğimize kıvamayacağını biliyordum. Ama hayır, dedim kendime. Yara almıştık

bir kere. Kaderimiz belliydi artık. “Hoşça kal. Joel.”

Kalbim bunu yapmamı istemese de mantığımı dinlemeliydim.

Gitmesi gerekiyordu.

Joel incinmiş görünüyordu. “Kmily. ben...”

Ozur mu dileyecekti? Yoksa ikinci bir şans mı isteyecekti?

Bilmiyordum. Onu susturmak istercesine elimi kaldırdım

ve tüm gücümü toplayarak. “Hoşça kal.” dedim.

Joel sadece başını salladı ve arkasını donup evden çıktı.

Gözlerimi yumdum ve Joel'in arkasından kapıyı kapatışını dinledim. Kapıyı dışarıdan kilitlenileli. Bu hareketiyle içim sızladı. Beni hala önemsiyor... I*n azından güvenliğimi. Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırarak kapının kilidini değiştirmem gerektiğini tembihledim kendime. Bunu yaparken

bile onun gittikçe uzaklaşan ayak seslerini dinliyordum.

-Geliyor musun? Arayan, en yakın arkadaşım

Annabelle'di. "Bana boşanma evraklarını tek başına imzalamayacağına söz vermiştin.

Şaşkın bir halde saate baktım. "Affedersin A n n i e d i y e yanıt verdim, bir yandan da cantamdaki anahtarlarımı ve

icinde boşanma evraklarının bulunduğu zarfı kontrol ediyordum.

Bir önceki konuşmamızda onunla tam kırk beş dakika

önce restoranda buluşmayı planlamıştık. "Geliyorum."

••Tamam." dedi Annabelle. "O halde senin için de bir icki ısmarlıyorum."

öğle yemeklerimizin buluşma noktası Clumet, evimin

hemen dört blok yanıydı. On dakika sonra mekana vardığımda Annabelle ayağa kalkıp bana sarıldı.

"Ac mısın?" diye sordu yerlerimize yerleştikten sonra.

"Hayır." diye yanıt verdim.

Annabelle kaşlarını catarak, "Karbonhidrat," dedi ve

onuma ekmek sepetini ini. "Karbonhidrata ihtiyacın var.

E'et. evraklar nerede? Haydi, bir göz atalım."

Zarfı cantamdan çıkardım ve sanki içinde dinamit varcasına dikkatle bakarak masanın üzerine koydum.

a yt Unlann hepsinin senin hatan olduğunun farkındasın»

ro1. dedi Annabelle hafifce gulumseyerek.

yorsun?^ICR ba^t,m Benim hatam mı? Ne demek feo*

i l lerle ^^ adarnla evlenmeyecektin. Hic kimse

cnmez Onlarla çıkarsın, sana bir S*)1*

ısmarlamasına ve kıyafetler almasına izin verirsin ama o

kadar. Onlarla asla evlenmezsim*’

Annabelle. Sosyal Antropoloji Bölümü'nde doktorasını

yapıyordu. İki yıl boy unca evlilikleri ve boşanmaları incelemişti.

Araştırmalarının sonuçlarına göre de bir evliliğin

başarısını, evlendiğin adamın isminin tayin ettiği sonucuna varmıştı.

Annabelle'in söylediğine bakılırsa. Eli isminde biriy le

on iki yıl. uc hafta evliliğin tadım çıkarabilirdiniz. Brad isminde biriyle altı yıl. dört hafta surerdi evliliğiniz. Steve ise yalnızca dört yılda miadını dolduruyordu. Diğer bir iddiası ise. Preston*’lı birisiyle asla evlenmeyecektiniz.

“Peki, Joel ismi hakkında neler söyleyeceksin?”

“Yedi yıl. iki hafta,” dedi Annabelle umursamaz bir ses tonuyla.

Başımı olumlu anlamda salladım. Evliliğimiz tam tamına

altı yıl. iki hafta surmuştu.

“Kendine gelip. Trent adında birini bulmalısın,” diye devam etti konuşmasına Annabelle.

Memnuniyetsiz bir ifadeyle, “Trent isminden nefret ederim,”

dedim.

“Tamam, o halde Edward ya da Bili... bir de Bruce,

diye karşılık verdi. “Uzun omurlu bir evlilik için bu isimler ideal.**

“Oldu hemen,” dedim dalga gecercesine. “İstersen

huzurevinden bir koca bulalım bana, ne dersin.

Annabelle uzun boylu, zayıf, güzel bir kızdı. Uzun, siyah, kıvrırcık saçları, porselen gibi teni ve koy u renkli gözleriyle Julia Roberts’ı andıran bir güzelliği vardı. Otuz uc yaşındaydı ama hic evlenmemişti. Nedenini sorduğunuzdaysa, Miles

Davis ya da lkrbie llan«Kk gibi bir adam bulamadığımdan

bahsederek size ancak laf kalabalığı yapardı.

O sırada garsonu çağırarak. "İki tane daha alabilir miyiz, lütfen?" dedi. Garson ise boş martini bardağıma aldığımda zarfın üzerinde oluşan bardak izi dikkatimi çekti.

"Haydi artık." dedi Annabelle usulca.

Ellerim titreyerek, yarım santim kalınlığındaki zarfa

uzandım ve içinden boşanma evraklarını çıkardım. Avukatımın asistanı, imzalamam gereken uc sayfaya fosforlu

pembe renkli bir kalemle "burayı imzala" yazılı küçük kağıtlar yapıştırmıştı.

Cantamdan kalemimi çıkardığımda boğazımda bir

yumru hissettim. İlk sayfada ismimin yazılı olduğu yeri

imzaladım, sonra diğer sayfayı, daha sonra diğer sayfayı...

Uzunca bir v ve vurgulu bir n ile sonlanan Emily Wilson.

Beşinci sınıftan beri imzamı bu şekilde atıyordum.

Son olarak evliliğimizi sonsuzluğa gömduğümüz tarihi de

attım. 28 Şubat 2005.

Aferin, dedi Annabelle yeni martini bardağını uzatarak.

"Joel ile ilgili bir kitap yazacak mısınız?"* Çünkü ben bir yazardım. Tanıdığım herkes gibi Annabelle de Joel'i içeren bir roman yazmamın, alacağım en iyi intikam olacağına

inanıyordu.

Sadece isimleri değiştirerek yaşadığın her şeyi vazabilirsinC

diye devam etti. "Belki, onu bir ahmak gibi gösteren

Joe ismini kullanabilirsin." Sözlerine devam etmeden önce meğinden hır lokma aldı ama gulmekten neredeyse boğulacaktı

"Erekstytin olamay an bir ahmak.*"

Joel hakkında bir kitap yazmak isteseydim -ki yazmayalı.

berbat bir kitap olurdu. Son zamanlarda hiçbir

şey yazamıyordum, yazsam bile yaratıcılıktan voksun oluyordu.

Bunu biliyorum cunku gecen sekiz senedir sabahlan uyandıgımda, masama oturup bilgisayarımın ekranına boş boş bakıyordum. Kimi zaman birkac sayfa yazıyordum fakat bir sure sonra tıkanıyordum. Hatta bir keresinde kaskatı kesilmiştim.

Terapistim Bonnie. bunu tıp ağzıyla 'yazar kilitlenmesi*' olarak tanımlıyordu. Yani artık ilham gelmiyordu ve Bonnie'nin koymuş olduğu teşhis aslına bakılırsa pek de hoş değildi.

Sekiz sene once en cok satan kitabımı yazmıştım. O zamanlar dunyanın merkezindeydim. Bugunkunun aksine oldukça zayıftım (şimdi de o kadar şişman değildim,

evet tamam, belki biraz basenlerden kilo almıştım) ve New York Times'ın cok satanlar listesindeydim. Hatta .Ve* York Times'ın en mukemmel hayat listesi olsaydı, kesin onda da olurdum.

Ali Larson'ı Çağırırken adlı kitabım yayımlandıktan

sonra, ajansım beni yazmaya devam etmem konusunda cesaretlendirmişti.

Okuyucuların devamını istediklerini soylemişti

ve yayınevim ikinci kitabım icin bana iki katı teklif

onermişti bile. Fakat o kadar denememe rağmen ne yazacak

ne de soyleyecek bir şey bulabilmiştim. Rn sonunda ajansım beni aramayı bıraktığı gibi yayınevleri de artık yazılarımı merak etmiyorlardı. Okuyucular ise ilgilenmiyorlardı.

Yazarlık hayatımın sadece bir hayalden ibaret olmadığını

kanıtlayan tek şey. kitabımın ana karakteri Ali ye aşık olduğuna inanan Lester McCain isimli dengesiz okurumdu.

Kitabımın piyasaya çıkışı şerefine duzenlenen Madison

Park Otel'deki partide. Joel'in benimle tanışmak için nasıl can attığını hala teoriyorum. Beni girişte gördüğünde, o da davetli olduğu başka bir kokteyl için yan taraftaydı. O gece 1997'nin sukse yapan Betsey Johnson elbisesini giyiyordum; bu straplez elbise için yuklu miktarda para harcamışım.

Ama evet, bu harika elbise için odediğim her kuruşa

değmişti. Elbise hala gardırobumdaydı ama şu an eve gidip onu yakmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Göz kamaştırıyorsun," demişti Joel büyük bir cesaretle, daha kendini tanıtmamıştı bile. O sözleri duyduğumda nasıl hissettiğimi hatırlıyorum. Bunu kesinlikle gördüğü her kıza soyluyordu. Fakat beni havalara uçurmaya yetmişti. Bu tam da JoeFin tarzıydı.

Bundan birkaç ay önce. GQ magazin dergisi Amerika

daki "sıradan biri** mertebesinden en unlu kişi mertebesine ulaşanlara dair bir liste yayımlamıştı. Hayır, bu her

iki scenede bir George Clooney'yi gösterenlerden değildi,

clbenc. Listede San Diego'lu bir sorfçu. Pensilvanyalı bir dışıcı. Detroit'li bir öğretmen ve evet. New York'lu avukat Joel vardı. İlk onda o da yerini almıştı. Nasıl olduysa ben de bu adama kapılmışım.

Şimdi ise onu kaybettim

"Hayır," dedim, onumdaki peceteyi katlamaya çalışıyordum.

"Neden?"

Ona artık daha fazla devam edemem." diyerek iç çektim.

"Kitabım her ne kadar tatillerde yuzlerce okuyucunun

elinde dolaşacak olsa da. seksen beş bin tane sacma sapan kelime üretmek için kendimi daha fazla zorlamayacağım.

Hayır, eğer bir gün yazarsam bu çok farklı olacak."

Annabelle sanki ayağa kalkıp alkışlamak ister gibi bana

baktı. "Şuna bak." diyerek gulumsedi. "Bu büyük bir ilerleme."

"Hayır değil." dedim inatla.

"Kesinlikle öyle. Haydi, bunu biraz analiz edelim." dedi Annabelle ve ellerini birbirine kenetledi. "Farklı bir şeyler yazmak istediğini soyledin, bu demek oluyor ki artık eski kitabına da devam etmek istemiyorsun."

“Evet, boyle de denilebilir,” diyerek omuz silktim.

Annabelle martini bardağındaki zeytini alıp ağzına attı.

“Neden gerçekten ilgilendiğin bir şey hakkında yazmıyorsun?

Etkilendiğin bir yer ya da bir kişi...’*’

Başımı olumlu anlamda salladım. “Butun yazarların

yaptığı da bu değil mi zaten?”

Annabelle o anda başımıza dikilen garsonu. “Biz boyle

iyiyiz, henüz hesabı istemiyoruz, bakışı atarak gonderdikten sonra bana dondu. “Evet, ama sen bunu denedin zaten.

Yani demek istediğim, yazdığın kitap olağanustuydu. Gerçekten de oyleydi. Ama bu kitap... seni yansıtıyor muydu.

Em?”

Haklıydı. Guzel bir hikayeydi. En cok salanlar lıstesindeydi.

Peki, neden bununla gururlanmıyordum? Neden ona

bağlıymışım gibi hissetmiyordum?

-Seni uzun zamandır tanıyorum." diye devam etli An.

^belie. -Ve biliyorum ki yazdığın o hikaye ne hayatına,

hikivesi'di ne de deneyimlerinin."

EveL değildi. Peki, ben hayatımdaki neden esinlen*

bilirdim? Ailemi, buyukannemi ve buyukbabamı duşOndukten

sonra başımı salladım. “İşte problem bu," dedim

^nnabelle'e “Diğer yazarların esinlenecek bircok konusu

iar. kotu anneler, tacizler, macera dolu bir cocukluk... Benimse hayatım cok sıradan. Ne olum ne de gecirdiğim bir

şok var. Olen bir hayvanım bile yok. Sadece annemin yirmi iki yaşındaki kedisi Oscar. Gerçekten hic de ilgi cekici bir hikay e cikmaz bunlardan, inan bana. Cok duşundum.”

“Kendine yeteri kadar şans vermediğini düşünüyorum,”!

dedi Annabelle. "Bir şeyler olmalı. Bir kıvılcım belki.”

Bu sefer düşüncelerimin zihnimde özgürce dolaşmasına

izin verdim. İlk aklıma gelen annemin yengesi, benim de

büyük yengem Bee ve onun Washington. Bainbridge Adası

ndaki evi oldu. Yaşadığı adayı ne kadar özlediysen onu

da o kadar özlemiştim. Onu son ziyaretimden bu yana ne kadar zaman geçmişti? Seksen beş yaşında olmasına rağmen

hayatını yımu dokuz yaşındaymış gibi sürdüren Bee'nin

hiç çocuğu yoktu. O nedenle ben ve kız kardeşim onun ma*

Cocukları gibiydik. Doğum günümüzde bize icinde gı*

cır gıor elli dolarlık banknotlar olan birer kart göndermişti-Yılbaşı oldukca harikaydı, sevgililer günü hediye*

iekerietneydi.

Ya çok fazla konuşurdu ya da çok az.

Çok misafirperver olmasına rağmen oldukca aksi ve bencildi.

Sırları vardı. Bu yüzden onu seviyordum.

Biri uzun yıllar yalnız yaşadığında bir zaman sonra kendi tuhaflıklarıyla başı sıkışık hale gelir, derdi annem her zaman.

Bu teoriyi dikkate alıp almama konusunda emin değildim

çünkü ben de zaman zaman geri kalan hayatımı yalnız geçireceğim diye endişeleniyordum. O nedenle sürekli doğaüstü

işaretleri izlemekle uğraşıyordum.

Bee Yenge. Şu an elimde bir kalem verseler, onun mutfak

masasındaki halini çizebilirdim. Yengem, onu tanıdığımndan beri her gün. yağlı ballı kızarmış ekmekten oluşan kahvaltısını yapardı. Kızarmış kepekli ekmeği kare şeklinde

küçük küçük keser ve ikiye katlanmış kağıt havlunun üzerine koyardı. Sonra da her parçanın üzerine

bolca tereyağı

ve bal surerdi. Cocukken, onun bunu yapışını milyonlarca

kez izlemiştim ve şimdi ne zaman hasta olsam bu yağlı

ballı kızarmış ekmeği ilac niyetine yiviordum.

Bee aslında guzel bir kadın değildi. Yuzunun ve omuzlarının genişliği, dişlerinin buyukluğu duşunulunce, bu

konuda bircok erkeği alt edebilirdi. Ancak gencliğindeki

siyah-beyaz fotoğraflan. her kadının yirmili yaşlannda sahip olduğu o kıvılcımı ortaya cıkanyordu.

Bee'nin. cocukluğumun gectiği koridordaki du\\ann yıı >>

kan kısmına asılmış, etrafi deniz kabuklarıyla cevrili cercevedeki yirmili yaşlarını gosteren fotoğrafına bayılıyordum.

Ancak cercevenin duvardaki yeri hic de uy gun değiku

cunku fotoğrafi net bir şekilde gorebilmeniz icin tabureye cıkmanız gerekiyordu. Eski, kenarlan ice doğru kıvrılmış

fotoğraf, hic tanımadığım bir Bee'yi gosteriyordu. Sahilde gencle birlikte bir plaj havlusunun uzerinde oturan

ne? umursamaz gorunuyordu vc k.řk.rt.c, bir edayla go,Q.

vordu Başka bir kadın ise ona doğru eğilmiş, kulağ,na bir şeyler fisıldıyordu. Bir sır. Bec boynundan sarkan inci kol-tutarken, kameraya Bili Dayı'ya baktığı gibi bakm,.

yordu. Yıllar once o kameranın arkasında kimin olduğunu

cok merak ediyordum.

Cocukken, bir gun anneme fotoğrafi işaret ederek, "Acaba

o kadın ne demiştir?" diye sormuştum.

Annem koridorda boğuştuğu camaşırlardan başını kaldırmadan.

"Kim ne demiş?" diye sormuştu.

Bunun uzerine Bccnin yanındaki kadını gostermiştim.

"Bu hoş bayan. Bee'nin kulağına bir şeyler fisıldıyor."

Hemen olduğu yerden kalkıp yanına gelen annem,

hırkasının ucuyla cercevenin tozunu almaya koyulmuştu.

“Hicbir zaman bilemeyeceğiz,” diye yanıt vermişti sonradan.

Ancak fotoğrafa bakarken, yuzundeki uzgun ifade rahatlıkla okunuyordu.

Annemin dayısı Bili, yakışıklı bir II. Dünya Savaşı kahramanıydı.

Herkes onun Bec ile parası için evlendiğini soyluyordu.

Buna pek inanasım gelmiyordu, cunku cocukken

gittiğimiz o yaz tatillerinde Bee’ye sarılıp onu nasıl opto*

ğormuştum. Bili in onu çok sevdiğinden hic şuphem

yoktu.

Aslında evleri, gokyuzunde uçuşan martılar. Puget Koyu'nun o deniz kokusu, penceresi denize bakan büyük mutfağı ve

kıyıya vuran dalgaların uğultusuyla oldukca ruhani bir havaya sahipti. Annemin Bec ile ilgili düşüncelerine rağmen kız

kardeşim ve ben o evi çok severdik. Aynı zamanda oranın

sakinleştirici bir havası olduğuna inanırdık.

Annabelle bilmiş bilmiş bana bakıyordu. “Bir hikayen

var, oyle değil mi?”

Bir ic çekerek, “Belki de,” dedim belli belirsiz.

“Neden bir seyahate çıkmıyorsun?” diye önerdi Annabelle.

“Buradan uzaklaşıp, biraz kafanı toplamaya ihtiyacın

var.”

Bu fikre burun kıvrırarak. “Nereye gidebilirim?” diye

sordum.

“Buradan uzak bir yere.”

Annabelle yine haklıydı. Nevv York sadece iyi gun dostuydu.

Bu şehir, mutluluktan havalara uctuğunuzda sizi sever,
mutsuzken de sizi yerin dibine gecirirdi.

“Sen de benimle gclecck misin?” İkimizi sahilde bir
şemsiyenin altında, meyve kokteyllerimizi yudumlarken
hayal edebiliyordum.

Annabelle başını salladı. “Hayır.”

“Neden?” Bir kopek yavrusu gibi hissediyordum kendimi;

ona tasmaşını takacak, nereye gitmesi, ne yapması ve

nasıl olması gerektiğini gosterecek birini isteyen korkmuş, kayıp bir kopek yavrusu gibi...

“Seninle gelemem cunku bunu tek başına yapmaya ihtiyacın

var.” Sozleri canımı sıkımişti. Sonra soylemek istediklerini anlamamı istercesine gozlerimin icine
baktı. “Rm, evliliğin bitti ama sen bir damla gozyaşı bile dokmuyorsun.”

Evime donerken Annabelle’in soylediklerini düşünüyordum.

sonra düşüncelerim tekrar Bec’ye kaydı. Nasıl olmuştu

da bunca yıl onu ziyaret etmemiştim ?

Başımın üzerinde cın cın oten bir metal sesi duyunca yukarı Kiktim. Havadan dolayı rengi gri-yeşilc
donen, ordek

şeklinde bakırdan bir rilzgarguluydu bu. Yakındaki bir kafenin çatısmdaydı ve ruzgarla birlikte
hareket ediyordu.

Tanıdık bir manzara gormuş gibi kalbim carpmaya başladı.

Bunu nerede gormuş olabilirdim? Birden aklıma geldi.

Tablo. Bee nin tablosu. Cocukken bana vermiş olduğu o

resmi unutmuşum. Bee. eskiden resim yapardı ve yaptığı

o resmi bana emanet ettiği icin nasıl gururlandığımı hala hatırlıyorum. Şaheser diye adlandırmıştım
onu ve bu da

Bee'nin çok hoşuna gitmişti.

(» derimi kapadım ve yağlı boyayla yapılmış deniz

manzarasının, zihnimde canlandırdım; ordek şeklindeki

ruzgargulu eski bir kulubenin çatısında asılıydı ve sahilde el ele bir çift vardı.

Bit avla kedimi suclu hissenin,. Tablo neredeydi? joel.

Evin kapısına geldiğimde

kilidi acar acmaz merdivenlerden yatak odasına çıktım ve

dolabı actım. Ust rafta iki tane kutu duruyordu. Bir tanesini indirdim ve icini didik didik aramaya başladım; çocukluktan kalma birkaç peluş hayvan, birkaç kutu fotoğraf ve lisede çıkarttığımız dergide yazdığım birkaç yazı. Tablo hala

ortada yoktu.

Raftan ikinci kutuyu da aldım ve icinde yalnızca bir lahana bebek, ortaokul notlarım ve ilkokuldayken çok sevdiğim

uzerinde Stravvberry Shortcake logosu bulunan gunluğumu

buldum. Burada başka bir şey yoktu.

Onu nasıl kaybederdim? Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilirdim?

Ayağa kalktım ve son bir kez dolabın icine bakındım.

Birden arka köşedeki plastik bir canta gozume carptı.

Heyecanla cantaya doğru uzandım.

Tablo, cantanın icinde turkuvaz ve pembe bir plaj havlusuna sanlı duruyordu. Tabloyu elime aldığımda icim

sızladı. Ruzgargulu. Sahil. Eski kulube. Tam hatırladığım gibiydi. Ancak el ele olan çift... Hayır, bu tabloda bir şeyler farklıydı. Bu resmin icindeki çifti hep Bee ve Bili Dayı

olarak havai etmiştim. Uzun bacakları ve mavi renkteki

kapri pantolonuyla tablodaki kadın kesinlikle Bee vdi. Fakal adan,. Bili Dayı değildi. Bu ayrıntıyı nasıl kaçırmıştım ?

Bill'in uzun, kum rengi saçları vardı. Ancak tablodaki adamın saçları kıvırcık ve siyahlı. Kimdi bu adam? lir neden

Bee kendini bu adamla birlikte çizmişti.

Dağıttıklarımı verden toplamadan kalkum ve elimde tahloyla aşağıya, telefon rehbenmin olduğu vere indim ramdık

numaravı cev irdikten sonra derin denn nefes aldım

Efendim?" Sesi hala aynıyd.; derin, guclu ama yu-

" "f e e benim. Emily." dedim sesim titreyerek. "Uzgunum, cok uzun zaman oldu. Ben-"

-Sacmalama tatlım. Ozur dilemene gerek yok. Karlpostalımını aldın mı?

"Kartpostalım mı?"

"Evet, gecen hafta neler yaşadığımı duyduktan sonra

gondermiştim."

"Duydun mu?" Joel ile ilgili pek kimseye bir şey soylememiştim.

Portland'da yaşayan aileme bile... yani henuz

soylememiştim. Los Angeles'ta organik sebze bahcesi bulunan bir evde, harika cocukları ve kendisine cok duskun

olan kocasıyla yaşayan kız kardeşime bile. Terapistime

bile. Yine de haberlerin Bainbridge Adası*na ulaşmasına

cok şaşırمامıştım.

Evet Ziyarete gelip gelemeyeceğini merak ediyorum,"

dedi Bee tereddutle. "Aslında Bainbridge Adası iyileşmek için mukemmel bir yerdir."

Parmağımı tablonun cercevesinde dolaştırdım. Bainnjgo

Adası nda, Bee'nin o büyük sıcaklık mutfağında

olmak istiyordum.

. Oraya vardığımda, saat

oğlen biri gosterip sıcaklık alt, derece olsa dahi (muhtemelen oyle de olacakt,) ayakkabılarımı c.kanp sahilde

yalınayak yurumem için bana ısrar edeceğini biliyordum

“Emily?”

“Evet?”

“Seninle konuşmak istediğim önemli bir konu var”

“Nedir?”

“Şimdi değil, telefonda olmaz. Buraya geldiğin zaman

konuşuruz, tatlım.”

Telefonu kapattıktan sonra, posta kutusuna bakmak için

aşağıya indim. İçinde kredi kartı faturaları. Victoria's Secret katalogu ve JoePin adresinden postalanmış büyük kare bir

zarf vardı. Üzerindeki adresi nerede gördüğümü hatırlamam bir dakikamı almıştı. Boşanma evraklarının üzerinde... Aslında bir hafta önce bu adresi bilgisayarımın arama motorunda

taratmıştım. JoePin Stephanie ile birlikte yaşadığı. 57

numaralı yeni evinin adresiydi bu.

JoePin benimle iletişime geçmek istediği gerçeğini düşününce heyecanlandım. Belki de bana bir mektup göndermişti.

belki de bir kart... Hayır, belki de ipuclarından

oluşan romantik bir başlangıç; şehirde bir yerde buluşmak için bir teklif. Elbette orada da başka bir ipucu çıkacaktı karşıma, dördüncüden sonra yıllar önce tanıştığımız otelin onunde beni bekliyor olacaktı. Tabii elinde bir gulle... Yok.

bir kartla. Üzerinde UZGUNUM, SENİ SEVİYORUM. BENİ

AFFET yazan bir kart. Kesinlikle bunun gibi bir şey olmalıydı.

Trajik bir aşk hikayesine yakışır bir son olacaktı. Bize

mutlu bir son ver. Joel. Elim zarfın üzerinde gezinirken

kendi kendime fısıldıyordum. Beni hala seviyor Bana karşı hala bir şeyler hissediyor.

Ancak zarfın kenarını yırtıp içinden altın rengi kartı c.,

kardığımda, bütün hayallerim bir anda yerle bir olmuştu.

oylece bakakalmıştım.

Kalın bir karttı bu. üzerinde gosterişli bir yazı vardı. Bu bir davetiyeydi. Onun duğun davetiyesiydi. Akşam saat altıda yemekli, danslı bir aşk kutlaması olacaktı. Biftek ya da

t a v u k l a r yenecekti. Bu mutlu gunumuzde sizleri dc aramızda gomlekten mutluluk duvarız ile sonlanıyordu davetiye. Cop kutusunun yanından oylece gecerek mutfağa doğru yurudum.

Bu altın renkli davetiyeyi, tezgahdaki kuflu bir tavuk

yemeği kutusunun uzerine bıraktım.

Sonra posta kutusundan aldığıım diğfer zarfları incelerken.

bir dergiyi yere duşurdum. Onu almak icin eğildiğimde

Bec'nin göndermiş olduğu kartpostalı fark ettim. Derginin sayfalan arasındaydı. On yuzunde beyaz-yeşil renkli, liagle Limanı na yanaşan bir feribot vardı. Zarfi hemen actım ve okumaya başladım:

EmıK,

A k zamm, geldiğinde buraya au olanları geri çağırır.

.. Etme don. Seni cok ozledim, tadım.

Sevgilerimle,

Bee

İkinci Bölüm

Bainbridgc Adası, akşam cokerken bile ihtişamını asla

gizleyemeyen bir yerdi. Feribot. Eagle Limanı na yaklaşırken.

camdan adanın cakıltaşlarıyla kaplı sahilini ve dağ

yamacına cesaretle tutunan kiremit evlerini seyrediyordum.

Gunbatımı, şarap veya sıcak cikolatalarını yudumlamak

icin ateşin etrafına toplanan insanların size de yer acması kadar davetkardı.

Adalılar secmece kişilerden oluşuyordu; Scattle'a feribotla seyahat eden yönetici kocaların luks arabalara binen

eşleri, kafalarını dinlemek icin inzivaya cekilen ressamalar, şairler ve bir avuc unlu. Soylentilere gore, Jennifer Aniston ve Brad Pitt boşanmadan once sahilin batı kanadından dokuz donumluk bir arazi satın almışlardı. Ayrıca GiUgan's

Island adlı komedi programının birkaç eski oyuncusunun

Bainbridge'i evi olarak gördüğü biliniyordu. Aslında kaybolmak için güzel bir yerdi. Bu da benim gerçekten istediğim

bir şeydi.

Ada. kuzeyden güneye sadece on altı kilometre olmasına

rağmen kendi başına bir kıta gibi hissettiriyordu. Adanın

— ^ fanlar v, m a i^ u a r da dikkat çekiyordu. Ay-

- >> bırao* to samr imalathanesi. bir dul tarla >>, b.r lama c m ş y or. atı Traorar vt şarap yapmunda kullanılan orgaanunuaL

vt naz: urunierm; bulunduran bir market vardı

Bunianr nanemde e ' yapımı tarcınlı coreklen olan bir

iarfes. ki şu ant kadar tanıklarımın içinde en iyisiydi.

Dem; bir nefes aldım ve camdaki yansıma baktım.

Karımdaki yorgun ve ciddi görümlü kadın, yıllar önce

adaya ili. ziyaretim yapar o küçük kızdan çok farklıydı.

jaeTin birkaç ay önce söylediklerini hatırlayınca birden

urperdim Bir akşam yemeği için evden çıkmaya hazırlanıyorduk

“Em/" demişti yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle,

“ma/cm yapmayı mı unuttun' l”

BvsL makyaj yapmıştım ama koridordaki ayna cildimi

oidukca soiuuk ve yorgun gösteriyordu. Ben haric ailemde

Knracnır ehnaçikkemikler: bu kadar cıkık değildi. Annemin dediğine göre o tipi bozuk sutcunun çocuğu olabilirmişim

Herkesin söylediğine göre sutcunun de belirgin cıkık

emuciKkemiKiCT; varmış, ben de kusurlu gozukuyordum.

bee mr ben: 1963 modeli. yeşil renkli bir Volksvvagen

Beetn ik osKleaiğin: duşunduğum limana vardığımızda,
feribotlar mam. Havada dem? suyu, leribottan çıkan egmr
aumar.. cteumi* miovr ve koknar ağacının kokusu
geldiğindeki gibiydi...

“Adadan değil misin?*

“Hayır, bir aylığına buradayım/' diye yanıt verdim

“O halde hoş geldin/' dedi yaşlı adam “Kim; görmeye
geldin” Yoksa bir macera olsun diye «ni buradasın ’

“Bee Yengemin yanına geldim/’

Yaşlı adamın ağzı şaşkınlıktan acık kalmıştı “Bee I-arsor.
mi?”

Hafifce gulumsedim. Sanki adada başka Bee Larsoo vardı

“Evet, onu tanıyor musun?”

“Elbette.” diye yanıt verdi yaşlı adam, ama ifadesinden
bunu soyleyeceğini tahmin etmişim “Benim komşum
olur.”

Gulumsedim Ancak limana ulaşmış olmama rağmen

Bee'nin arabasını hiçbir yerde göremiyordum.

“Seni ilk gördüğümde bana tanıdık gelmiştin Ben*’

ikimiz de bir Beetle'ın motorundan gelen tuhaf sesler

duyunca sesin geldiği tarala doğru pakuk Bet* yaşına göre oldukça hızlı kullanıyordu arabayı. Bu.
seksen beş yaşındaki bir kadından beklediğinizden çok daha hızlıydı Bet .

ayaklarımıza sadece santimler kala arabayı kaydırarak durdurdu Bee arabadan kup kolların,
olabildiğince u> yana acarai.

•Bmily?" diye seslendi Bol fMVa. kuyu tm m*

[iantoionla acık yeşil bir gomlek gıymutı. O. « * « '

28 Mart Menekfırlm

de bile hala yirmisinde gibi giyinen tanıdığım tek kadındı.

Şa! desenli gomleği. 1960'lerden kalmaydı belki de.

Yengemle kucaklaştığımızda boğazım duğumlendi. Ağlamadım.

sadece boğazım duğumlenmişti.

“Ben de şimdi komşunla konuşuyordum-” dedim, adamın

ismini sormadığımı fark ederek.

Yaşlı adam gulumseyerek, “Henry,” dedi ve elini uzattı.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Henry. Ben de Emily.” Bu

yaşlı adamı gozum bir yerlerden ısırıyordu sanki. “Acaba

biz daha önce tanışmış mıydık?”

Henry hayretle başını sallayıp Bee'ye bakarak, “Evet,

ama sen o zamanlar daha cocuktun,” dedi.

“Artık eve gitmeliyiz, tatlım,” dedi Bee, aceleyle Henry'yi geçiştirerek. “New York'a göre şu anda saat gecenin ikisi olmalı.”

Yorulmuştum ama bu arabalarda bagajın on tarafta olduğunu unutacak kadar değildi. Bavulumu bagaja yerleştirdikten

sonra Bee motoru çalıştırdı, ben de Henry'ye el sallamak

icin arkama dondum ama o coktan gitmişti. Bcc'nin,

neden komşusunu da eve bırakmayı teklif etmediğini merak

etmiştim.

“Burada olman çok güzel, tatlım,” dedi Bee limandan

uzaklaşırken. Arabanın emniyet kemeri çalışmıyordu ama

umursamamıştım bile. O adada Bee ile birlikte olmak, kendimi guvende hissetmeme yetiyordu.

Yolda ilerlerken, arabanın camından ışıl ışıl parlayan

gokyuzune baktım. Sahil yoluna inen 1 lidden Cove

Caddesi nin keskin virajları. San Francisco'daki Lombard

Caddesi ni anımsatıyordu. Ancak hiçbir tramvay. Bce'nin

sahil evine çıkan arapsacına benzeyen ağac kumesini gecemezdi.

Sutunlu girişi ve siyah panjurlarıyla somurge mimarisinin özelliğini taşıyan o eski beyaz evi her gun gorseniz

dahi yine de nefesiniz kesilirdi. Bili Dayı, panjurları yeşil renge boyamak için Bee'yi ikna etmeye çalışmışu. Anneme

gore ise bu panjurlar mavi renkte olmalıydı. Ancak Bee. siyah panjurları olmayan beyaz bir evin hiçbir anlamı olmayacağı konusunda ısrar etmişti.

Cocukluk hatıralarımdaki gibi leylakların cicek acıp acmadığını.

orman gullerinin yeşerip yeşermediğini veya gelgitin

olup olmadığını goremiyordum. Ancak bu karanlıkta

bile burası canlı, goz kamaştırıcıydı ve zamana yenik düşmemişti.

“İşte geldik,” dedi Bee, frene sert basınca emniyet

kemerim olmadığından kendimi korumak durumunda kaldım.

“Ne yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi?”

Bcc'nin, sozlerini nasıl devam ettireceğini biliyordum.

Kumsalı gostererek, “Git ve ayaklarını suya sok,” dedi.

“Sana iyi gelecektir.”

“Yarın,” diye yanıt verdim gulumseyerek. “Bu gece sadece

iceri girip kanepeye gomulmek istiyorum.’

Bcc bir tutam san sacımı kulağımın arkasına sıkıştırırken.

“Peki, tatlım,” dedi. “Seni ozledim.”

“Ben de,” diye karşılık verirken elini sıktım.

Bavulumu bagajdan aldım ve taş yolda eve doğru ilerleyen

yengemin peşine düştüm. Bcc, Bili Dayı yla evlenmeden

cok once burada yaşamaya başlamıştı. I nıvcrsıledeyken

bir trafik kazasında olen ailesi, tek cocuklan Bee ye

bu muhteşem yeri satın alabilecek kadar i>i bir miras bı rakmıştı. Yani yıllardır kapalı duran sekiz yatak odalı eski, geniş Keystonc Malikanesi'ni... Bee 1940 larda şaşırıcı

30 Mart Mentkfficri

bir şekilde bu eski evi alıp tamir ettirerek, yeni bir gundem oluşturmuştu.

Evin ruzgarlı gceelerde uğuldayan büyük pencerelerinden

deniz görünüyordu. Annem her zaman bu evin, cocuğu

olmayan bir kadın için çok büyük olduğunu soylardi. Ancak annemin yengemi kıskandığını düşünüyordum, cunku

soz konusu yengem uc yatak odalı bir evde yaşıyordu.

Bee ile beraber içeri girdiğimde büyük giriş kapısı gıcırdayarak açıldı. "Gel." dedi yengem. "Ateşi yakacağım,

sonra da bize icecek bir şeyler getiririm."

Bunun üzerine ben de kutukleri şomineye dizen Bee'yi izlemeye koyuldum. Ona yardım etmeliydim ama hareket edecek

gucum yoktu. Bacaklarını ağrıyordu. Her yerim ağrıyordu.

"Cok kotuyum." dedim başımı iki yana sallayarak. "O

kadar sene Nevv York'taydım ve seni bir kere bile ziyarete gelmedim. Cok vefasız bir yeğenim ben."

Kafan meşguldu." dedi. "Ayrıca, zamanı geldiğinde kader bir şekilde seni buraya getirecekti.'*

Bu cumlesini onun göndermiş olduğu kartpostal,ndan

mm?8"!!?11" Bce' b1r hata 0la" evliligimi nımyordu.

cok iyi niyetliydi. kader olarak ta-

Otoma edasında etrafıma bakınarak ic cektim "Joel

"demedim," * cn a>n kalması ,cIn onu bir ,ur| u ikna

"İyi olmuş." dedi Bee.

"Neden?"

da ondan

^^ d a r s a b n yoktu.

Sarahjto -w| 31

Bec ayağa kalktı ve butun ickilerin bulunduğu, odanın

"Hawaii Bahcesi" diye adlandırdığı köşesine gitti. Bolum, büyük bir tablonun asılı olduğu duvar haric, pencerelerle çevriliydi. Ne\w York tan ayrılmadan önce bavuluma koyduğum tuvali hatırladım. Bec'ye tabloda bahsetmek istiyordum

ama şimdi değil. Hayatındaki birçok konuda olduğu

gibi Bee ile yaptığı çalışmalar hakkında da tartışmanın

bir sınırı vardı.

On beş yaşındayken kuzenim Rachel'la birlikte gizlice

Ha\vaii Bahcesi'ne girip, bambu kapılı siyah renkli dolaptan icki aşırduğumuz gece aklıma geldi. Yetişkinler diğer

odada kart oynarken biz de dört kadeh rom icmiştik. Sonra da başım fena halde donmuştu. O günden beri bir daha da

ağzıma rom surmemiştim.

Bce. icinde salatalık ve limon bulunan iki cin bardağıyla geri geldi. "Evet, seni dinliyorum." dedi, bir bardağı bana uzatarak.

Yengeme anlatabileceğim bir hikayemin olmasını dileyerek

getirdiği karışımdan bir yudum aldım. Bir şeyler söylemek için ağzımı açtığımda, hiçbir şey diyemeden sadece

kucağıma baktım.

Bee, sanki çok mantıklı bir şey söylemişim gibi olumlu

anlamda başını salladı. "Biliyorum. Biliyorum.

Şominenin buyuleyici ateşini izleyerek orada sessiz sedasız oturduk. Ta ki gozlerim kapanana kadar.

2 [Mart

Ertesi gun beni neyin uyandırdığını b i l m i y o r u m . Sahile vuran dalgaların guclu sesi ya da mutfakta pişen kahvalumn

kimsenin, ozellikleyetişkinlenn, hatta Nevv York'taki

y e tiş k in le r in bile yemediği kreplenn) kokusu olabi|irdj Belki de kanepede yastıkların arasında calan telefonundu

gozlerimi aralamama sebep olan. Gece yorgunluktan ya da

duyusal cokuntuden misafir odasına gecememiştim. Ya da

her ikisi de bu duruma etkendi.

Bee'nin muhtemelen ben uyuyakaldıktan sonra onmuş

olduğu yorganı kenara ittim. Sonra da telefonumu bulmak

icin cılgınca etrafi aradım.

Arayan Annabelle'di.

“Efendim.” diye yanıt verdim uykulu bir sesle.

“Merhaba.” dedi. Neşesi beni şaşırtmıştı. “Sadece iyi olup olmadığım merak ettim. Her şey yolunda mı?”

Durust olmam gerekirse. Annabelle'in yerinde olmayı ve

her şeyi olunma bırakmayı cok isterdim. Deli gibi ağlamak istiyordum.

Tann biliyor ya. gercekten buna cok ihtiyacım vardı

Annabelle. ust komşusu trompet calmaya başladığı jçj,,

bir aylığına benim evimde kalıyordu. “Hic aradı mı?” diye sordum. Annabelle'in kimden bahsettiğimi anlayacağını

umuyordum. Sesimin acınası geldiğini biliyordum ama

uzun zaman once birbirimizin yanında zavallı olabilme iznini kendimize vermiştik.

“İzgunum Em. hic arayan olmadı.”

Peki, dedim. "Orada her şey yolunda mı?"

"İJan: eder." diye cevap verdi. "Bu sabah E v an 'n kafesine gittim."

CSKİ Crkek arkada*-v d '- Annabelle.

S " evlenmemiştii, başka sevpreamblem,

cunku Annabelle vejetaryendi.

Sar a h Jto < 9 ^ 33

En önemli neden ise ismiydi. Evan isimli biri evlenilecek bir erkek olamazdı.

"Konuştunuz mu?"

"Biraz," diye yanıt verdi Annabelle. Sesi, sanki başka bir şeyle uğraşıyormuş gibi birden derinden gelmeye başlamıştı.

"Ama oldukça tuhaftı."

"Sana ne dedi?"

"Beni yeni kız arkadaşı... Vivien ile tanıştırdı."

Vivien ismini sanki bir hastalıkmiş gibi ifade etmişti; bir tur alerji veya bakteri adı gibi.

"Biraz kıskançlık mı hissediyorum sanki, Annie? Hatırladığım kadarıyla ondan ayrılan şendin."

"Biliyorum," dedi Annabelle. "Kararımdan da pişman

değilim."

Ancak buna pek inanmadım. "Evan'ı tanıyorum, Annie.

Eğer şu saniye onu arayıp neler hissettiğini soylesen, sana geri donecektir bence. O hala seni seviyor."

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu. Sanırım, soylediklerimi düşünüyordu.

"Annie? Orada mısın?"

"Evet," diye yanıt verdi Annabelle. "Kusura bakma telefonu bırakmak zorunda kaldım. UPS'ten gelen eleman bir

paket getirdi de imza atmam gerekti. Her zaman bu kadar

cok mu mektup alırsın?"

“Sen benim soylediklerimi duydun mu?”

“Affedersin," dedi. “Onemli miydi?”

İcimi cekerek. “Hayır," dedim.

Onca araştırmasına, hatta kendisinin umutsuz bir romantik olduğuna inanmasına rağmen Annabelle, konu aşka gelince

ilişkiyi sabote etmede en iyisiydi.

u

“Pekala. konuşmak istediğin zaman beni ara. dedi.

“Arayacağım.”

“Seni seviyorum.”

» Ben de seni seviyorum ve Laura Mercier nemlendir,-,

cimden uzak dur." dedim şakayla karışık ciddi bir ifadeyle.

“Sanırım bunu yapabilirini, dedi, ama beraber ağlaya.

çağımıza dair bana söz verirsen.”

“Anlaştık.”

Sonunda mutfağa gittiğimde Bee'yi ocak başında bulmadığıma çok şaşırmıştım. Ancak masanın üzerinde bir tabak

kreple birlikte birkaç dilim jambon ve ev yapımı ahududu

recelinin yanında bir de not vardı:

Emily,

Birke işi halletmek için şehre inmek zorundaydım. Seni

de uyandırmak istemedim. Sana en sevdiğin karabuğdayh

kreple birtuk; ılılim de jambon hazırladım (mikrodalgada

yuksek ışıdı 45 saniye tekrar ısa.), öğlene kadar geri doneceğim.

Eşyalarım ali lumdordaki yatak odasına koydum,

Rahatma bak. Bence kahvaltıdan sonra biraz yuruyuşe cıkmalısın.

Koy bugün cok guzel

Sevgilerimle,

Bee

Notu tekrar yerine bırakıp, pencereden dışarıya baktım.

Haklıydı. Gri-mavi su. kumlu ve kayalıklı sahil, n e fes k e siciydi.

Hemen dışarıya çıkıp midye bulmak için k um lan

karıştırma, taşları kaldırıp altında yengec arama ya da soyunup yuzme isteğiyle dolmuştu icim. Tıpkı çocukluğumda

yaptığım gibi... Bu büyük, muhteşem ve gizemli suya bırakmak istiyordum kendimi. Bir anlığına da olsa bu düşünceyle

canlanmıştım yine ama sadece bir an. Sonra bunları

bir kenara bırakıp Bee'nin kendi elleriyle yaptığı ahududu recelini krebc surerek yedim.

Masa hala hatırladığım gibiydi; üzerinde ananas resimleriyle suslu sarı bir muşamba, deniz kabuklarından bir pecctclik ve her zamanki gibi bir yığın dergi vardı. Bee. The

New Yorker dergisindeki bütün konuları okur, her ne kadar dergiye uye olduğumu belirtip, bunu yapmamasını soylesem

de beğendiği hikayelerin üzerine kendi yorumlarını

iceren notlar yapıştırır ve bana e-posta atardı.

Tabağımı bulaşık makinesine koyduktan sonra alt kattaki

koridora indim ve Bee'nin eşyalarını koyduğu odayı

bulana kadar her odaya baktım. Çocukken yengemi ziyaret

ettiğimizde hu odaya hic girmemiştim. Aslında bu odanın

varlığını bile hatırlamıyordum. Fakat Bee'nin kız kardeşi Daniellc yuzunden odaları kilitlemek gibi bir alışkanlığı vardı. Nedenini hiçbir zaman anlamış değilim.

Evet, sonunda bu odayı hatırlamıştım. Duvarlar pembeye

boyanmıştı, çok tuhaf çünkü Bee pembeden nefret

ederdi. Yatağın yanında bir şifonyer, komodin ve büyük bir dolap vardı. Odanın camından dışarıya baktım ve Bee'nin

tavsiyesini hatırladım. Bavulumu daha sonra acmaya ve hemen sahile çıkmaya karar verdim. Bu buyulu manzaraya

artık daha fazla karşı koyamayacaktım.

Üçüncü Bölüm

New York'ta çoğunlukla dışarı çıkarken yaptığım hazırlıkları burada yapmadım, elbiselerimi değiştirmedim,

saclarımı taramadım. Onun yerine, üzerime bir hırka aldım, ayağıma da Bcc'nin yeşil renkteki lastik cizmelerini gecirdim ve kendimi dışarıya attım.

Kumda yurumenin tuhaf bir şekilde iyileştirici bir etkisi vardı. Ayağınızın altındaki o ezme hissini beyinize verdiği sinyallerle bir sureliğine de olsa aklınızdaki düşüncelerden sıynlabiliy ordunuz. Bu tam da o sabah yaptığım şeyi tarif ediyordu.

Joel ve onunla birlikte yaşadığımız onca anı aklıma hucum etse de kendimi hic kotu hissetmiyordum. Yururken cizmemle bir yengec kabuğunu ezdim ve yuzlerce parcaya boldum.

Yerden bir taş alıp denize, olabildiğince uzağa atmaya çalıştım.

Kahretsin. Neden hikayemiz boyle bitmek zorundaydı?

Sonra başka bir taş daha aldım ve bağırarak onu da denize fırlattım.

Yorgunluktan bir odun parçası uzerine yığılana kadar

bunu yapmaya devam eltim. Joel bu hale nasıl geldi? Ben nasıl boyle olabildim? Her şeye rağmen, bir parcam onu tekrar

geri istiyordu ve bu yuzden kendimden nefret ediyordum.

••Taslan bU şekilde a.arsan suda sektiremezsin.”

Sesi duymamla irkilmem bir olmuştu. Konuşan.

Henrv'vdi ve bana doğru yuruyordu.

"Aa. merhaba.” dedim kendimden emin bir şekilde. Bi-

« z onceki bağıns çağırışlarım, duymuş muydu acaba? Ne

zamandan beri oradaydı? "Ben sadece..

-Taşları sektiriyordun." dedi başını ıki yana sallayarak.

-Ama kullandığın teknik yanlış, tatlım."

Henry yere eğilip puruzsuz, ince bir taş aldı ve güneşe

doğru tutarak her köşesini dikkatle inceledi. Evet, aradığım bu." diyerek bana doğru dondu sonunda. "Taşı bu şekilde tutacaksın ve yumuşak bir hareketle fırlatacaksın."

Henry taşı fırlattı ve attığı taş. suyun üzerinde en azından altı kez sekti. "Cok kotu. Yeteneğimi kaybediyorum. Altı, kotu bir rakam."

"ovle mi?"

"Evet." dedi. "Rekorum on dort."

"On dort mu? Ciddi olamazsın."

"Yemin ederim." dedi Henry, izcilerin yaptığı gibi elini

kalbinin üzerine koyarak. "Bu adanın taş sektirme şampiyonuyum."

Gulmeye halim yoktu ama bu yaşlı adam beni guldurmeyi

başarmıştı. "Burada taş sektirme yarışı mı du z en le niyor?"

Tabii ki. diye yanıt verdi Henry. " Sen de denemelisin."

ve re doğru eğilip kumda duz bir taş aradım. " Haydi bakalım.

dedim ve bulduğum taşı fırlattım. Taş ise suya carptı

ve battı. "Gordun mu? Cok kotuyum.*"

Hay ır. diye karşı çıktı. "Sadece biraz alıştırma vapman

Bunun üzerine gulumsedim. Henry nin yuzu eski ve yıpranmış

bir kitap cildi gibiydi. Ama gozleri... icinde bir yerlerde hala genc bir adamın olduğunu soyluyordu.

"Bir fincan kahveye ne dersin?" diye sordu Henry. sahil

kenarındaki beyaz evi gostererek. Gozleri ışıldıyordu.

"Olur, kulağa hoş geliyor " diye yanıt verdim.

Yosun kaplı patikaya giden beton merdivenleri çıkmaya

başladık. Altı tane merdivenden sonra iki büyük sedir ağacının golgelendirdiği evin girişine geldik.

Henry perde kapıyı açtı. Bunun üzerine çatıya tunemiş

birkaç martı, kapının gıcirtısından hoşlanmayarak havalandı ve oterek denize doğru uctu.

“Şu kapıyı tamir etsem iyi olacak.” dedi Henry. cizmelerini verandada çıkarırken. Ben de onun peşinden girip cizmelerimi çıkardım.

Buz kesmiş yanaklarım, oturma odasında yanan şominenin

ateşiyile ısınmıştı. “Rahatına bak,” dedi Henry. “Ben de

gidip kahveleri hazırlayayım.”

Sozlerini başımla onaylayıp şominenin yanına gittim.

Maun ağacından yapılmış olan şominenin ustü deniz kabukları.

kucuk cilalı taşlar ve siyah-beyaz fotoğraflarla doluydu.

Bir fotoğraf dikkatimi çekmişti. 1940'lardaki kadınların

sac stiline sahip olan sarışın, kıvrırcık saçlı bir kadındı gozume takılan. Bir mankene ya da aktrise benzeyen kadın, vucut hatlarıyla incecik belini ortaya çıkaran ve ruzgarda ucuşan elbisesiyle kumsalda dururken goz kamaştırıyordu.

Hemen arkada da bir ev duruyordu. Bu Henry nin eviydi,

sedir ağaçları şimdikinden çok ufak olsa da yine fark ediliyordu.

Fotoğraftaki kadının, karısı olup olmadığını merak

etmiştim. Bu poz, bir kız kardeşin verebileceği turden defi, di. F o t o d a k i her kimse. Henry ona hayran olmahyd,

^ » H e n r y o anda elinde iki büyük kahve kupasıyla

gen geldi- , . .

Fotoğrafa daha yakından bakmak için cerceveyi elime

alıp bir kanepeye oturdum. “Cok guzel. Eşm mi?

Henry. sorduğum soru karşısında şaşırmıştı. “Hayır.”

diye cevapladı kısaca. Elindeki kupayı bana verdi ve ayağa kalktı. Sonra da erkeklerin emin olmadıkları ya da kafalarının karışık olduğu durumlarda yaptıkları gibi cenesini sıvaziadı.

“ozur dilerim.” dedim hemen cerceveyi yerine koyarak.

“Bu kadar meraklı olmamalıydım.*

Henry gulumseyerek, “Hayır, hayır.** dedi. “Cok aptalca

biliorum, altmış yıldan fazla oldu. Anlatmamı ister misin?”

“Elbette”

“Fotoğraftaki benim nişanlımdı. Evlenecektik, am a ...

işler oyle yurumedi." Sanki aklına başka şeyler gelmiş gibi duraksadı. “Ben muhtemelen-

O anda kapı calınca ikimiz de kapıya baktık. “Henry?”

Bu bir erkek sesiydi. “Evde m is in ? ’

Aa. bu Jack. dedi Henry. benden yana donerek. Sanki

onu tanıyormuşum gibi soylemişti ismini.

Oturduğum yerden Henry nin kapıyı acıp benim y aşlarımda

siyah saçlı bir adamı içeriye buyur edişini izledim.

Gelen oldukça uzun boyluydu, oyle ki iceri g irerken başıruegmek zorunda kalmıştı, uzerinde kot pantolon ve gri

bir kazak vardı

Goz goze geldiğimizde. “Merhaba.” dedi belli belirsiz.

“Ben Jack.”

Henry, “Bu Emily,“ diye araya girdi. “Bee Larsonın yeğeni.”

Jack şaşkın şaşkın once bana, sonra da Henry’ye baktı.

“Bee'nin yegem' mi?”

“Evet,” diye cevap verdi Henrv. “Bir aylığına onu ziyarete gelmiş.”

“Hoş geldin.* dedi Jack. kazağının kollarını cekiştirerek.

“Kusura bakmayın, bolmek istemezdim. Yiyecek bir şeyler

hazırlıyordum, tarifin ortasına geldiğimde yumurtanın olmadığını fark ettim. İki yumurtan var mı

acaba?"

“Olmaz mı?” diye yanıt veren Henry. vakit kaybetmeden mutfağın yolunu tuttu.

Henry mutfağa gittikten sonra birden Jack'le yeniden göz goze geldik, hemen bakışlarımı başka tarafa çevirdim.

O alnını kaşırken ben de üzerimdeki hırkanın fermuarıyla oynuyordum. Odadaki sessizlik tıpkı sahildeki kumlar kadar yoğun ve boğucuydu.

Dışarıdan kıyıya vuran dalga'nın sesi gelince urktum ve

ayağımı masanın kenarına carparak, üstünde duran kitap yığınının tepesindeki küçük beyaz vazanın yere düşüp kırılmasına

neden oldum.

“Ah. h a y ır” dedim başımı sallayarak. Henry'nin değerli bir vazosunu kırmakla birlikte Jack'in onunda kendimi gülünç duruma düşürmüştüm.

“Kanıtları ortadan kaldırmak için sana yardım edeyim, dedi Jack gülümseyerek. Bu hareketini sevmiştim.

Ellerimle yuzumu kapadım ve “Dünyanın en sakar kadınıyım.”

dedim.

, tk a z a sm, nkollan n .y u k a n s l v a d , v c

Bunun üzerine J a c k - k * ^ ^ dc dünyanın en

kollarındaki eziklen gos s • b j f ^ c , k a r | p

buzdolabındakileri getirmem gerekti.

"Teşekkür ederim. Henry." diye cevap verdi Jack. Borcum olsun.”

» Kalmayacak mısın?”

-Maalesef. Gerçekten geri donmam gerek, ama teşekkür

ederim." diyen Jack, suç ortağı edasıyla benden yana d o n du.

“Tanıştığıma memnun oldum. Emily.”

"Ben de memnun oldum." diyerek karşılık verdim, a s lında bu kadar cabuk gitmesini istemiyordum.

Birlikte pencereden Jack*'in sahile doğru gidişini izlerken.

"Garip birisi bu Jack." dedi yaşlı adam. "Evimde çok tatlı bir bayan var ve o bir kahve içmek için bile k a lmad ı."

Yuzumun kızardığından emindim. "Çok nazıksın ' d iye e

c e v a p ^ HemVye. "Ama bana baksana, y a tak tan

bıktığım gibi dışarıya fırladım."

"Tabii ki," diy e cevap verdi Henrv.

"Sahilde görüşürüz," dedim.

"Yolun bu taraflara düştüğünde lütfen bana da uğra ~

Gelgit artık durmuş, yerini canlı bir sahile bırakmıştı.

Yururken, bir yandan da yıllar önce yaptığım gibi deniz

kabuklarıyla zümrüt yeşili rengindeki yosunları toplayarak, üzerlerindeki hava kabarcıklarını patlatıp duruyordum. Bu sırada gün ışığıyla parıldayan bir kaya dikkatimi çekince onu yakından incelemek için eğildim. Ancak bu sırada arkamdan ayak seslerinin geldiğini duydum. Bu sesler bir

hayvana aitti, sonra da bunu bir bağırış takip etli.

"Russ, buraya gel oğlum!"

Arkamı donmemle Golden Retriever cinsi koca bir kopeğın

üzerime atlaması da bir oldu. "Aaa!" diye cığlık attım.

kopeğın yaladığı yuzumu silerek.

"Kusura bakma," dedi Jack. "Arka kapıdan çıkmış. Seni korkutmamıştır umarım. Yaklaşık elli kilo olması haricinde zararsızdır."

"İyiyim," dedim gulümseyerek. Pantolonumdaki kumları

temizledikten sonra kopeği sevmek için one eğildim.

" Sen de Russ olmalısın! Tanıştığıma memnun oldum, dostum.

Ben de Emily.” Sonra da bakışlarımı Jack’e cevirdim.

“Ben de eve donuyordum.”

Jack, Ru ss’ı tasmaından yakalayarak, “Bir daha boyle davranmak yok,” diye uyardı. “Biz de o tarafa gidiyoruz, beraber gidelim.”

Kısa sure sessiz kaldık. Cakıltaşlı sahilde ilerlerken cizmelerimizin taşların üzerinde cıkardığı seslere vermişim

kendimi.

“Wash in g to n ’da mı yaşıyorsun?” diye sordu Jack.

“Hayır,” diye yanıt verdim. “Nevv York ta yaşıyorum.

Cizm işim den kacıp geleceğimi bulmaya çalıştığımından veya yen. boj, ındıgımdan bahsetmeyecektim ona. Onun yerine derin bir

nefes aldım ve “Kitabını icin araştırma yapıyorum.” dedim.

**Aa! Ya/ar mısın?”

“Evet.” dedim yutkunararak. Bu kendinden emin ses tonumdan

nefret ediyordum. Gerçekten araştırmamı ciddiye

alacak mıydı? Her zamanki gibi ne zaman kariyerimden

bahsedecek olsam kendimi zayıf hissetmeye başlıyordum.

Vay be, peki ne yazıyorsun?” diye sordu Jack.

Ali lwson Çağırırken adlı kitabımdan ona bahsedince

aniden duraksadı. "Şaka yapıyorsun." dedi Jack. "I ilmi de cekilmişti hani?"

Haklarımın utanctan kızardığını hissettim. Acaba cok mu

komik duruma düşmüşüm? Yoksa bir erkekle nasıl konuşulacağını unutmuş muydum?

Sozlerimi onaylamak yerine hafiften gulumsedi, sonra

da sahildeki kırık bir odun parçasını tekmeleyerek kumlan etrafa savurdu. “Plajın bu sabahki haline hak?” dedi sahil boyunca etrafa sacılmış copleri gostererek. “Dun gece firtına cıkmış olmalı.”

Fırtınadan sonraki sahilin halini sevmiştim. On uc yaşındayken, ici suyla dolmuş bir tabancanın ve 319 dolann

bulunduğu bir bankacının cantası yine bu sahile vurmuştu.

Cantanın icindeki paranın miktarını biliyorum cunku her

kuruşunu saymıştım. Bee hemen on yedi yıl once meydana

gelen bir banka soygununun izlerini takip eden polisi aramıştı.

Dile kolay tam on yedi yıl... Puget Koyu, bir şeyleri

saklayan ve zamanı gelince yine onları sahile vuran bir zaman makinesi gibiydi.

“Butun hayatın boyunca bu adada yaşadığını soyluyorsun,

oyleyse benim yengemi de biliyorsundur.”

Jack başını olumlu anlamda sallayarak, “Tanımak anlamında mı soruyorsun?” dedi, “oyle de denebilir.”

Bee'nin evine varmıştık. “Gelmek ister misin?” diye

sordum. “Bee'ye bir merhaba dersin.”

Jack birini ya da bir şeyleri hatırlıyormuşcasına duraksadı.

“Hayır,” derken gozlerini kısarak pencereye dikkatle

bakıyordu. “Gelmesem daha iyi olur.”

Dudağımın kenarını ısırarak, “Peki,” dedim, “oyleyse

daha sonra goruşuruz.”

Buraya kadarmış, dedim kendi kendime kapıya doğru

ilerlerken. Neden bu kadar rahatsız gorunuyordu?

*c ^ ;iv M d e " Birkac dakika sonra. •Emily. bekle. daiyye seslendi Jack sahilden.

Arkama dondum. ,

“Affedersin.” dedi. "Boyle şeylerden biraz uzakta kaldım."

Gozlerinin onune düşen koyu renkli bir sac tutamını

arkaya doğru attıysa da esen ruzgar saçlarını yine eski haline getirmişti. "Cumartesi akşamı saat yedide akşam yemeğine bana gelmeye ne dersin?"

Olduğum yerde, ağzım acık ona bakakalmıştım. Birkac saniye o halde durduktan sonra kendimi toplayarak. "S ev inirim," diye yanıt verdim.

Jack yuzunde koca bir gulumsemeyle, "O halde goru şu ruz," diye karşılık verdi.

O sırada Bee'nin bizi pencereden izlediğini fark etmiş olsam da eve girdiğimde onu koltukta otururken buldum.

"Bakıyorum da Jack'le tanışmışsınız," dedi Bee, gozleri onundeki bulmacaya dikiliydi.

"Evet, bugün Henry*nin evinde karşılaştık."

"Henry'nin mi?" diye sordu Bee. gozlerini bulmacadan kaldırarak. "Ne yapıyordun orada?"

"Bu sabah yuruyuşe çıkmıştım ve sahilde onunla karşıla*

* . diyerek omzumu silktim. "Beni kahve icmeye davet etti.

Bee endişeli görünüyordu.

"Ne o ld u r diye sordum.

Bindeki kalemi b.raklp yuzume baktı "Dikkat et " dedi

"ozellikle Ja ek e ." U,kkaI e' - dedl

Dikkat mi edeyim? Neden?"

"Ne demek istiyorsun?"

Bee kendine has tavrıyla sorduğum soruyu duymazdan

gelmişti. "Saat on iki bucuk olmuş," diyerek ic cektı. -Şekerleme yapma vaktim gelmiş."

Sonra da ufak kahve fincanına biraz şarap koydu. "İlacım."

dedi goz kırparak. "Oğleden sonra goruşuruz."

Bee ve Jack in arasında bir şeylerin gectiği acıktı. Bunu Jack in yuz ifadesinde gorduğum gibi Bee nin

ses tonunda

da hissetmişim.

Bee odasına cekildikten sonra ben de kanepeye uzandım

ve uzanır uzanmaz da esnemeye başladım. Biraz şekerleme

yapma düşüncesiyle misafir odasına gidip, kenarlan firfırlı, pembe yorganla kaplı büyük, pembe yatağa kıvrıldım. Sonra da havaalanından almış olduğum romanı okumaya başladım

ama iki bolum okumak için mücadele ettikten sonra,

kitabı yere fırlattım.

Uzerimde takı varken uyuyamadığım için saatimi çıkardım

ve komodinin cekmecesini actım. Fakat saati icine

koyduğum sırada bir şey dikkatimi cekti.

Bu. bir tur gunluktu. Elime aldım ve biraz inceledim.

Gunluk eskiydi ve dikkat cekici kırmızı, kadife kapağı yıpranmıştı.

Kapağına dokunur dokunmaz bir sucluluk duygusu

hissetmişim. Bu, Bee'nin gunluğu muydu, acaba.

Tuylerim urpererek gunluğu dikkatle cekmeceye koydum.

Aradan birkaç dakika gecmişti ki kendime hakim olamayarak cekmeceyi acıp gunluğu yeniden elime aldım. Buna

gerçekten karşı koyamıyordum. Sadece ilk sayfasına bakacağım.

o kadar

Sararmış ince sayfalan, yalnızca zamanla ak ta rab ile cek bir el değmemişlik hissine sahipti. Ne olduğü hakkında

bir fikir sahibi olmak için ilk sayfasma goz gezdirdiğim sı-

S İ alt köşede siyah murekkeple ‘Musvedde k e h l e sinin yazılmış o.dugunu gordum. Uzun zaman önce okuduğüm

bir kitaptaki yirminci yüzyılda yaşayan bir karakterin,

roman yazmak için aynı bu şekilde bir not defteri tuttuğu aklıma geldi. Acaba bu da bir roman taslağı mıydı, yoksa gerçekten bir günlük müydü? İlk sayfayı adeta buyulmuşçasına çevirirken, suçluluk duygusunu da bastırmaya çalışıyordum.

Sadece bir sayfa daha, sonra yerine koyacağım.

Bir sonraki sayfadaki yazılar, şimdiye kadar gördüğüm en güzel el yazısıydı. Bu beni daha da heyecanlandırmıştı.

“ 1943 Yılında Küçük Bir Adada Yaşananların Hikayesi.”

Bee hiç yazmazdı, en azından ben hiç fark etmemiştim.

Peki, Bili Dayı? Hayır, bu yazı kesinlikle bir kadına aitti.

Peki, neden bu pembe odadaydı? Kim ismini vermeden bir

kitap yazmaya kalkardı ki ve neden?

Derin bir nefes aldım ve sayfayı çevirdim. Birkaç satır

daha okumanın kime ne zararı olabilir ki? Paragrafı okumaya başladığımda kendime daha fazla engel olamamıştım

dınlar... Bu, en azından benim gibi evli ka-

"e ne kadar da şiddetliydi değil, çok yoğundu

bedemmi sarıyordun

ah günlerdeki halini düşünemiyor-

Şu anda evli olmama

ve şartların değişmesine rağmen, kalbim Elliot ile olduğum zamanda kalmıştı ve onca zaman bu anı beklemişti sanki.

Ben de yine bu yere geri donmuştum. Bobby bana hiç böyle sarılmamıştı. Ya da sarılmıştı belki de, yine de onun dokunuşları ruhumu bu denli okşamamıştı.

Evet, bu soğuk Mart gecesinde ne Elliot'ı öpmek ne de

arkasından gelecek olan olaylar zincirini yaşamak vardı

aklımda. Fakat 1943 yılının Mart ayında başlayan bu olaylar zinciri, hayatımı ve çevremdeki insanların yaşantısını

sonsuzu dek değiştirecekti. Benim adım Es t her... ve bu benim hikayem.

Başımı gunlukten kaldırdım. Esther? Esther da kim? Belki de bir takma ad? Ya da kitaptaki bir karakter mi? O anda kapının tıklanđını duyar duymaz gunluğu saklamak için yorganı ceneme kadar cektim.

“Evet,” diye seslendim.

Bee kapıyı actı. “Uyuyamadım,” dedi gozlerini ovuşturarak.

“Uyumak yerine alışverişe gitmeye ne dersin?”

“Cok iyi olur,” dedim ama kalıp gunluğu okumaya devam etmek istiyordum.

“Kapının onunde seni bekliyorum, haydi hazırlan,”

diyen Bee, birkac saniye gozlerimin icine baktı. Bu adada yaşayan insanların sırları olduğunu duşunmeye başlamıştım ve kimsenin de bu sırları benimle paylaşmaya niyeti yoktu.

Dördüncü Bölüm

Ma rket, B e e ’nin evinden yaklaşık bir kilometre uzaklıktaydı.

Kucukken koca bir demet elde edip o keskin

bal kokusunu alana kadar, yol boyunca mor yonca toplaya

toplaya tek başıma markete giderdim. Bazen de kız

kardeşimle ya da kuzenlerimle yuruyerek oraya giderdik.

Yola çıkmadan önce yirmi beş sent versinler diye buyuklere y alvarır, cebimizi cikletlerle doldurup oyle eve donerdik.

Eğer y a z mevsiminin bir tadı olsaydı, bu kesinlikle pembe ciklet tad ın d a olurdu.

Bee ile şehir merkezine giderken yol boyunca sessizlik

hakimdi. Bu eski arabanın en guzel yonu, eğer konuşmak

istemiyorsan buna zorunlu olmamandı. Motorun mırıldanan

rahatlatıcı sesi, icerideki huzursuzluğu yok ediyordu.

Bee a alışveriş listesini bana uzatarak, “Fırına uğrayıp

Leanne ile konuşmam gerek,” dedi. “Sen alışverişe başlar

mısın tatlım?”

“Tabii ki,” diyerek gulumsedim. Oraya en son on yedi

yaşında gitmiş olsam da yolumu bulacağımı biliyordum.

Abur cuburlar büyük ihtimalle yine ucuncu reyonda du52

”

ruyordu ve sebze meyve reyonundaki, pazıların, göstermek

icin (işortunun k o lla n ı yukanya kadar kıvıran hoş çocuk da orada olmalıydı.

Bee'nin alışveriş listesine şöyle bir goz gezdirdiğimde

akşamki yemek icin ağız sulandıran malzemelerin olduğunu

gordum; somon, arborio pirinci, pırasa, tere, arpacık soğanı, beyaz şarap, ravent, şekerli krema.

Reyon yakın olduğundan beyaz şarapla alışverişime başlamaya karar verdim.

Marketin şarap reyonu, sınırlı secim şansını bulunan bir

bakkal dükkanından çok lüks bir restoranın kilerini andırıyordu.

Bu kilere inen merdivenler loştu. İcerideki to/.lu

şişeler ise tehlikeli bir şekilde duvarlara tutunmuş gibi görünüyordu.

“Yardım edebilir miyim?”

Biraz urkerek yukanya baktım ve benim yaşlarımda bir

adamın bana doğru yaklaştığını gordum. Bu nedenle gerileyince neredeyse bir beyaz şarap rafını deviriyordum.

"Aman Tanrım, özür dilerim." dedim, bir yandan da boslingdeki labutlar gibi sallanıp duran bir şişevi durdurumaya

calışıyordum.

Muhim değil.' dıve karşılık verdi adam

Burada, uzerinde market

onluğuyle karşımda duran kişi, benim genclik aşkımd.

Onu en son yirmi sene once gormuş olmama rağmen,
yuzu hala muhteşem bikinimin ustunu kaldırmasına izin

verdiğim ve ellerini goğuslerimde gezdiren adamın tanıdık yuzuydu. Beni cok sevdiğinden o kadar emindim ki

bir gun evleneceğimizi duşunurdum. Bundan hic şuphem
olmadığından marketteki kadınlar tuvaletindeki tuvalet
kağıtlarının arkasına hep "Emily + Greg - Aşk" yazardım.

Ancak yaz bitmiş ve evime geri donmuştum. Beş ay
boyunca posta kutumu kontrol etmiştim ama ondan hic
haber almamiştum. Beni aramamiştı da. Sonra bir sonraki
yaz B e e 'ye geldiğimde sahil boyunca yuruyup onun

evine gitmiş, kapısını calmiştum. Hic hoşlanmadığım kız
kardeşi kapıyı actığında. Greg in universite icin şehirden ayrıldığını ve yeni bir kız arkadaşi olduğunu
soylemişti.

Adı da Lisa idi.

Greg hala inanılmaz derecede yakışıklıydı ama şimdi biraz yaşlanmış ve yıpranmıştı. Benim de
yıpranmış gozukup

gozukmediğimi merak ediyordum. Evli olup olmadığını
anlayabilmek icin sol elinde alyans var mı diye bakmadan
edemedim. Yoktu.

Burada ne arıyorsun?" diye sordum. Buranın onun calıştığı yer olduğu hala aklıma gelmemişti ureg i
hep ya bir

pilot ya da bir orman bekcisi olarak hayal eunıştum. cesur biri olarak, buyuk bin olarak Ama şimdi bir
market gorevlisiydi.

Hic yakışmıyordu ona.

" B u r a d a çalışıyorum." dedi On * . gururla gulumseyerek kartını işaret etti ve Harika görunuyorsun," dedi.

Bu soylediği sozle kendime olan guvenim yerine gelmişti.

"Teşekkur ederim." diye yanıl verdim. Ayaklarıma haklım.

Ah Tanrım, ayaklarımda lastik cizmeler vardı. Herkes

eski aşkıyla karşılaştığında şık bir kokteyl elbisesiyle görünmeyi hayal ederken, benim üzerimde Bee'nin gardırobundan

aldığım sacma sapan yun bir kazak vardı. Olamaz!

Yine de Greg, fırtınalı bir gunu anımsatan gri-mavi gozleriyle bana bakarken kendimi iyi hissettiriyordu.

Greg dirseğini duvara dayayıp gulumseyerek, "Seni buraya

hangi ruzgar attı?" dedi. "Yanlıı hatırlamıyorsam sen

New York'ta unlu bir yazardın."

Gulumsedim. "Bir aylığına Bee'yi ziyarete geldim."

Aa, gerçekten mi? Bir suredir onu her alışveriş yaptığında goruyorum. Ona hep senin nasıl olduğunu sormak

istedim. Duraksadı. "Ama her seferinde korktum."

"Korktun mu?"

Greg alnını ovuşturarak. "Bilmiyorum," dedi.

"Karmaşık şeyleri severim."

Bir zamanlar alyans takılı olan parmağımı ovuşturdum.

-Buradayım cunku..." Duraksadım ve anlatmam için beni teşvik etmesi veya etmemesi için yuzune baktım. Ancak

milyonlarca yıl önceki erkek arkadaşımın benim medeni

durumumun ne olduğunu umursamasını düşünmek, ne kadar

da aptalcaydı. Sonunda her şeyi olduğu gibi soyledim.

“Buradayım çünkü yeni boşandım ve kahrolası şeyi unutmak

icin bir süreliğine New York’tan ayrıldım.”

Greg ellerini omuzlarıma yerleştirerek, “Uzuldum,” dedi.

Bu hareketiyle buyumuş olan Greg’i genç olan Greg’den

daha çok sevdiğime karar vermiştim.

“Ben iyiyim,” dedim ve icimden iyi bir zihin okuyucu

olmasını diye dua ettim.

Ancak Greg söylediklerime inanmıyormuşçasına başını

salladı. “Hiç değişmemişsin.”

Ne söylemek istediğini tam olarak anlayamamıştım, bu

yüzden, “Teşekkür ederim,” dedim. Herkes gibi Greg de

bir zamanlar özel şeyler yaşadığı biriyle konuşacağı tarzda konuşuyordu. Ama bende o saygı hissini uyandırmıştı.

Gergin bir tavırla sacımı düzeltirken saçlarımı kestirmem gerektiğini hatırladım. En azından üç ay önce bunu yapmayı düşünmüştüm.

“Ben de senin için aynı şeyleri söyleyebilirim ” diye

karşılık verdim. “Muhteşem görünüyorsun.” Duraksadım.

“Hayat nasıl gidiyor? Evlendin mi?”

Neden bilmiyorum ama onun evli ve Bainbridge

Adası*’nda güzel bir hayat, olduğunu düşünüyordum. Muhteşem bir ev... Muhteşem bir eş... Geniş bir arabanın içine

doluşmuş yarım düzine çocuk...

“Evlenmek mi?” diyerek omuz silkti Greg. “Hiç evlenmedim

-Gerçekten iyi olduğuna emin misin? Eğer biriyle konuşma

ihtiyac, hissedersen, ben...” Greg onluğunun geniş

cebinde asılı duran havluyu kaptı ve alt raftaki birkaç kırmızı şarap şişesinin tozunu almaya başladı.

Belki ortamın loşluğundan, belki de etrafta o kadar şarabın oluşundan bilemiyorum ama kendimi Greg'in yanında

rahat hissediyordum. "Peki, icinde bulunduğum durumun

zor olmadığını soylersen yalan olur. Ama zamanla bunun

da ustesinden geleceğim. Bugun nasıl hissettiğimi sorarsan, daha iyiyim aslında." dedim ve yutkundum. "Dunu soracak

olursan, daha kotuydum."

Sozlerimi başıyla onaylayan, sonra yine gulumseyen

Greg, adeta eski gunleri hatırlıyomıuşcasına bana sevgiyle bakıyordu. "Seni Seattle'a konsere goturduğum gunu hatırlıyor musun?"

Başım, olumlu anlamda salladım. O gecenin uzerinden

ır asır gecmişti sanki. Annem gitmeme izin vermemişti

kadım Bee.

Hatırladım kadans la erkek ,

Wd. {tı yurtta şenle kalmam, s , universitede

da'Tanışlanma goj devirerek d' d 'm- ° zamankl

Greg onuunu silkerek "Bu m ^ oldurecekti"

un icin beni suclayacak değılsin

ya?" dedi. En başından beri beni kendine ceken o sıcaklığa hala sahipti.

Greg, şarapları gostererek ortamdaki tuhaf sessizliği

bozmuştu. "Bir şişe şarap istiyordun değıl m i r

Aa, evet, diye yanıt verdim. "Bee beni beyaz şarap almam

icin gondermişti buraya. Hangisini önerirsin?" tş şarap

secmeye gelince tam bir aptal gibi oluyordum.

Greg gulumseyerek parmağını kaldırıp karşıdaki orta rafı

işaret etti ve bir hekimin hassasiyetiyle şişeyi aldı. "Bunu dene." dedi. "Benim en sevdiklerimden bir

tanesisidir. Burada yetiştirilen yerel uzumlerden yapılmıştır. Bir yudum aldığında aşık olacaksın.”

O anda Greg'in arkasında başka bir müşteri belirdi. Fakat Greg ona yardımcı olmadan önce hızla benden yana donerek,

“Benimle yemeğe çıkar mısınız?” diye sordu. “Sadece

bir kere. Sen geri donmeden sadece bir kere?”

“Elbette,” deyiverdim hemen. Teklifi düşünme fırsatım

olmamıştı çünkü düşünseydim cevabım muhtemelen

-a slın d a ke sin lik le- hayır olacaktı.

“Harika,” dedi Greg. Gulumsemesiyle bembeyaz dişlerinin

ortaya çıkması, ister istemez dilimi kendi dişlerimde

gezdirmeme neden oldu. “Seni yengenden arayacağım.”

“Tamam.” dedim şaşkın bir ifadeyle. Bu gerçek miydi?

Tere almak için sebze-meyve reyonuna gittiğimde Bee yi

gordum.

“Ah. işte buradasın.” diyerek bana karşıdan el sallıyordu.

“Buraya gel tatlım, seni biriyle tanıştırmak istiyorum.

Bee'nin yanında, koyu renk gözlerine uyumlu koyu renk

boyalı saçlarıyla onun yaşlarında bir kadın duruyordu. Ha yatımda hiç bu kadar kara gözlu birini görmemiştim.

“Tanıştığımıza memnun oldum, dedim.

“Evelyn ve ben çok eski arkadaşız,*” diye açıklamaya

başladı Bee. “İlkokuldan beri arkadaşız. Aslında onunla küçükken tanışmıştın ama hatırlamıyor olabilirsin.”

“Uzgunum, hatırlamıyorum,” diye yanıt verdim. “Korkarım

o zamanlar aklım sadece tek bir şeye çalışıyordu.

Yuzme ve erkekler...”

Evelyn beni coktan tanıdığını gosterircesine gulumseyerek,

“Seni tekrar gormek cok hoş," dedi. Onda kesinlikle

tanıdık bir şeyler vardı, ama neydi?

Kot pantolon ve kazak giyen Bee'nin aksine eski bir

manken gibi görünüyordu. Yüksek belli pantolon veya lastik tabanlı ayakkabılar giymiyordu. Üzerinde şık bir elbise

ve ayağında babet ayakkabı olmasına rağmen baştan a sağıya kendine özgün gözüküyordu, aynı Bee gibi. Ona hemen

ısınmışım.

“Bir saniye, sen, hatırlıyorum” dedim birden.

bana babamın bir kız arkadaşı, olduğunu söylemişti ama

buna inanmamıştım. Annemin onca yıl eziyetlerine, bağırışlarına tahammul ettikten sonra, babamı böyle bir şeyle

suçlayamazdım. Babam oldukça sabırlı bir adamdı.

Aslında aklıma gelen onların ayrılması değildi: Evelyn'in bahçesiydi. Çocukken Bee bizi oraya götürmüştü. Bir anda

her şey gözümün önüne geldi; ortancaların, gullerin, yıldız çiçeklerinin buyulu dünyası ve Evelyn'in bahçesinde yediğimiz limonlu kurabiyeler. Bee. bahçedeki yemyeşil ağaçları

ve çiçekleri resmettiği tuvali üzerinde çalışırken, kız

kardeşim ve benim cardaktaki bankta oturduğumuz daha dün

gibiydi. “Bahçen,” dedim. “Bahçeni hatırlıyorum.”

“Evet,” dedi Evelyn gülümseyerek.

Başımı olumlu anlamda salladım. Aslında bilincaltımdan

bir anda fırlayıveren anıların, zihnimde bu kadar derinlere gömülmesine biraz şaşırmıştım. Sebze-meyve reyonunun

orada dururken, san zambakları ve cennet gibi tatlan

olan kurabiyeleri hatırladım. Sonra o belirsiz sis perdesi de tamamen kalktı zihnimden. Cardaktaki eski gri bankta

oturuyordum, ayağımda Keds marka bez spor ayakkabılarım vardı. Daha doğrusu gercek Keds değillerdi. Gercek bir Keds almaya kalksıvdım bu bana tam tamına on bir dolar daha pahalıya mal olacaktı ama o spor ayakkabıyı cok istemiştim. Bir ay boyunca her cumartesi banyoyu temizleyeceğime dair anneme soz vermiştim. Evi temizleyip tozunu alacaktım, babamın gomleklerini utuleyecekum. Fakat annem olmaz demişti ve akşamına bir ucuzluk noktasından ayakkabıların taklidim alıp gelmişti. Tanıdığım butun kızların arkasında mavi etiketi olan gercek Keds kri 'l* ‘^

Ve o gun Evelyn’in bahcesinde otururken, sağ ayağımdaki ayakkabının mavi e.iketi kopmak ilzerc olduğu icin somur-

“ ‘^ T b u d u l a k a y ı t s ı z kalan Danielle ile birlikte hahceyi .urlarken. Evelyn benim yanıma oturmuştu. Neyin var tatlım?*

"Bir şeyim yok." diyerek omuz silkmıştım.

Evelyn elimi sıkarak. "Peki." demişti sadece. " İstersen bana anlatabilirsin. İc cekerek. "Biraz garip olacak." diye konuşmaya başlamıştım.

"ama bana yapıştırıcı verebilir misin?*

"Yapıştırıcı mı?"

Sonra da ayakkabımı işaret etmiştim. "Annem bana gercek Keds almıyor ve arkasındaki etiketi duştu. Ben d e ..." O anda ağlamaya başlamıştım.

"Tamam, tamam şimdi getiriyorum." diyen Emily. cebinden bir mendil cıkanp bana vermişti. "Ben senin yaşındayken.

okuldan bir kız, muhteşem kırmızı bir ayakkabı

giyerdi. O ayakkabılar ayağında yakut gibi ışıldardı. Babası oldukça zengindi ve herkese babasının ayakkabıları ona

Paris ten getirdiğini soylardı. Ben de o kırmızı ayakkabı lan her şeyden çok isterdim."

Almış mıydın ? diye sormuştum.

Evelyn başını iki yana sallayarak. "Hayır ama biliyor musun? O kırmızı, ayakkabılar, hala istiyorum." demişti.

atlım sense b,r yapıştırcı istemek yerine yeni bir çift ayakkabı istemez misin? Adı ne demiştin?"

keds. diye yanıt vermişim usulca.

"Ah. evet Keds." ne yapacaksın r diye sormuştı Evelyn.

O anda gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı

"Hiçbir şey."

"O zaman anlaştık. Yarın sana yeni bir çift Keds almak için Seattle'a gidiyoruz."

"Ge-gerçekten mi?" diye kekeleyerek sormuştum.

"Gerçekten."

O zaman ne diyeceğimi bilemediğimden sadece gulumsemiş ve ayakkabımdaki geri kalan mavi etiketi de çekip

koparmıştım. Onun artık bir önemi kalmamıştı. Ertesi gün yeni ve gerçek bir çift Keds'im olacaktı.

"Evelyn." diye seslendi Bee alışveriş sepetine bakarak.

"Bu akşam yemek yapacağım, sen de gelmek ister misin?"

"Aa. hayır," diye yanıt verdi Evelyn. "Gelemem. Zaten

siz de Emily'le uzun zamandır görüşmüyordunuz.”

Gulumsedim. “Gelirsen çok mutlu olurum.”

“Peki, tamam o zaman.”

“Harika.” dedi Bee. “O zaman saat altı gibi gelersin.”

Evelyn. “Peki, görüşürüz.” diye karşılık verdikten sonra patatesleri incelemeye koyuldu.

“Bee,” diye fısıldadım. “Kiminle karşılaştığımı soylesem inanamazsın.”

“Kiminle?”

“Greg’le.” dedim usulca. “Greg Attwood.”

“Hani şu eski erkek arkadaşın mı?”

Başımı olumlu anlamda salladım. “Ve beni yemeğe davet etti.”

Bee sanki bu durum planın bir parçasıymış gibi gulumsedi

Eline kırmızı bir soğan alıp inceledikten sonra başını iki yana sallayarak onu yerine anı En iyisini bulma kad» b u n |

62 jm»*—•

birkaç kez tekrarladı. Sonra kendi kendine bir şeyler nunt-S I İ ne söylediğini sorduğumda ise karşı tarafa geçmiş

btpo’şen pırasalarla dolduruyordu. Şarap reyonunun merdivenlerine bir bakış a.,m ve kendi kendime gulumsed.m,

5

Bee saat altıdan önce masaya üç tane şarap bardağı koydu

ve Greg’in bizim için seçtiği şarap şişesinin tıpasını açtı.

“Tatlım, mumlan yakar mısın lütfen?”

Kibritlere uzanırken, çocukluğumda Bee’nin evinde yediğimiz akşam yemeklerini hatırladım. Bee,

asla mum ışığı

olmadan bir yemek masası hazırlamazdı. “Guzel bir akşam yemeği, mum ışığı olmadan olmaz,” demişti bana ve kız kardeşime yıllar önce. Bunun oldukça zarif ve eğlenceli olduğunu düşünürdüm. Anneme, bizim de aynı şeyi yapıp yapamayacağımızı sorduğumda, hayır demiş ve eklemiştir.

“Mumlar sadece doğum günleri icindir. Ve bu da yılda sadece bir kere olur.”

Bee. Greg in tavsiye ettiği şarabı yakından incelerken.

Guzel, dedi ve etikete göz attı. “Pinot grigio

Masaya oturdum ve büyük bir bıçakla pırasaları doğramaya koyulan Beeye. -Gecen gün Jack hakkında soyledikle

™ d o n d um de." dedim, ik in iz in arasında ne geçti?"

Bee biraz W k,n bir tavırla başını kaldırdı, sonra bıçağı

“Hayır, senin suçun değil. Bu eller eskisi gibi iyi işlemiyor artık.”

Bee yi masaya doğru yönlendirerek. "Ben doğrarım."

dedim.

Bee parmağını sargıyla sardığı sırada ben de pırasalan

doğramayı bitirip risottoyu karıştırdım. Tavayı her kaşınışında buhar yüzume vuruyordu.

“Bee, bu pek mantıklı değil ama-”

Evelyn’in on kapıdan gelen ayak sesleriyle lafım yanda

kalmıştı. “Merhaba kızlar!” diye seslendi mutfığa doğru

yuruyerek. Elinde bir şişe şarap ve kahverengi bir ambalaj kağıdına sarılı bir buket mor leylak vardı.

“Cok guzeller,” diyerek gulumsedi Bee. “Bu mevsimde

bunları nereden buldun?”

Evelyn, sanki Bee ona gokyuzunun rengini sormuşcasına

sakin bir sesle, "Bahcemden," diye yanıt verdi. "Benim leylak ağaçlanm seninkilerden önce acıyor." Bunu almış

yıllık arkadaşlığa yakışır bir rekabet havasında söylemişti.

Bee. Evelyn'e bir viski ikram ettikten sonra kendisi masadaki son hazırlıklan rahat rahat bitirebilsin diye bizi oturma odasına gönderdi.

"Yengen biraz şey değil mi?" dedi Evelyn. Bee nin bizi duymayacağından emin olduğunda.

"O bir efsane," dedim gulumseyerek.

"Kesinlikle," diye karşılık verdi Evelyn. Bardağındaki buz tıkırdıyordu ama ona bunu bilerek mi yaptığını yoksa ellerinin mi titrediğini soramadım.

"Bu gece ona bir şey söyleyecektim/* dedi bana donerek.

Sanki yeni bir araba ya da yeni bir ev almış veya seyahate gidecekmiş gibi gelişigüzel soyluyordu sözlerini. Fakat daha fark e ttim . "Aslında buraya gelirken

sonra gözlerindeki yaşı vermiştim. Ama şimdi

ona bu gece . olduğunu gördüğümde bir an

ona baktığımda, ne (edeyim?)*

« M »

Aklım karışmış 1. ..Kanserim. Son e v red e ;' dedi.

EVdr , T e c i l d e söylemişti. "Bir ay ya da

Soylenebilece Yılbaşından beri biliyorum.

A n S Bee'ye " e ' y e c e ğ i m i bilmiyorum. Aslında ben olduğumde öğrense daha kolay olur diye düşünüyorum^

"Evelyn. çok uzuldum," diyerek ellerim tuttum. Ama

Bee'nin bu durumu bilmemesini nasıl istersin? O sem

seviyor.”

Evelyn icini cektii. “Elbette bilmeli ama az bir zamanımız kaldı, geri kalan zamanı da hastalık ya da olumden

bahsederek gecirmek istemiyorum. Her zamanki gibi viski

icerek, oyun oynayarak ya da ona takılarak zamanımı gecirmeyi tercih ederim.”

Sozlerini başımla onayladım. Evelyn'le aynı fikirde olmasam da onu anlayabiliyordum.

“Affedersin.” dedi Evelyn. “Bugun adadaki ilk gunun.

Kendi problemlerimle seni sıkmamalıydım. Kendimden

utanmalıyım.”

“Onemli değil. Durust olmam gerekirse benim sorunlarımdan bahsetmemek guzel.”

ickisinden buyuk bir yudum aldıktan sonra derin bir ic

cekti. "Benim yerimde olsan ne yapardın? En yakın arkadaşına bundan bahsedip belki de birlikte gecireceğiniz son

gece>ı berbat eder miydin, yoksa sonuna kadar her zaman olduğu gibi mutlu mu olmaya çalışırdın?”

“Peki, acıkca soylemem gerekirse, arkadaşımın desteğine

ihtiyac duyardım. Ama sen, sen cok guclusun." Kendimi boğuluyormuş gibi hissediyordum. “Senin gucune

hayranım.”

Evelyn yanıma yanaştı. “Guc mu? Sacmalık. Dort yaşındaki

bir cocuk ne kadar ağırlara dayanabilirse ben de o

kadar dayanabiliyorum,” diyerek bir kahkaha attı ve fısıldadı.

“Haydi şimdi biraz dedikodu yapalım. Sana yengen

hakkında bilmediğin ne soylememi istersin?”

Kafamda milyonlarca cevapsız soru vardı, sonra aklıma

bugun komodinun cekmecesinde bulduğum esrarengiz defter

geldi. “Peki,” dedim ve Bee'nin mutfakta olduğundan

emin olana kadar sustum. Ocaktaki tavanın sesi, onun hala mutfakta olduğunu gösteriyordu. “Aslında sormak istediğim bir şey var.”

“Nedir tatlım?” diye sordu Evelyn.

“Şey, aslında,” diye fısıldayarak konuşmaya başladım,

“bugün kaldığım odadaki komodinde kırmızı kadife kapaklı

gunluk gibi bir defter buldum. 1943 tarihli çok eski bir

defter. Defterin ilk sayfasını okumaktan kendimi alamadım.

Çok etkileyiciydi.”

Bir an için Evelyn’in gözlerinde bir titreme, hatırladığına dair bir parıltı gördüğümü sandım. Fakat gözlerindeki o

ışık birden sonmuştu.

“İçindekileri Bee'nin yazıp yazmadığını merak ediyorum.”

diye fısıldadım. “Onun yazar olup olmadığı hakkında

hiçbir fikrim yok. Kariyerim göz önüne alındığında bunu

benimle paylaşır mı sençe?”

Evelyn elindeki ickiyi bıraktı. “Bu gunluk hakkında bana

başka neler söyleyebilirsin? Şimdiye kadar ne okudunT

“Aslında sadece ilk sayfeyi okudum ama h a t ı r l a d ı ^

kadarıyla karayerlerden bin Esuer.” dedim bir an duraksayarak,

“diğeri de Elliot ve-

Evelyn eliyle hemen ağzım, kapatarak. Bu hikayeden

Bee’ye bahsetmemelisin,” dedi. “Henüz değil.

Evelyn in bu davranış, bana daha şekillenmemiş bir romandan hemen bahsetmemem gerektiği fikrini vermişti.

Tanrı biliyor ya. kitabım yayımlanmadan önce bunun gibi bir suru roman taslağım olmuştu. Ama neden şu gunlukte yazar

adı yoktu? Buna hic anlam veremiyordum. "Evelyn, bunu

kim yazdı?" Gozlerinin altındaki morluklar şimdi daha da

belirginleşmeye başlamıştı. Evelyn derin bir ic cekerek ayağa kalktı ve Bee'nin şominesinin uzerinden bir denizy ıldızı aldı. "Denizyıldızları oldukca gizemli yaratıklar, oyle değil mi? Vucutlarında tek bir kemik yok. Her yerleri kıkırdak ve k.nlğan ama buna rağmen oldukca cesaretli ve azimliler. Parlak renkliler. Her yere kolaylıkla uyum sağlıyorlar ve kuvvetli ciğerlere sahipler. Denizyıld.zın.n bir kolu yaralandığı

zaman başka bir kolunun çıktığını biliyor muydun?"

Evelyn denizyıldızını yerine koydu ve "Buyukannen

denizyıldızlarına bayılırdı." dedi. "Tıpkı denize bayıldığı gibi. Duraksadı ve kendi kendine gulumsedi. "Kıyıda cok

fazla vakit gecirirdi. Sahilden taşlar toplar ve kayalıkların atandaki yengeçlerin yaşamları hakkında hayaller k u rardı.'

Bu gercekten cok şaşırtıcı," dedim. "Buyukannemin hoşlanmadığını düşünurdum.

.Okumaya devam etmelisin Emily. Bu

onemli bir hikaye, neden onemli olduğunu goreceksin ”

Derin bir ic ce ktim. "Keşke daha fazla şey anlayabilseydim.'

"Zaten sana cok fazla bilgi verdim, tatlım," dedi. "Aslında bu konu hakkında konuşmak bana düşmez. Ama bu

hikayeyi öğrenmeyi hak ediyorsun. Okumaya devam et. İstedğin cevaplan bulacaksın.”

Evelyn bir an icin boş boş bakındı etrafa. Sanki Esther

ve Elliot'ın hikayesinin başladığı ana geri donmuştu.

"Peki ya Bee? Bunu ondan nas.l saklayacağım?"

"Bazı şeyleri sevdiklerimizden saklayabiliriz, tatlım,"

diye yanıt verdi Evelyn.

Aklım karışmış bir halde başımı salladım. "Bu kitabı

okumam onu neden incitecek anlamıyorum.”

Evelyn gozlerini kapattı ve bir sure sonra tekrar actı.

“Cok uzun zamandır bunu düşünüyordum ve inan bana, bir

kere de anlamaya çalışman senin için çok ağır olur... ağır ve unutulmaz. Ancak zaman bütün yaraları iyileştirir, tüm

bu sayfalar artık önemini yitirmiştir. Yine de bunları, bir gün su yüzüne çıkacaklarını umut ettim her zaman. Birkac

saniye duraksadı. “Hangi odada kalıyordun tatlım?*

Koridorun aşağı kısmını göstererek. “Pembe oda, dedim.

Evelyn başını olumlu anlamda sallayarak. Evet, okumaya

devam et, tatlım,” dedi. “Bec ile de ne zaman konuşman

gerektiğine sen karar vereceksin, ama bunu yaparken

ona karşı nazik ol.”

O anda Bec elinde buharı tuten tabakla içeri geldi.

"Yemek ha/jr, kızlar." diye seslendi. “Elimde Bambridge Adası'nın en iyi şarabı var. Haydi bardakları dolduralım.

68 -w*, Mart MenekftUri

Yattığımda neredeyse gece yansı olmuştu. Bee ve Evelyn'ın klan çapkımlık hikayeleriyle beni buyulemişlerdi. Fransızca sınıfındaki futbol takımındaki çocuklarla bir şişe cini

nasıl içtiklerini, çok yakışıklı olan matematik hocalarının havuzda yüzerken pantolonunu nasıl kaldıklarını... Aralarındaki arkadaşlık o kadar güzel ve durusttu ki bana Annabelle'i

hatırlatmıştı. Onu çok özlemiştim.

Yastığımı karyola başına dayayıp yatağa oturdum. Ancak

kısa bir süre sonra New York'tan buraya kadar getirmiş olduğum küçük tabloyu bulmak için bavulumu karıştırmaya

başladım. Bir kazağımın altında kalan tabloyu, elime alıp yeniden inceledim. Resimdeki çift, avını diğer çiftler gibi çok

doğal görüyorlardı. Resmin kompozisyonuna da oldukça

uyumluydular; el ele tutuşmuşlardı, dalgalar peşi sıra sahile vuruyordu ve havadaki esinti ruzgargulunu donduruyordu.

Bee bu tabloyu yeniden gordugunde ne diyecekti acaba?

Tabloyu tekrar kazağıma sardım ve bavulumu yerleştirdim.

Cekmecedeki gunluk beni çağırıyordu sanki. Ben de çağnsma itaat ederek onu cekmeceden cıkardım. Evelyn'in hana soylediklerini duşunurken, aklım, en cok kurcalayan.

Bee ve uzun zaman oncesine dayanan bu gizemli hikayeydi

V ca ^ r ^ ^ ^ bir bağılantısı olduğunu

soyluyordu

Bobby iyi bir adamdı Durust ve çalışkandı Seattle dan h

nbotla geri dondugumıc o ılık ocak ayında cebimier.

yuzuk cıkarıp, bana evlenme teklif etmişti. Ben de gozlerinin icine bakmış ve yalnızca evet demiştim. Verilecek başka

bir cevabım yoktu. Onun hu teklifini geri cevirmem icin aptal bir kadın olmam lazımdı.

Savaş devam ediyordu. Ancak Bobby sağık sorunlarından

dolayı askerlikten m u a f olmuştu cunku yasal olarak neredeyse kordu. Yaklaşık beş kilo ağırlığında sanabileceğiniz

kalın mercekli gozluk kullanmasına ve o kadar istemesine

rağmen. ordu asker olmasına izin vermemişti. Bunları duşunurken bile kendimden nefret ediyorum ama eğer savaşa

gitseydi belki de hicbirimiz bunları yaşamayacaktık.

Ancak Bobby evde kalıp. kariyerine odaklanmıştı. Adada

neredeyse herkes boş boş dolanıırken, o bir iş sahibiydi.

Hem de Seattle da iyi bir işi vardı. Bana goz kulak olabilirdi ve inanıyorum ki o zamanlar butun genc kadınların

istediği tek şey de buydu.

Teklifini kabul ettiğim zaman bana bakışını hatırlıyorum

da elleri kahverengi pantolonunun ceplerindeydi, yuzunde ise koca bir gulumseme vardı. Ruzgar ince, kalnrrengi saclarını bir yana savuruyor ve elimi tutmak icin uzandığında bu haliy le neredeyse y akışı kİ 1 gorunuyordu Yani yeterince yakışıklı...

Kader miydi yoksa kotu bir şans mıydı bilmiyorum ama

o gun Elliot da feribottaydı... hem de başka bir kadınla.

Elliot m cevresinde her zaman kadınlar olurdu Tıpkı sinekler gibi onun başına uşuşurlerdi Yanındaki o kadını ha

fırılıyor cunku boynunda beyaz ipekten bir şal ve uzerinde de bedenine oturan kırmızı bir elbise vardı

Feribot rıhtıma \anaş madan once Bobby il t bi

oturduklar, yerden gecmiştik ama o kadın kendi koltuğunda oturmuyordu cunku Elliot a asılmakla meşguldu.

"Merhaba Bobby ve Esther. " dedi Elliot, bize el sallaya rak. "Bu iila. ”

Bobby kibarca konuşurken ben sadece başımı sallamak.

la yetinmişim.

Daha sonra Bobby benden yana donerek, "Onlara soy.

leyelim mi? *’ dedi.

Ne demek istediğini çok iyi anlamıştım ama yine de ya.

zuk olan parmağımı onlardan saklamıştım. Altın halkasının uzerinde yarım ayarlık bir taşı olan guzel bir yuzuktu asim, da. Hayır, buna engel olan Elliot ile olan gecmişimdi.

Ben daha fikrimi soyleyemedem, "Biz nişanlandık! ” diye bağırdı Bobby. O kadar sesli bağırmıştı ki diğerleri de donup bize bakmışlardı.

Elliot la goz goze geldiğimizde, gozlerindeki fırtınay

ı gorebiliyordum. İhanet y a da belki de huzun dalgaları.

bu tanıdık koyu kahve gozlerde calkalanıyordu adeta.

Sonra Elliot bakışlarını benden kacırarak ayağa kalktı w

Bobby nin sırtını sıvazladı. "Ya. nasıl o ld u ? " diye sordu.

"Bobby adadaki en tatlı kızı kaptın. Tebrik ederim dostum!”

Bobby sadece gulumserken Elliot benden yana dondu ve bana ofkeyle bakmakla yetindi. O iki dudağının arasından kelimeler dokulmemişti.

Ula boğazını temizledi ve kaşlarım cata ra k "A ffeder• sin? dedi. "Adadaki en tatlı kız m ı? ”

Benim Ula nuian sonra elbette, ” diye cevap verdi

Elliot, kolunu oyle manalı bir şekilde kızın beline dolamıştı ki gozlerimi başka tarafa cevirmek zorunda kalmıştım.

Onu sevmiyordu. Bunu ikimiz de biliyorduk. Tıpb

Elliot ın bana, benim de ona ait olduğumuzu bildiğimi*

gibi

SarjhJ1o 7 \

Kalbinin o anda nasıl kırıldığını ve nasıl acı cektiğini

hissedebiliyordum cunku ben de aynı şeyleri hissediyordum.

Fakat Bobby ye evet demiştim. Bu benim kendi karanmdı.

Hala Elliot Hartley 'yi sevmeme rağmen, iki ay icinde Bayan Bobby Uttleton olmuşum.

Saat neredeyse gecenin ikisini gosteriyordu, uc bolum sonra gunluğu bırakmıştım. Esther gercekten Bobby ile evlenmişti vc bir kızları olmuştu. Elliot'a gelince, kilisede onları birbirlerine yemin ederken gordukten on uc gun sonra,

orduya katılması icin Guney Pasifik'e çağrılmıştı. Bobby

yuzuğu Esther*ın parmağına taktığında o hala Elliot'ı düşünuyordu.

Yemin ettiğinde gozleri kilisede Elliot'ı aramıştı

vc bir an icin goz goze gelmişlerdi.

Elliot orduya katıldığından beri hic kimse ondan haber

alamamıştı. Esther ise her gun onundeki bebek arabasını

itekleyerek belediye binasına gitmiş ve guncelleştirilmiş

zayıf listesini kontrol etmişti.

Gözlerimi kapatırken Bee'yi düşünüyordum. Bunları yazdığına göre aşkı ve kalp acısını çok iyi biliyor olmalıydı.

Beşinci Bölüm

E mily,” diye seslendi Bee koridordan. Sesinin gittik-

JL-/ce yaklaştığını duyabiliyordum. Sonra kapı aralandı, gözlerimi açtığımda Bee karşımda duruyordu.

“Oo, özür dilerim tatlım, uyuduğunu fark etmemişim.

Saat neredeyse on oldu. Greg seni arıyor.” Yüzündeki gulumseme hem cesaretlendirici hem de alaylı bir ifade içeriyordu.

“Tamam,” dedim uykulu bir sesle. “Hemen geliyorum.”

Ayağa kalkıp gerindim, sonra da yeşil renkteki sabahlığımı giyip Bee'nin elinde telefonla beklemekte olduğu

oturma odasına doğru yurumeye başladım.

“Al,” diye fısıldadı Bee. “Seninle konuşacağı için çok heyecanlı gibi.”

“Şşşt,” diye uyardım onu. Greg'in. dört gözle onun aramasını bekliyordum gibi bir fikre kapılmasını istemiyordum

çünkü durum gerçekten de oyle değildi. Dahası, henüz

kahveni bile içmemiştim, dolayısıyla üzerimdeki negatifliği atmamıştım.

“Efendim?”

“Merhaba Emil)’- . .

“Merhaba.” dedim, sesini duyar duymaz : ,c,m .s,nm,Ş,,

Sesi güçlü bir espresso etkisine sahipti sanki

~ -Bniyor musun, hala adaya geri donmuş olman gerçeği-

„e alışamıyorum.” dedi Greg. “Bay Adler’in sah,imde eski bir halat salıncak bulduğumuz günü

hatırlıyor musun?

“Evet.” dedim gulumseyerek. Aklıma birden mavi cizgili yeşil mayosu gelmişti.

“Sen denemeye korkmuştun,” dedi Greg. “Ama seni

suda yakalacağıma söz vermiştim/*

“Evet, ama anlaştığımız gibi beni yakalayamadığın için

kamımın üzerine düşmüştüm.**

İkimiz de kahkahalara boğulurken hiçbir şeyin değişmediğini fakat aynı zamanda birçok şeyin değiştiğini fark

ettim.

“Baksana, bu akşam ne yapıyorsun?*” diye sordu Greg,

1988 yılının yazında tanıdığım cocuktan daha cekingem

geliyordu sesi. Greg ya biraz güvenini kaybetmişti ya da

biraz mütevazı birine dönüşmüştü. Hangisi baskındı, emin

değildim.

“Hmm. hiçbir şey,” diye yanıt verdim.

“Düşündüm de eğer sen de istersen Robin'in Yuvası'nda

akşam yemeği yiyebiliriz. Gecen sene bir arkadaşım actı.

New 'lorke takılarla kıyaslanamaz tabii ama biz gayet hoş

bir restoran olduğunu düşünüyoruz. Muthiş bir şarap listesi var.”

Kulağa çok hoş geliyor, dedim sırıtarak. O sırada

Bcc nin beni izlediğini hissedebiliyordum.

mam ^ Akşam yedi mam için 7^ uygun mu seni al“

Uygun," diye cevap verdim.

“Harika.”

“Görüyoruz, Greg.”

Telefonu kapattım ve mutfak masasında beni dinleyen

Bee'ye dondum.

“Eee?”

“Ne *Eec?” diye cevap verdim.

Bcc bana bir bakış attı.

“Bu akşam dışarı çıkıyoruz.”

“Guzel.**

“Bilmiyorum,** dedim yuzumu buruşturarak. “Kendimi
m/w/ hissediyorum.”

Bcc elindeki gazeteyi ikiye katladığı sırada, “Aptallaşma.”
dedi. “Bu akşam başka ne yapacaktın ki?”

“Mesaj alındı,** diye cevap verdim ve kucuk denizkabuğu
koleksiyonunun olduğu kahve masasındaki recel kavanozuna
elimi daldırdım. “Once Greg, sonra Jack. Kendimi
paslanmış gibi hissediyorum.”

Jack adı ağzımdan çıkar çıkmaz Bee, sanki çok sıkıcı bir
şeyden bahsediyomuşum gibi pencereden dışarı bakmaya
başladı. Genelde bunu, herhangi biri olmuş kocası Bill’den bahsettiğinde ya da yaptığı resimler
hakkında soru sorduğunda yapardı.

“Peki.” dedim ortamdaki sessizliği bozarak. “Eğer bu
konu hakkında konuşmak istemiyorsan, oyle olsun. Ama
Jack’i onaylamıyorsan bana nedenini soyle.”

Bee başını iki yana salladı ve elini gümüş rengi saçlarının arasından geçirdi. Onun kut kesim saçlarını
ve yet

mişini geckin kadınların genelde yaptığı gibi onları kısacık kestirmeye yenik düşmemesini
seviyordum. Yengem hak

landaki her şey f«k dikkat cekiciydi, ad, bile. Kucukken bir keresinde ona neden adının Bee olduğunu sormuştum. O da

bana bal ansı gibi olduğunu soylemişti. Tatlı ama korkunc bir iğnesi olan an...

Bee ic cekerek. "Uzgunum tatlım." dedi soğuk bir sesle.

"Onaylamıyor değilim. Sadece kalbine dikkat etmeni istiyorum.

Bir keresinde cok kırılmıştım, derinden. Daha yeni

bir ilişkiden çıkmışken daha fazla acı cektiğini gormek istemem."

Bee'nin ikazJan kulağında cınlıyordu. New York'ta

cok daha yoğun ve yeni gibi gorunen bu aşk acısından kacmak icin Bainbridge Adası'na gelmiştim, beni savunmasız

bırakabilecek bu tarz riskleri almak istediğimden değil.

Annabdle'in dediği gibi, burada hayatı oluruna bırakacaktım.

Her sabah bilgisayarın başına oturup vasat bir cumleyle

yaptığım gibi kendimi sorgulamayacak ya da duzeltmeyecektim.

Bu Mart ayında benim hayatım ozgurce yazılacaktı.

"Sadece bana soz ver. kendine dikkat edeceksin." dedi Bee usulca.

Soz. dedim, verdiğim sozu sonuna kadar tutmayı umut

ediyordum.

Greg. beni >ıımi beş dakika gec almıştı. Gelmesini beklerken.

geleceğim deyip de halat salıncağa, sinemaya veya sahile

gelmediği zamanlan, o gecmiş yazlan duşundum. Bir

an icin yine gelmemesini istedim. Eski bir erkek arkadaşıla

>emeğe çıkma fikri, aslında cok ama cok tuhaftı. Bunu kim yapar fa ' Bir panik dalgası tum bedenimi sarmıştı adeta-Ben n e yapıyorum? Sonra yolun aşağı kısmından belli olan farların ışıklarını gordum. Greg arabayı o kadar hızlı kullanıyordu ki sanki her gecen dakikayı telafi etmek istiyordu

Dışarı çıkmak icin kapının kolunu tuttum ve derin derin

nefes aldım.

“jyi eğlenceler,” dedi Bee. elini sallayarak.

Verandaya doğru yurudum ve Greg'in. arabasıyla ara

yola girişini izledim. Bu, lise zamanlarında kullandığı acık mavi renkte. 1980 model, dort kapılı bir Merccdes'ti. Yıllar Greg c olduğu gibi ona da pek nazik davranmamıştı.

“Gec kaldığım için çok ama çok özür dilerim,” diyerek

arabadan indi Greg. Ellerini gergin bir şekilde cebine soktu ve tekrar dışarı çıkardı. “Şarap bolumunde gerçekten işler çok karışıkta bugün. Bir müşteriye Chateauneuf-du-Pape

bulması için yardım etmek zorunda kaldım da. Seksen iki

yıllık şarabı mı, yoksa seksen altı yıllık şarabı mı alacağına bir türlü karar veremedi.”

“Hangisini aldı?”

“Seksen altıyı,” diye yanıt verdi Greg.

“Çok iyi,” dedim dalga gecercesine. Bir keresinde şarap konusunda çok usta bir adamla çıkmıştım. Bardağı çevirir, şöyle bir koklar, sonra da bir yudum alıp “birinci sınıf bir klasik.” derdi. Bu yuzden onun telefonlanna cevap vermemiştim.

“Guzel bir secimdi.” dedi Greg. yuzunde cocukca bir gulumseme hakimdi. “Bizim tanıştığımız yıl.

Bunu hatırladığına inanmamıştım Ben çok zor

mıştım. Ancak bunu yaptığımda da her şey bir anda

canlanmıştı ()n dort > aşında duz goğuslu, san j* .

Greg ise vücudunda deli kanının pompalandığı

I- 'tvir Kir cocuktu Bee'nin birkaç ev aşağısında oturuyordu. değildi bizimkisi, en azından O nun için oyle değildi. yaz sonunda makyaj yap.p sutyen taktığımda. hana L a . eden kuzenim Raehe. sayesinde Greg ben, fark etmiş, Bir gun Rachel'la plajda frizbi oynarken. Greg de bizi

izliyordu. -Kolların guzelmiş." diye seslenmişti.

O kadar şaşırılmıştım ki ne cevap vereceğimi bilememiştim.

Bir erkek benimle konuşmuştu. Hem de lallı bir cocuk.

Rachel hemen frizbiyi bırakıp benim yanıma koşmuş ve

dirseğiyle beni durtuklemişti.

“Teşekkur ederim/” diye cevap vermiştim ben de.

“Ben Greg.” diye ismini soyleyip elini uzatmıştı. O zaman Rachel’la hic konuşmamasını anlamamıştım. Aslında

erkekler genelde once Rachel*! fark ederlerdi ama Greg once beni fark etmişti. Sadece beni.

“Ben de Emily,” diye karşılık vermiştim, biraz cekingen bir tavırla.

Greg bana yanaşarak, “Bu gece benim evime gelmek

ister misin?” diye sormuştu. Teni muzlu güneş kremi koku) ordu. kalbim o kadar hızlı carpıyordu ki neredeyse

soylediklerini duyamayacaktım. “Birkac arkadaşım gelecek.

şenlik ateşi yakacağız.”

şenlik ateşi nedir bilmiyordum. Bana biraz yasak bir

şeymiş gibi gelmişti, aklıma gelen ilk şey ise esrar icmeleriydi.

'ı ine de ona evet cevabım vermiştim. Her ne olursa

olsun onun bulunduğu yerde olmak istiyordum

“Super, senin icin de bir yer ayıracağım." divip goz. kırpmışo.

Benim yanımda.”

Ondan daha cok hoşlanmama neden olan, ukala ve ken-

11 olmasıydı. Greg sahilden evine doğru yflrumeye

başladığında. Rachel’la birlikte onun her adınunda

esneyen sırt kaslarını ağzımız acık bir şekilde izlemiştik

“Evet, kesinlikle gercek bir ahmak gibi gorunuyor,** demişti Rachel, sesinden incindiği belli oluyordu.

Ben ise konuşamayacak kadar şaşkın bir halde oylece

durmuş, Greg'i izliyordum. Yakışıklı bir çocuk bana çıkma teklif etmişti. Eğer ağzımı acmaya takatim olsaydı, şunları soylordum: “Kesinlikle muhteşem görünüyor.”

Greg arabanın diğer tarafına doğru koşup bana kapıyı açtı. “Umarım acsındır,” dedi gulumseyerek. “Gideceğimiz restorani çok seveceksin/”

Başımı sallayarak, eskisi kadar işe yaramayan arabaya

bindim ve koltuktaki bir kızarmış patates kalıntısını yere attıktan sonra yerime oturdum. Arabanın içi eskiden olduğu gibi yine Greg kokuyordu; kirli sacın o ağır kokusu, benzin kokusu ve biraz da kolonya.

Greg sürücü koltuğuna gecip vites değiştireceği zaman

eli elime carptı. “Ah, affedersin.”

Hicbir şey soylemedim, yalnızca tuylarimin diken diken

olduğunu gormemesi için dua ettim.

Bir kilometreden az bir mesafede bulunan restoran, otoparktaki sıkışıklığa bakılırsa adanın en meşhur restorani olmalıydı.

Ada manzaralı bir tepeye kurulmuş muhteşem bir

ağac eve benzeyen yere girebilmek için dik bir merdiven

çıkması gerekiyordu. Cantama uzandım ve içinden iki tane

aspirin alıp dikkatle ağzıma attım.

Bayan garson masamıza kontrol etmek için gittiğinde, Çok

güzel, öyle değil mi?” diye sordu Greg, etrafa bakınarak.

“Evet,” diye yanıt verdim, bir yandan da Greg ile baş

başla yemeğe çıkmak iyi bir fikir miydi diye düşünüyordum.

Greg bizi başka tarafındaki bir masaya götürüp iki monu

bırakan bayan garsona bir şeyler soyledi.

Sonra da benden yana donerek. “Sanının günbatımın,

yakaladık," dedi ve gulumsedi.

Gunbatımını en son ne zaman seyretmişim hatırlamıyordum.

Bu bana New York'luların unuttuğu ama Bainbridge

Adası'ndaki insanların yaptığı bir şeymiş gibi geliyordu.

Greg'e gulumseyip camdan dışarı baktım, bulutların

arasından gun ışığı suzuluyordu.

Bayan garson, Greg'in secmiş olduğu bir şişe şarabı masaya getirdi ve bardaklarımıza doldurdu. Havada sessizlik hakimdi.

Annabelle'in tabiriyle sıkıntılı bir havaydı. Şarabın bardaklara doldurulurken çıkardığı ses, gerekenden daha yuksekti.

"Başka bir arzunuz?" diye sordu bayan garson.

Ben, "Hayır," diye cevap verirken, Greg "Evet," dedi.

Bunun uzerine kahkaha atarken Greg ozur dilemişti. Durum, oldukca tuhaftı.

"Yani 'Evet, boyle iyiyiz,' demek istemiştim," dedi Greg utangac bir tavırla.

Her ikimiz de kadehlerimize uzandığımızda. "Tekrar burada olmak guzel mi Emmy?" diye sordu.

Biraz daha rahatlamıştım sanki cunku bana en son

1988 de Emmy diye hitap etmişti. Ondan bunu tekrar duymak beni mutlu etmişti.

Kucuk >u\arлак bir ekmeğe bolca tereyağı surerken,

fcvet, diye yanıt verdim.

Iptpö " r<r'ckkn C°k guzel, seni bir daha buralarda gorebileceğimi hic sanmıyordum "

Şaraptan buyuk bir yudum aldıktan sonra, "Peki Lisa'yla

nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Lisa?"

"Evet, universitede flort ettiğın kız. Bir sonraki yaz seni gormeye sahile geldiğimde kız kardeşin bahsetmişti."

"Aa Lisa. Cok uzun zaman onceydi...'"

“Yani.” dedim hafifce gulumseyerek, “en azından beni aramalıydın.”

“Aramadım mı?”

“Hayır.”

“Aradığıma eminim.”

Yalandan ofkelenip başımı iki yana sallayarak. “Aramadın.”

dedim.

Greg gulumsemeye çalıştı. “Duşunsene, eğer seni arasaydım, burada karı koca olarak otururduk. Bainbridge

Adası*ında evli bir çift olurduk.”

Greg bunu şaka olsun diye söylemişti ama ikimiz de gulmemiştik.

Bir süre sonra Greg kadehlerimizi tazeleyerek, “özür dilerim,”

dedi. “Onca şeyi yaşamana rağmen... evlilik falan,

bunları söylediğime inanamıyorum.”

Başımı iki yana salladım, “o z u r dilemene gerek yok.

Gerçekten.”

“Peki,” diye karşılık verdi Greg, rahatlamış görünüyordu.

“Fakat şunu söylemem gerekir ki seninle şu anda burada

otururken, geçmişe geri dönebilsem ve her şeyi doğru

yapabilme şansını olsa diye düşünmeden edemiyorum. Seninle sonsuza kadar birlikte olabilsem keşke.

Gulumsememe engel olamamıştım. “Şarabın etkisiyle

boyle konuşuyorsun.”

Garson hesabı getirdikten sonra saatine bakarak. “Bu gece sana göstermek istediğim bir şey var. ded. Greg. K.sa b.r tur atmak için saat çok geç değildir, umarım?

“Hayır, elbette değil/”

Greg benim itiraz etmeme kalmadan kredi kartını çıkartıp

garsona vermişti bile. Kendimi suçlu hissediyordum.

Yıllardır bir kitap yazmamış olmama rağmen ondan

daha fazla kazandığımı biliyordum. Fakat bu, Bainbridge

Adası'nda önemli değildi. Ben burada sadece B e e'n in yeğeni Emmy' dim ve bu kadını, boşanmış yazara tercih ederdim.

Cuzdanımı tekrar cantama koyduğum sırada Greg gururla

fişi imzalıyordu.

Restorandan çıktıktan sonra bir kilometre uzaklıkta parka benzer bir yere gelmiştik. Greg arabayı durdurdu ve benden yana dondu. "Yanında ceketin var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Sadece bu hırka var."

Greg, "Al," dedi ve bana lacivert renkte polar bir ceket

uzattı. "Buna ihtiyacın olacak."

Kendimi topuklu ayakkabılar ve polar ceketle biraz tuhaf

hissetmişim ama onun yanındayken bu bile beni rahatsız etmemişti.

Taşlı bir patikadan aşağıya inen Greg'i takip ediyordum,

fakat yol çok dik olduğu için beni tutsun diye elimi

uzattım. Greg elimi tuttu ve diğer kolunu da belime doladı.

Yo* olduk«a karanlıktı, ancak sahile yaklaşığımızda

ayın sudaki yansımasını görebiliyor, dalgaların yumuşak

«slennı duyabiliyordum. Sanki adadaki sessizliği bozmak

istemiyorlardı.

Sahile ulaştığımızda ayakkabılarımın topukları kuma

bata cıka yuruyordum.

"Neden ayakkabılarını çıkartmıyorsun?" diye sordu

Greg.

Ben de ayakkabıları çıkarttım ve üzerindeki kumlan temizledikten sonra Greg onları alıp dikkatle ceketinin ceplerine

sıkıştırdı.

“Şuraya gideceğiz,” diyerek karanlıkta uzaktaki bir yeri

işaret etti.

Biraz daha yuruduk, her adımında ayaklanm kuma batıyordu.

Sıcaklık sekiz derece olsa bile ayağımın altındaki

kumların vermiş olduğu hissi sevmiştim.

“İşte geldik,” dedi Greg.

Geldiğimiz yer, sahilin ortasında duran küçük bir ev büyüklüğündeki bir kayanın onuydu. Fakat en çarpıcı özelliği

boyutu değil, şekliydi. O kocaman kaya mükemmel bir kalbi andırıyordu.

“Butun kız arkadaşlarını buraya mı getirirsin?” diye dalga gectim onunla.

Greg başımı iki yana salladı ve ciddi bir ifadeyle. “Hayır,”

diye yanıt verdi. Bana bir adım daha yaklaştığında

ben de geriye doğru bir adım attım. “Buraya en son on

yedi yaşındayken gelmişim,” diye ekledikten sonra bir

yeri işaret etti. “Bunu yazmıştım.” Sonra kayanın yan taratma comeldi ve küçük bir el fenerini yakarak yazıyı aydınlattı.

Emmy y i sonsuza dek seveceğim, Greg.

Bir süre sessiz kalmıştık; şu anki biz, o zamanki bize

kulak misafiri oluyordu sanki.

“Ah, bunu sen mi yazdın?” diyebilirdim sonunda.

Greg başıyla sözlerimi onayladı. “Bunu şimdi görme,,

biraz tuhaf, değil mi?

“El fenerini alabilir miyim?”

Greg feneri bana verince, ışığı yemden yakıp yazıya

baktım. "Nasıl yaptın bunu?"

"Bir şişe acacağı ile. Birkac bira ictimden soma.

Feneri kayanın diğer tarafına tutunca yuzlerce yazı gordum.

Hepsi de aşk yazılarıydı. Bu yazıları yazan adalı

aşıkların fişildaşmalarını duymak istercesine bir sure sustum.

O anda Greg yuzunu benden yana cevirince beni opmesine

karşı koyamamıştım. Kollarımı boynuna doladım ve

icimden durmam gerektiğini soyleyen sesi duymazlıktan

gelerek kendimi onun kollarına bıraktım. Opuştukten sonra birkac dakika orada oylece sarılı kaldık.

"Cok ozur dilerim, b en ..." diye kekeledi Greg, bir adım geriledi. "Bu kadar aceleci davranmak istememiştim."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, lutfen o zu r dileme."

Parmaklarımla onun yumuşak dolgun dudaklarına dokununca,

Greg parmaklarımı hafifce optu ve elimi tuttu.

"Uşuyor olmalısın. Haydi geri donelim."

Kazağımdan iceri işleyen ruzgar tum bedenimi sarıyor,

ayaklarıma kadar ulaşıyordu. O anda uşuduğumu değil.

u>uctuğumu hissediyordum. Patikanın başına d o ğ ru yurume) e başladığımız sırada ayakkabılarımı yeniden giydim,

parmak aralarımın kumla dolu olmasını umursamıyordum.

Topuklu ayakkabılarla bile yokuş yukarı tirm anmak düşündüğüm kadar kotu değildi, u c dakika sonra o toparka, arabanın

yanma varmıştık.

Bee'nin evinin onune g e ld iğ im iz e . "Bu gece icin teve hasta in n '- J t d ' GrCg' Sonra ha\$ını om zum a koydu

ayağa icimi titreten bir edayla b oynumu optu

B e e 'n in evinin onunde, bu kuf kokan eski Mercedes'te

oturuyor o lm a k ta n gerçekten mutluydum. Ruzgar arabanın aralık c am la rın d a n içeriye esiyor, belli belirsiz ıslık calıyordu.

Ancak bir şey eksikti. Kalbimin tam orta yerinde onu

h issetmeme ra ğm e n b u n u n la yuzleşmek istemiyordum. En azından ş im d ilik ...

"Teşekkür ederim," diyerek elini sıktım. "Bugun için teşekkür ederim, çok g u z e ld i" Evet, gerçekten de oyleydi.

Saat çok gec olmuştu. Bee çoktan uyumuştı tabii. Uzerimdeki hırkayı astım ve bomboş olan ellerime baktım. Cantanı.

Cantam nerede? Neler yaptığımı bir bir gecirdim aklımdan.

Greg*'in arabası, kaya ve restoran. Evet, restoranda

masanın altında bırakmış olmalıydım.

Camdan dışarıya baktım. Greg çoktan gitmişti, bu nedenle

mutfaktaki askılıktan Bee'nin arabasının anahtarını

aldım. Cep telefonum olmadan yapamazdım. Bee, arabasını

aldığım için bana kızmazdı herhalde. Eğer arabayı son surat surersem, restoran kapanmadan cantamı alabilirdim.

Liseye gittiğim yıllardaki gibi araba yine iyi iş çıkarmıştı.

Dişlilerinden boğuk boğuk sesler gelmesine rağmen bir sorun çıkmadan restorana ulaşabilmişim. Kapıyı acıp içeriye

girdiğimde, yaşlı bir çift de restorandan çıkıyordu. Ne kadar tatlılar, diye gecirdim icimden. Yaşlı adam sağ kolunu kadı nın incecik beline dolamış, merdivenden inmesine yardımcı oluyordu. İkisinin de gozleri aşkla parıldıyordu. Kalbim bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu cunku benim de ozlemiCektiğim şeydi bu.

Yanlarından gecerken, yaşlı adam şapkasını çıkarıp selam

verdi, kadın da gulumsedi. "İyi geceler," diyerek karşı,

lık verdim ben de.

Bayan garson beni hemen tanıdı. Cantanız, diyerek

beyaz Coach cantamı bana doğru uzattı. "Bıraktığınız yerde duruyordu."

"Teşekkür ederim," diye yanıt verdim. Ancak cantama

yeniden kavuşmaktan ziyade böyle sevecen bir aşka şahit

olmak beni daha çok mutlu etmişti.

Bir süre sonra eve geri döndüğümde hemen üstümü çıkarıp

yorganın altına kıvrıldım. Kırmızı kadife kaplı günlükteki aşk hikayesini okumaya can atıyordum.

Birçok kişi ABD Silahlı Kuvvetleri'nden mektup aldı. Amy

Wilson üç haftada bir nişanlısından mektup alıyordu. Betty ise Fransa'da bulunan Allan isimli bir askerden aldığı çiçekli mektuplarla ovunuyordu. Ben ise bir tane bile almamıştım..

gerci almayı da beklemiyordum. Yine de her gün

postacının geldiği saatte, yani öğlen ikiyi çeyrek gece evde olmayı a ozen gösteriyordum. Belki, diye geçiyordu aklımdan Belki bu sefer yazmıştır.

Fakat kimse Elliot'tan bir haber alamamıştı. Ne annesi

ne de Lila. Hatta benden sonra flört etmiş olduğu kadınlar da bir haber alamamışlardı. Bu yüzden o gün mektup

geldiğinde donakalmışım. Mart'ın başıydı, havanın her

ve soğuk olduğu bir öğleden önce

laleler bu ilkbahar mevsiminde

zamankinden daha kapalı

raydı)'ine de çiğdemler \

bu: gibi l°Pra8 l delerek acmaya çalışıyorlardı. Lakin

Baba'nın elini eteğini çekmeye niyeti yoktu.

Postacı kapıya geldi ve üzerinde benim adımın yazılı olduğu mektubu teslim etti. Üzerimde Bobby'nin en sevdiği menekşe desenli acık mavi elbisemle verandada duruyordum

Mektubu elime aldığımda güçle yutkundum. Zarf, kırılmış

ve yıpranmıştı, sanki bana gelene kadar huzunlu, uzun bir yol kat etmişti. Zarfın üzerinde "Usteğmen Elliot Hart ley"

yazısını gorunce, mektubu aldığıma dair imza atarken postacı titreyen ellerimi fa r k etmesin diye dua ettim

"İyi misiniz. Bayan Littleton? " diye sordu postacı.

"İyiyim. Bugun biraz gerginim de. Cok fazla kahve icmişim.

Dun gece bebek yuzunden hic uyuyamadım. ” Onu

başımdan savmak icin bir şeyler uydurmuşum.

Postacı sanki uydurduğum hikayeyi anlamış gibi sırıttı.

Adadaki herkes postacı da dahil- beni ve Elliot’ ı bilirdi.

"İyi gunler, " dedi ve gitti.

Postacının arkasından kapıyı kapatıp masaya koştum.

Bebeğim beşiğinde yaygarayı koparmasına rağmen onun

yanma gitmedim. Şu an yalnızca tek bir şeyle ilgilenmek

istiyordum, bu yuzden hemen mektubu yırtarak actım.

Sevgili Esther,

Burada, Guney Pasifik’ te akşam olmak uzere. Guneş

batıyor, ben de bir palmiyenin alımda oturuyor, sana her

Şeyi itiraf etmek icin yazıyorum. Seni düşünmekten kendimi alamıyorum.

Sana yazıp yazmamayı cok düşundum ama hayat, birine

seru seviyorum demenin kararsızlığa yaşamak icin

Bu yuzden sana bu mektubu askerken yazTforum, icimde

hicbir korku olmadan, kafanuh hiçbir som işareti olmadan, bunun benim son mektubum olduğunu bilmeden...

Neredeyse bir sene oldu, değil mi! Seattle’ dan feribotla

geri donduğumuz gunu t o ' r,9'o r m u sm i BM y y TM5un'

landığmtzı soylediğinde gozlerindeki endişeyi gorduğume

emmim. Bana bunun doğru olduğunu soyle cunku neden

biz hayatımızı birleştirmedik diye aylardır icim icimi yiyor.

Neden sen ve ben değil de şenle Bobby ? Esther, on yedi yaşındayken Kalp Kayaya ismimizi kazıdığımız gunden beri

sonsuz kade birbirimize ait olacağımızı biliyorum.

Yatağımda oturdum ve sayfayı cevirdim. Kalp Kaya mı?

Bu Greg'in beni bu gece goturduğu aynı kaya değil miydi?

Sayfalan urkerek okumaya devam ettim.

Bunu sana uzun zaman once soylemeliydim. Her şey

olmadan once. Benden şüphelenmeden once. Bobby'den

once. Seattle'daki o korkunc gunden once. Sonsuz kade

bu duşunceler beni bırakmayacak.

Seni tekrar gorebilir miyim, emin değilim. Bu, savaşm

bir gerceği, sanmm aşkın da. Gelecek ne getirir bilmiyorum ama b a m ebedi aşkm olduğunu bilmeni istiyorum. Kalbim

sonsuz kade senin.

Elliot

Tanrım belki de Elliot... Zorla yutkundum ve aklıma daha

fazla kotu şey getirmemeye calıştım.

Bebeğim ne zam a n d ır ağlıyordu, onu da bilmiyordum.

Dakikalardır y a da saatlerdir... Telefon caldığında ayağa kalkıp elbisemi duzelttim ve telefona cevap verdim.

“Efendim? ” dedim gozyaşlarımı silerek.

“Tatlım? ” B u Bobby idi.. “İyi misin? Sesin kotu geliyor. ”

“İyiyim, ” diye ya la n soyledim.

"Bu gece işyerinden gec çıkacağımı haber vermek istedim.

Sekiz ferib o tu n a bineceğim. ”

“Tamam, ” dedim sadece.

“Tatlı me leğ imizi benim için op. ”

Telefonu ka p a ttım ve radyoyu actım. Muzik belki icinde bulunduğum d u rum u atlatmama yardımcı olur, acımı

azaltırdı. Ma sa ya oturdum, radyoda “Body and SouT ”

calıyordu. Duğ u n um u zd e Bobby ’y le dans ettiğimiz şarkıydı bu. Her a d ım ım d a E llio t ’/ düşünmüştüm cunku bu bizim şarkımızdı. F akat şu a nda salonda oturuyor, tek başıma

şarkıyı d in liyo r ve muziğin beni yatıştırmasına izin veriyordum.

Kalbim uzgun ve yalnız,

Sadece sent ozluyorum sevgilim, sadece sem...

Şarkının ikinci d izesi dayanılmazdı, oldukça acımasızdı.

Bu yuzden radyoyu kapatmış, mektubu elbisemin cebine koyup bebeğimin y a nm a gitmiştim Bebeğimi, yeniden uyuyana

kadar sallamaya devam ettim, b u n u yaparken de yanlış

bir adamla evlenerek ne kadar korkunc bir hata yaptığımı

düşünmekten kendimi alamıyordum.

*

Gunluğu biraz daha okumak istiyordum. Elliot ile Hsther

arasında neler olduğunu bilmek istiyordum. Elliot’ın hala hayatta olup olmadığını merak ediyordum. Bobby’yi ve bebeklerini merak ediyordum. Elliot savaştan donduktan sonra

Esther kocasını ve bebeğini terk etmiş m iydi? Ancak bugün uzun bir gundu ve gozlerim yorgunluktan kapanıyordu

Altıncı Bölüm

Bee kahvaltı masasında Seattle Times’ı okurken, “Dun

gece annen aradı,” dedi. Annem hakkında konuşurken

her zamanki gibi yuzu yine ifadesizdi.

“Annem mi a rad ı... burayı?” diye sordum, bu arada kızarmış

ekmeğimin üzerine bolca tereyağı suruyordum. “Bu

cok tuhaf. Benim burada olduğumu nereden biliyor ki?”

Annem ve ben oyle cok yakın değildik. Elbette telefonda

konuşurduk. Portland'a gider, onunla babamı sık sık ziyaret ederdim, ama onda bizi birbirimizden uzaklaştıran bir

şeyler vardı. İlişkimizde dile getirilmemiş bir hoşnutsuzluk soz konusuydu ve ben bunun nedenini hic cozedim. Üniversitedeyken Yaratıcı Yazarlık Bolumu'nu sectiğimde cok

uzulmuştu. “Yazmak uzucu bir yoldur,” demişti. “Kendine

bunu gercekten yapmak istiyor musun?” O zaman onu pek

umursamam iştim. Annem edebiyat hakkında ne bilebilirdi

ki ■ Ancak soylediği sozler yıllar boyu beni takip etmişti ve

°nun haklı olup olmadığını düşünmeye başlamıştım.

Ben annemin eleştirileriyle boğuşurken, onun benden iki

ya? kucuk olan kardeşim Danielle’yle aralarındaki anne-kız ilişkisi goz ard, edilemezdi. Ben Joel e n iş a n la n d ı ğ ın ^

a n n e m e duğunumde buyukannem Jane m uvağ .m takabilir miyim diye sormuştum. Annem ben. desteklemek yerme

başını iki yana sallayıp. -Hayır, o duvağın senin yuzune gideceğini hic sanmıyorum." demişti. “Hem zaten y .r t.k ” Bu

sozleri kalbimi k.rmişti ama uc sene sonra, guzelce utulenmiş

ve onarılmış o duvağı evlendiği gun Danielle takmıştı.

“Evini aramış, Annabelle de burada olduğunu soylemiş,”

dedi Bee. Sesinden annemin hayatımın bu kadar dışında

kalmasından memnun olduğunu anlayabiliyordum.

“Onemli bir şey soyledi mi?”

“Hayır,” dedi gazetenin sayfasını çevirerek. “ Sadece onu geri aramam istedi.”

“Tamam,” diyerek onundeki kahveden bir yudum aldım.

Sonra durup ona baktım. “Bee, annemle aranızda ne var?”

Bu sozler uzerine Bee'nin gozleri iri iri acıldı. Onu hazırlıksız yakaladığımı biliyordum. Ne de olsa, daha önce ona

ailevi bir mesele hakkında hic soru sormamıştım. Bu her ikimiz için de bir ilkti. Ancak kendimi daha cesur hissetmemi

sağlayan bir şey vardı.

Bee gazeteyi masaya bıraktı. “Ne demek istiyorsun?”

Ee, > Ulardır aranızda bir gerginlik olduğunu hissediyonun, di>e cevap verdim. “Birbirinizden neden hoşlanmadığınızı her zaman merak etmişimdir.”

nneni se\i\orum tatlım, her zaman da seveceğim.”

G e l i r 0 b T ?,urdum "Ba"a hic Gerek duymadlkca oyle gelmiMyor am nae.

İCW cektı. “Cok uzun bir hikaye.”

-O zaman kısaca anlat.” Ona biraz daha yanaşıp ellerimi dizlerime doladım.

Bce başıyla onayladıktan sonra, “Annen genc bir kızken

bana kalmaya gelirdi,” diye anlatmaya başladı. “Onun

yanımda olması hoşuma gidiyordu. Bili Dayı’nm da oyle.

Ancak bir yılda her şey değışti.”

“Ne demek istiyorsun?”

Bee kelimelerini secerek konuşmaya ozen gosteriyordu.

“Annen ailemiz hakkında sorular sormaya başlamıştı.”

“Aileniz hakkında mı?”

“Annesi hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu.”

“Buyukanne Jane hakkında mı?”

Bee camdan dışarıya baktı. Buyukannem Jane on yıl

once olmuştu. Buyukbabam ve annem de -her ne kadar

annesiyile arasında karmaşık bir ilişkisi olsa d a - onun olumuyle yıkılmışlardı. Buyukannem Jane’in olumunde kendimi

biraz tu h a f hissetmişim. Bana karşı şefkatsiz oluşundan kaynaklanmıyordu bu. Her sene doğum gunumde, hatta

universiteden mezun olduktan sonra bile bana kart gonderir, cok guzel bir elyazısıyla (o kadar guzeldi ki ne yazdığını okumak icin babamdan yardım alırdım!) bana iyi dileklerde bulunurdu. Sonra şominesinin ustunde benim ve kız kardeşimin bir fotoğrafı dururdu. Yine de buyukannemde ters

giden bir şey vardı. Parmağımla gosterip “İşte bu!” diyemediğim bir şey ...

Buyukannem ve buyukbabam daha annem kucukken

adayı terk edip, haşlanmış brokoli kadar kulağa ilginç

gelen Doğu Washington'ın Richland şehrine taşınmışt

1 . Bir keresinde Bee’yi, Bili Dayı’y* onca yıl orada

nas>>l “sak lan d ık larım ” ve buyukannem Jane’in buyukbabamın adaya gelmesine izin vermediğini anlatırken

duymuştum. #

H e r yılbaşında Richland’a giderdik ama ben hic gitmek istemezdim.

Buyukbabam, severdim, fakat buyukannemde bir

cocuğun bile anlayabileceği bir şeyler vardı; yemek masasında bana yan yan bakması ya da ben konuşurken gozunu dikmesi

gibi. Bir keresinde, on bir yaşındayken annem ve babam

bir seyahate gitmişlerdi ve kız kardeşimle beni Richland’a bırakmışlardı. Buyukannem 1940’lı yıllardan kalma eski elbiselerinin bulunduğu bir kutuyu bize vermişti, doğal olarak

Danielle ve ben de elbise değiştirme oyununu oynamaya koyulmuştuk.

Ancak etrafı dantellerle suslu, kırmızı korsajlı bir

elbise giydiğimde, buyukannem dehşet icinde bana bakmıştı.

Oturma odasının girişinde başını iki yana sallayarak duruşu, hala gözlerimin onunde. “Kırmızı senin rengin değil tatlım,”

demişti. Utanmıştım ve kendimi biraz tuhaf hissetmişim.

Gozyaşlanma hakim olmaya çalışarak, ellerimdeki beyaz eldivenleri ve boynumdaki mucevheri çıkarmıştım.

O sırada büyükannem yanıma gelip omuzlarımı tutmuştu.

“Neye ihtiyacın var biliyor musun?”

“Neye?” diyerek burnumu çekmişim.

“Yeni bir sac modeline.”

Danielle, "Perma! Perma!" diye araya girmişti.

Buyukannem gülümsemişti. “Hayır, perma değil.

Emily'nin ihtiyacı olan yeni bir sac rengi." Cenemden tutarak onaylarcasına başını sallamış,,. “Eve,, seni esmer olarak düşünebiliyorum.”

e J ^ r ^ bUyUkannem bir şekilde takip

beni de ko ^ o rada bir ku,u >> 9 boyası bulup

dC kUVet'n ustü ipek kaplı, pufa oturtmuştu.

“Kımıldama,” diye uyarılmıştı, bir yandan da saçlarımı ayınyor, amonyak kokan siyah bir boya suruyordu. İki saat

sonra sarı bu k lele rim simsiyah olmuştu, aynada kendimi gördüğümde ağlamıştım.

Eskileri hatırlayınca urperdim. “Sen büyükannemle birlikte buyudun, değil mi Bee?”

“Evet,” diye yanıt verdi Bee. “Ve de büyükbabanla. Burada.

bu adada.”

“Buyukannemin annemi uzaklaştırdığıyla ilgili söylediklerin neydi p eki?”

Bee düşünceli görünüyordu. “Annen gencken çok iddialı

bir araştırmaya girişmişti. Sonunda bunun altından kalkamayınca, artık bu ailenin bir parçası olmak istemediğine

karar vermişti, en azından eskisi gibi değil. Adaya artık gelmiyordu.

Onu tekrar gorduğumde aradan sekiz yıl gecmişti.

Sen doğmuştun. Seni gormek icin Portland'daki hastaneye

gitmiştim, annen çok değişmişti.”

Bee yine an ıla ra dalıp gitmişti ama ben anlatacaklarını dinlemek icin acele ediyordum. “Değişti demekle neyi

kastediyorsun?”

Bee omzunu silkerek, “Bilmiyorum sana nasıl tarif edebilirim ama sanki hayat onu çok fazla yormuştu, dedi.

Gozlerinde onu gorebiliyordum. Değişmişti. ’

Aklım karışmıştı. Keşke büyükbabamla da konuşabilseydim,

diye gecirdim aklımdan. Büyükbabam yıllardır Spokane'deki bir huzurevinde kalıyordu. İki yıldır onu ziyaret

etmediğimi fark edince pişmanlıkla icim sızladı. Annemin

Eylediğine göre onu en son ziyaret ettiğinde oz kızını bile Almamıştı. Annemi sürekli başka bir isimle çağırmış, bu da Onı* ağlatmaya yetmişti. Yine de hemen onu gormeliydim.

“Bee ” dedim dikkatle, “annemin araştırd.ğı şey neydi?”

Başın, iki yana salladı. “Annenle yaşanan gerginlikten

sonra Bili, bu konuyla ilgili konuşmayacağıma dair bana

soz verdirtti. Annenin ve hepimizin iyiliği icin...

Kaşlarımı catarak, “O zaman bana bunun ne olduğunu

anlatmayacaksın, oyle mi?’ diye sordum.

Bee kararlılıkla ellerini kenetledi. “Uzgunum tatlım,

koprunun altından çok sular aktı.

“Sadece anlamaya çalışıyorum,” dedim, hayal kırıklığına uğramıştım. “Onca yık onca yaz seni ziyarete geldik...

Annemle pek konuşmamanızın nedeni yalnızca bu mu?”

“Gerçekten artık bilmiyorum,” dedi. “Kimse aynı kalmıyor.

Ama ne olursa olsun sizi hep buraya getirirdi. Bu

nedenle onun hakkını yiyemem. Yazları adada ne kadar

eğlendiğinizi biliyordu. Bana ne kadar kızgın olursa olsun, Danielle ve senin hatrın için bunu önemsemiyordu.”

İçimi çekerek pencereden dışarıya baktım. Korfez ofkeliydi sanki. Deniz calkalanıyor, dalgalar kopuruyor ve sonra

denizin suyu vahşice pencerelere kadar sıcıyordu. Bee'nin boyle bir sim benimle paylaşmaması adil gelmiyordu. Ne

kadar dokunaklı olursa olsun, bahsettiği bu aile hikayesini öğrenmeye hakkım yok muydu?

Ozur dilerim, tatlım, dedi kolumu okşayarak. Bee her

/aman inatçı bir kadındı, bu nedenle bazı konularda ona ısrar etmemeyi uzun zaman önce öğrenmiştim.

Sai^ İ ~°nu rahatsız eden bir şey i- hatırlamışcasına

başımı iki vana canı <<j n •

duyla yuzunu inceledim T 'PUCU yakalama UmU:

derin kımıU u j Pencereden gelen ışık alınındaki

geliyordu . O anda hatırladım. Bee gittikçe yaşlanıyordu.

Cok yaşlanıyordu. İlk kez yengemin omuzlarında

cok ağır bir yuk taşıdığımı fark etmişim. Korkarım ki bu kesinlikle rahatsız edici, karanlık bir sırıdı...

Bee'ye biraz kafamı dinlemek için sahile gideceğimi söylemişim.

Soylemediğim tek şey, yanıma gunluğu de aldığımıdı.

Sahilde biraz yurudukten sonra sırtımı yaslayabileceğim

bir ağac kutuğu buldum. Bir kaneppe gibi rahat olmasa da

yastık gorevi gorebilecek kadar otlar burumuştı etrafım.

Serin bir esinti tenimi yalayınca hırkamın onunu ilikledim ve gunluğu okumaya kaldığım yerden devam etmek için

sayfayı cevirdim. O sırada telefonum caldı. Ekranı baktım, arayan Annabelle'di.

“Emily,” dedi. “Sen yaşıyor musun?”

“Yaşıyorum ve gayet iyiyim,” diye yanıt verdim. “Arayamadığım için üzgünüm, sanırım burada bazı işlere kaptırdım kendimi.”

“Bazı ‘işler* derken erkek turunden mi bahsediyorsun?”

“Evet, oyle de diyebiliriz,” diyerek kıkırdadım.

“Ay inanmıyorum Emily. bana hemen her şeyi anlatıyorsun!”

Bu azardan sonra ona Greg ve Jack’ten bahsettim.

“Bir kez olsun Joel’den bahsetmediğine sevindim, dedi

Annabelle.

Ne zaman onun adını duysam kalbim sızlıyordu.

Neden bunu soyledin ki şimdi?”

“Neyi soyledim?”

^cden lafi ona getirdin?”

“o z u r dilerim Em,” dedi Annabelle, “tamam konuyu değiştirelim.

Orada gunlerin nasıl geciyor?

İcimi cekerek, “Harika,* dedim. “Bu yer buyulu sanki.”

Martılar tepemde oterek ucuşurlarken, Annabelle ın de on.

lan duyup duymadığını merak ediyordum.

“Sana Cancun’dan daha iyi geleceğini biliyordum,” dedi.

“Haklısın, burası gerçekten ihtiyacım olan yer.”

Ona dun gece Greg’in sahilde beni optuğunu anlatınca tiz

bir sesle cığlık attı. “Neden bu haberi vermek için gece beni aramadın?”

“Cunku seni uyandırdığım için başımın etini yiyecektin.”

“Evet yapardım,” dedi, “yine de bilmek isterdim.”

“Peki, olur da bir kez daha opuşursem sana hemen haber

vereceğim, tamam mı?”

“Tamam,” diye yanıt verdi Annabelle. “Detayları da isterim.”

“Tamam, detayları da anlatacağım.”

“Uc hafta daha ordasm, oyle değil mi?”

Birden uc hafta gozume cok kısa gelmişti. Kendimi o

anda temmuz ayında televizyonda okul reklamlarını gorup

de panikleyen bir cocuk gibi hissetmişim. Okulun iki ay

sonra başlayacağını bilmiyorlar mı, diye aklımdan geciren bir cocuk gibi... Eve donmeden once yapacak cok şeyim

var," diye yanıt verdim.

Sen halledersin. Em. Bunu yapabilirsin, biliyorum,'1

dedi Annabelle.

Bilmiyorum, sanki burada bir şeyler varmış gibi hisse-

Horum. Nengem ve ailemle ilgili... Bir aile sırrı olabilir-Bu arada kald.ğ.m odada bir gunluk buldum.”

Gunluk mu?" diye sordu Annabelle merakla.

“ 1943'ten kalma eski bir gunluk ya da bir romanın baş-

,angıcı, emin değilim. Durust olmak gerekirse okurken kendimi biraz tu h af hissediyorum. Fakat okumaktan da kendimi

alamıyorum, sanki bunun icin bir sebep varmış gibi

hissediyorum. Sence bu tu h af mı?”

“Hayır," diye cevap verdi hemen Annabelle. “Hic tuhaf değil.

Bir keresinde ben de annemin lisede tuttuğu gunluğu bulmuş

ve butun sayfalarını okumuştum. Yorganın altında. el fenerinin ışığıyla okuduğum onca sayfa sayesinde annemi otuz

uc yıldır tanıdığımından daha fazla tanıma imkanım olmuştı.”

Bir an durakladı. “Gunluğu kim yazmış peki? Bee mi?”

“İşte sorun da bu. Bilmiyorum, boyle bir şeye daha önce
hic rastlamamıştım.”

“Belki de okuman gerektiği için karşına çıkmıştır.” dedi

Annabelle. “Bir saniye, yarın akşam yemeğe kiminle gideceğini soylemedin, oyle değil mi?”

“Evet... Şey, yarın Jack’in evinde akşam yemeği yiyeceğiz,”

diye cevap verdim. “Sanırım sen de buna flort diyeceksin.”

“Emily, eğer bir adam bir kadın için yemek pişiriyorsa,
bu kesinlikle flort demektir, tatlım.”

“Tamam, sen oyle diyorsan. Ee. sende ne var ne yok?

Evan’la ilgili bir gelişme var mı?”

“Hicbir şey,” dedi. “Sanırım her şey bitti. Sabırla Edward ımı bekliyorum.”

Annabelle’in araştırmalarına göre, Edward adlı kişilerin
en güvenilir ve en uzun omurlu eş adayı olduklarını her ikiroizde biliyorduk.

Aa, aklıma gelmişken sorayım,” dedim. Annabelle,

Aştırmaların Elliot adına ne diyor peki?”

-Neden? Bu da uc numaralı gizemli adam m, r

Guldum. "Hayır, hay.r, sadece burada bu is.mdc birini tanıyorum da merak ettim.

Masasında bir şeyler karıştırdığımı duyabiliyordum.

• ‘Ah işte burada." dedi Annabelle. “Evet, E llio t... Vaay, bu çok güzel bir isim. Elliot isimli biriyle
evlilik kırk iki y,|

suruyormuş. Her ne kadar kırk dört yıllık evlilik suresi olan Edvvard’ı gecemese de Elliot gerçekten
secebileceklerinin en iyisi.”

“Teşekkür ederim,” dedim gulumseyerek. Telefonu kapattığımda Jack ve Greg isimlerini sormadığımı
fark ettim.

Ama bilmem nedendir, Elliot ismi kadar dikkatimi çekmemişlerdi.

Esther adına da bunu öğrenmek istemiştim. Eminim

Esther da Elliot hakkında söylenenleri duysaydı çok mutlu olurdu.

Bobby söylediği gibi eve dokuza on kala geldi. Her zaman böyle dakikti. Mavi ceketini çıkarttı ve portmantoya astı.

Sonra da mutfağa gelip beni optu.

"Seni özledim. " dedi.

Bu her zaman söylediği şeydi.

Sonra ben de onun akşam yemeğini hazırladım ve onunla masaya oturdum. Bobby bir yandan yemeğini kaşıklayıp bir yandan günün detay larını anlatırken, onu dinliyordum.

Her _amanki alışlageldik akşamlarımızdan biriydi.

S O n r a y Q t t l ^ C u n k u g u n l e r d e n c a r ş a m b a y d ı ı ° i o n y a n Q d o n < i u ve geceliğimi cekiştirmeye başy

her carşamba sevişmek isterdi. Ben de bu

o kadar gergin değildim. Bu sefer altmışa kadar saymamış

ve hemen bitmesi için dua etmemiştim. Bunun yerine gözlerimi kapattım ve Elliot la olduğumu düşündüm.

Bobby 'y le evlenmeden üç yıl önce Elliot 'la nişanlıydım, bir sureliğine de olsa dünyanın en iyi şeyini yapmışım. O soğuk havadaki kumsal partisini hala hatırlıyorum. O partinin

sonun başlangıcı olacağını nereden bilebilirdim ki?

En yakın arkadaşlarımdan biri olan Frances, eldiven

takmamı önermişken, diğer bir yakın arkadaşım Rose. buna

karşı çıkmıştı. "Yuzuğu saklayacak mısın? Sacmalama.

Boyle saklayamazsın. Bu çok saygısızca bir hareket. ”

Onun bu sozleri uzerine sadece guliişmuştuk. Sonra da

burunlarımızı pudralamaya, suslenmeye koyulmuştuk. Bir

saat sonra mevsimin en onemli olayı icin kol kola Eagle

Limanı 'na gitmiştik. Bebekli kadınlardan kızlara, erkeklerden cocuklara herkes sahildeydi. Piknik masaları ve kamp

ateşleri her yerdeydi. Balık corbası tencerelerinin yanında kızaran midye ve yengeçlerin kokusu cezp ediciydi.

Sahil, kucuk beyaz kure lambalarla bezeliydi. Muzik ve

dans ise geleneksel kumsal partisinin olmazsa olmazıydı.

Glenn Miller 'ın en sevdiğimiz şarkısı "Moonlight Serenade gumbur gumbur calmaya başladığında ucumuz de

d ış lam ış tık Daha sonra muzik eşliğinde olduğum yerde

vallanırken Elliot m guclu kollarını belimde hissetmiştim Beni boylumdan operek, "Merhaba aşkım, diye fısıldamış

/n* Ay Işı Serenadı. (Ed. N.)

ye beni d a n s pistine cekmişti. Vucudumuz ay ış ğınm allındg uyumla hareket ediyordu. _

Şarkı bittiğinde Frances in yalnız oturduğu banka yuru,

muştuk ■Rose nerede? " diye sormuştum.

F r a n c e s omzunu silkerek, "Muhtemelen Wilt'i arıyor.

dur. " diye cevap vermişti.

Yuzundeki huzunlu ifadeyi fa r k ettiğim an Elliot 'ın elini brakıp onun elini tutmuştum.

“Hay'di kızlar, biraz eğlenelim, "d em işti Elliot, kollarım bize uzatarak. Frances hemen canlanmıştı.

Will ve Rose da bize katılmışlardı. Hep birlikte Elliot'ın sahile sermiş olduğu bir p la j havlusunun uzerine oturmuş, bir yandan biralarımızı yudumlarcken kaselerde yen g e c yemiştik.

Yıldızlarla bezeli o gecede kendi kendimize eğleniyorduk.

Elliot koyu yeşil sırt cantasına uzanıp fo to ğ r a f makinesini çıkarmış ve ona bakmamı soylemeden once birkac kez

flaşını kurcalamıştı. “Bu akşamki bakışını hic unutmak istemiyorum.

diyerek fo to ğ ra f makinesinin duğmesine iic kez

basmıştı. Elliot fo to ğ ra f makinesini hic ya n ın d a n ayırmayan biriydi. Daha sonrasında baktığımızda icinizi acıtacak

siyah-beyaz bir kareye sizi tutsak edebilirdi h e r an.

Geriye donup baktığımda, keşke o akşam Elliot 'ın gitmesini onleyebilseydim. Keşke zamanı durdurabilseydim.

Ancak o akşam saat hemen on olmuştu. Elliot b e n d e n yana donerek. Bu gece Seattle 'a donmem gerek. " demişti-Halletmem gereken bazı işlerim var. Seni ya rın gece gorebilir miyim? ”

Gitmesini hic istememiş olmama rağmen başımı olumlU

anlamda sallamış ve onu opmuştum. Seni se viyorum. *

diyerek birkac dakika daha o an, uzatmışım. Sonrasında

Elliot ayağa kalkıp üzerindeki kumlar, silkelemiş ve her

zaman yaptığı g ib i ıslık calarak nhtıma doğru yurumeye

başlamıştı

Ertesi sabah Frances, Rose ve ben ilk feribotla Seattle 'a a l ı ş v e r i ş e gitmiştik. Rose, “Vogue” dergisinin son sayısında gorduğu elbiseye bakmak icin Frederick & Nelson 'a gitmek istiyordu. Frances 'in y en i ayakkabılara ihtiyacı vardı.

Bense adadan ayrıldığıım icin mutluydum. Şehirde olmak

hoşuma gidiyordu. Şeh ir merkezine yakın, korfez manzarası olan buyuk bir ev h ayal ettiğimi milyon kere Elliot'a anlatmış

olmalıydım. Tıpkı magazin dergilerindeki gibi duvarları

leylak rengine boyayacaktım ve kucuk kuşaklı krem rengi

perdeler pencerelerimi susleyecekti.

Marion Caddesi nde yururken, Landon Park Otel in

onunde Elliot 'ın durduğunu gormuştuk. Yanında başka bir

kadın vardı. Trafik olduğundan dolayı ilk başta o kadını

gormemiştim. Sarışın ve neredeyse Elliot kadar uzun boyluydu.

Onu oylece yanındaki kıza sarılırken gormek sanki bir omur surmuştu. Ne konuştuklarını duyabilecek kadar yakındım onlara. Konuşmalarının hepsini anlayamasam da duyduklarım hana yetmişti.

“Evin anahtarı burada, ” diyerek bir anahtar uzatmıştı kadın. Elliot da onu alıp hemen cebine koymuştu.

Sonra da ona g o z kırpmıştı. Bunu gorduğum an vucu d m buz kesmişti, bu goz kırpış, biliyordum. "Seni bu gece gorebilir miyim? ” diye sormuştu Elliot.

O sırada gecen bir kamyon yuzunden kadının dedikle ‘ tam anlayamamıştım. Daha sonra Elliot kadını bir t 9* bindirmiş ve taksi uzaklaşırken arkasından el sal lam ř

"Seni bu gece gorebilir miyim? Birden gecen sene okuduğum bir kitap gelmişti aklıma. Daha once hicbir karakter

Kaybolan Yıllar kitabındaki Jane kadar beni etkilememişti Gozlerim acıldı birden. Kaybolan Yıllar! Hayretle başımı

sallayarak, sayfayı cevirip okumaya devam ettim.

Aslında Jane. başka bir adama gonlunu kaptırdığında

Stephen la evliydi ama kendini aşkın tutkusuna bırakmış-

//. Annem kadının ihanetinden dolayı bu kitabı “sacmalık ”

olarak adlandırmıştı. Ona bu kitabın Pulitzer Odulu kazandığını ve okumamı okuldaki İngiliz edebiyatı hocasının

onerdiğini soylemiştim, fakat bunların hicbir faydası olmamıştı.

Bu tarz romanların, gercek dışı olduğunu ve genc bir

kadın icin tehlikeli fikirler verdiğini soylemişti. Bu yuzden kitabımı her zaman yatağımın altında saklıyordum.

O gun o kaldırımında oylece dururken butun hikaye

aklıma gelmişti yine. Jane in hikayesi benimki kadar

acıydı. Elliot bu kadınla konuşurken sesinde bir hassasiyet vardı. O an bizi birbirimize bağlayan şeyleri, ettiğimiz

yeminleri ve daha sonra ayrılışımızı düşünmüştüm. Eğer

Jane. Stephen a elini uzatıp başka birine aşık alabiliyorsa, Elliot da hana soz verip başka biri için yanıp tutuşabil irdi pekala. Jane in Andre ve Jimmy nin aşkı arasında kaldığını anlatan bu hikaye bana çok dokunaklı gelmişti o zaman,

ama şimdi gozlerimin onunde oynanan hu aşk oyunu, hic de

doğru gelmiyordu. Sonsuza kadar bir kişi sevilemez miydi?

Kimse verdiği sozu sonsuza dek tutama: mıydı? Elliot m

o ana kadar istediği tek kadının ben olduğunu sanmışım.

Bovlesine yanılmış olamazdım.

tfektup Aklıma Jane in. birbirlerine aşklarını ilan ettikyillar sonra Andre den aldığı şaşkırtıcı mektup gelmişti.

* hikaye, butun trajedisiyle anlatılıyordu. Andre. Jane

. . Chicago y a donmek yerine İtalya ya gitme kararı alaik o n u n kalbini kırmıştı. İşte bu yuzden Jane. hayatlarının T^imgelerini sonsuza kadar değiştirerek Stephen la evlenmişti Her ne kadar bu aşkı yıllar boyu yureğinde taşıyacak

olsa da savaştan once ona aşklarının bittiğini gosteren buz gibi bir mektup yazmasının sebebi de buydu. "Her şeyi oldurdun."

demişti Jane. Andre nin kararma karşılık, "her

şeyi bir cırpıda oldurdun. " O anda benim de soylemek istediklerim tam da bunlardı.

Rose ve Frances, sakın olmam y a da yola atlamama engel

olmak için beni kollarımdan tutmuş, sessizce yanımda duruyorlardı.

Fakat kolayca onların elinden kurtulmuş ve bir

arabanın bana carpma ihtimalini düşünmeden Elliot 'ın bir gazete otomatının onunde durduğu yere koşmuşum.

Elliot 'ın gecen ay bana vermiş olduğu, iki kırmızı yakut arasına yerleştirilmiş armut bicimli koca pırlanta yitziğı sol parmağımdan çıkarmıştım. Yuzuk cok abartılıydı. Ona

da soylemişim ama hayatının geri kalanını borc icinde gecirecek dahi olsa, benim en iyilerine layık olduğum cevabını

vermişti. Onu orada başka bir kadınla gorup o konuşmalarını duyduktan sonra, bunların hiçbir onemi yoktu.

Marion Caddesi nin karşı tarafına gectiğimde soğuk bir sesle, "Merhaba, Elliot, " demiştim.

Elliot, bir şeyleri saklama y a da saklamama arasında

gidip geldiğini belli eden urkek ve rahat bir ifadeyle hana akıyordu. Yuzumun yandığını hissedebiliyordum. Sasıl

yapabildin? ”

Yuzunden şafkın olduğu anlaşılın Filim, hafın, iki yana

sallamıştı "Hay ır, hayır yanlı } anladın. " diye itiraz e,mi,, ti. "O sadece bir arkadaşım.

"Bir arkadaş mi? Peki, neden bir iş icin Seatile 'a gelmek zorunda olduğun yalanını soyledin? Cok acık ki ortada

iş falan yok ”

Elliot aşağıya bakarak, "Esther. o eski bir arkadaşım. "

demişti. "Yemin ederim

Boynumdaki ucunda altından kucuk bir denizyıldızı sarkan

kolyemi sıkıca tuttum. Bu kolyeyi birkac y ıl once bir

panayırdı kazanmıştım ve benim uğurum olmuştu. O anda

şansa ihtiyacım vardı, cunku Elliot in bana yalan soylediğini biliyordum. O kadına nasıl baktığını, onunla nasıl flort

ettiğini gormuştum Elleri kadının betimleydi. Bu arkadaşlıktan daha ote bir şeydi Bir aptal bile bunu anlayabilirdi.

Daha gerçekleştirmeden yapmak uzere olduğum şeyden

pişman olmuşum ama icimdeki ofkeye engel olamıyordum.

Yuzuğu avucumda sıktıktan sonra hızla attım İkimiz de yuzuğu kaldırım boyunca yuvarlanışım ve rogardan içeri

duşuşunu izlemiştik.

"Bitti. " demiştım "Bir daha benimle konuşma Buna katlanabileceğimi sanmıyorum "

Rose ve Frances'in caddenin karşı tarafından korku

dolu gözlerle bize baki ıklar mı görebiliyordum. Arkamı donup Elliot lan uzaklaşırken kendimi adeta Herkul gibi guclu

hissediordum Cunku birbirimizin hay atından sonsuza dek

uzaklaştığımızı biliyordum

Trafiğe rağmen Elliot in. Bekle Esther!' diye hağın

p m dvyahılımtım Lutfen bekle, açıklamama izin ver!

Boyle gitme!m

Fakat icimden yurumeye devam etmem Kerektiğini M

İtiyordum kendime. Yapmak zorundaydım Bunu yapmak

zorundaydım

Yedinci Bölüm

Ne feribotların dudukleri ne de dalga sesleriyle kopeklerin havlamaları, gunluğu bir saat daha okumama

engel olabildi. Esther kendine verdiği sozu tutarak Elliot'ı afietmemiştı. Elliot ona aylarca yazmıştı ama Esther mektupların bir tanesini bile okumadan hepsini cope atmıştı.

Rose, Wiirie evlenip Seattle'a taşınmıştı. Frances ise adada kalıp Esther*ı dehşete düşürerek Elliot'la dost olmuştı.

Saatime baktığımda, tahmin ettiğimden daha uzun bir

sure gecmiştı. Gunluğu cantamın icine tıkıştırdım ve hızla Bee'nin yanma dondum.

Holun kapısını actığımda, Bee'nin yaklaşan ayak seslerini duydum. Kuma bulanmış cizmelerimi çıkarırken, "Ah

tatlım, dondun demek,*" diyerek kapı girişine baktı. "Bu geceyi nasıl unutmayı becerebildim, bilmiyorum," diye konuşmaya

devam etti. "Gecen yıl takvime yazmıştım."

"Neyi, Bee?"

Kumsal partisini," dedi başka hiçbir acıklama yapma-

(*an- Duraksadı ve birden düşünceli bir şekilde bana baktı.

"Sen hic adadaki kumsal partisine katılmadın, değil mi?"

Ara sıra yapılan gezilerin vanmda adaya yalnızca ya.

Tin gelmiştim. Aklıma gelen, benim yaşadıklarımın çok

Esther*'ın o buyulu gecesi idi.

"Hayır, ama hakkında çok şey duydum."

Bee bana baktı. "O zaman bugün görme zamanı," dedi

ellerini kalçasına dayayarak. "Seni sıcak tutacak bir montaya ihtiyacın var. ortulerimizi ve şarabımızı yanımıza alacağız, şarap olmazsa olmaz. Evelyn'le saat altıda orada

buluşacağız."

Kumsalın atmosferi aynı Esther'ın tarif ettiği gibiydi.

Kamp ateşleri, yanıp sonen ışıklar, sahile serilmiş ortuler, dans pisti ve gökyüzündeki yıldızlar... Anlattığı her şey. bu görüntüye uyuyordu.

Evelyn sahilden bize el salladı. Uzerine giydiği kazağı,

hassas bedenini soğuk ruzgara karşı koruyamayacak kadar

ince görünüyordu, bu yüzden yanına vardığımızda Bee'nin

sepetinden bir battaniye alıp omuzlarına yerleştirdim. "Teşekkürler."

diye karşılık verdi, biraz şaşkın görünüyordu.

"Gecmiş düşünüyordum."

Bee bana bir bakış atarak. "Eşi yıllar önce bir ada partisinde ona evlenme teklif etmişti." dedi.

Sepeti vere bıraktım. "Siz ikiniz oturun ve rahatınıza bakın, yemeklerinizi ben servis edeceğim." dedim her ikisine de.

Bol tereyağlı midye ve mısır ekmeği istiyorum." dedi Bee

■ Tatlım, ben de kuşkonmaz ve midvclerime de biraz limon

alayım." diye ekledi Evelyn.

Onian orad* hatıralam la bıraktım ve birkac genc kızın

bir koşç>e toplanıp karşı. taraftaki delikanlılara utangac bir bttoklan dans pistini gecerek yemek sırasına doğru

lerlcJim. Bakışmaların sonunda eşler belirlendi. Sonra sa-J,ile vuran dalgaların dinmesiyle hoparlorlerden. Nat King Cole'un "When I Fa" in Love" 53* 151 duyulmaya başladı.

Muziği" melodisine kaptırıp hayaller kurduğum sırada arkamdan bir sesin geldiğini duydum.

"Merhaba."

Arkamı donduğumde karşımda Jack duruyordu. "Merhaba."

"Kumsal partisine ilk kez mi katılıyorsun?"

"Evet." diye karşılık verdim. "Ben..."

"Bakın burada kimler varmış," diye kabininden bağırın

DJ konuşmamızı yarıda kesmişti. Daha sonra asistanı ışığı uzerimize doğru cevirdi. Ani ışığa karşı elimi gozlerime siper ettim. "Bu gecenin dansını başlatmak için genc bir çift!"

O an Jack'le bakiştık. Sonra herkes bizi alkışlamaya

başladı.

"Sanırım tek bir şansımız var." dedi elimi tutarak.

Jack beni kendine doğru cekerken. "Galiba," diyerek gergin bir şekilde gulumsedim. "Buna inanabiliyor musun?"

Jack. adeta bir profesyonel dansçı gibi beni pistte dondurerek,

"Hayır," dedi. "Fakat onlara bir gosteri sunabiliriz."

Başımı olumlu anlamda salladım. Beni tutuşunda bir doğallık vardı. Beni pistte dondurdukce etrafımızdaki insanların

yuzleri film şeridi gibi hızla geciyordu gozlerimin onunden.

Yaşlı bir çift... Çocuklar... Gençler... Vc Henry... Henıyde Ofadaydı. kenardan bize gulumsuy ordu. Jack yine beni dondurduğu sırada yaşlı adama selam vermek için tam elimi kaldırmışım ki onun coktan oradan gitmiş olduğunu fark ettim.

Ben Ajık Olduğumda. (Ed. N.)

Muzik bittiğinde tekrar bir alkış koıtu. Keşke dans et.

meye devam edebilseydik. Fakat Jack sahili işaret ettiğinde aklının başka yerde olduğunu anladım.

“Birkac arkadaşım beni bekliyor,” dedi. “İstersen bize katılabilirsin.”

Şu an aşırı duygusal olduğum için kendimi bir aptal

gibi hissediyordum. “Ah, hayır,” diye yanıt verdim. “OU

maz. Buraya Bee Yengem ve onun arkadaşı Evelyn’le

geldim. Onlara yemek alacağıma dair söz verdim, aslında

şimdi gitsem iyi olacak. Yarın zaten sana yemeğe gelecektim, değil mi?”

Jack’in yuzu bir an beni davet ettiğini unutmuşcasına

golgelendi. “Doğru, akşam yemeği için gelecektin,” diyerek karşılık verdi. “O zaman yarın görüşürüz.” Daha sonra

gitti.

On dakika sonra elimde yiyecek dolu tepsiyle dengemi

sağlamaya çalışarak, battaniyelerine sarılmış olan Bec

ve Evelyn’in yanına dondum. Kollarımız ve bacaklarımız

soğuktan uyuşana kadar şarap icip, tepside ne varsa silip supurdük. Eve donerken bu gece Jack’le beraber gecirdiğimiz dakikalar aklımdaydı. Bunu düşünürken de kendimi iyi

hissettiğimi fark ettim.

Ben uykuya dalmadan önce. “Ece?” dedi Bee.

Kumsal partisini sevdim, güzeldi.” diye karşılık

verdim.

‘ Muhteşem bir danstı.” dedi Bee.

Sahilden dans pistini görebileceği hic aklıma gelmemişti.

“Gerçekten, güzel miydi?”

Yuzumu okşayarak. “İyi geceler talhm.” dedi.

“İyigeceler. Bee*
5 g f y t t
ja c k ’ le bir akşam yemeği... Ertesi gün düşündüğüm tek
; y buydu. Kahvaltıdan sonra bulaşıkları yıkarken, sabunlu suya ellerimi batırdım ve Jack m de dün
geceki dansımızı
düşünüp düşünmediğini gecirdim aklımdan. Acaba o da
benim gibi icinde bir kıvılcım hissetmiş midir? Bir tabağı durulayıp bulaşıklığa koyarken, koca bir
kopuk patladı. Bu durumu çok mu abartıyorum? Bir bulaşık beziyle catalbıcak takımını temizlerken,
Joel’e daha gecenlerde elveda
dediğim aklıma geldi. Belki de bu durumumdan dolayı
jack’i yanlış anlıyordum.
Akşama doğru uygun bir şey giyinmek için bavulumu
kurcalamaya koyuldum. Greg’le buluşmak, herhangi bir
yerde eski bir dostla buluşmak kadar sıradandı benim için.
Ancak sahilde Jack’lc birlikteyken mutluydum. Bu adamın
beni heyecanlandıran gizemli bir yanı vardı. Dahası beni bir restorana değil, evine davet etmişti. Bu
yuzden *Ne giysem?’
diye düşündüğüm anlarda yaptığım gibi kurtarıcı kıyafetlerimi sectim; belden bağlamalı uzun bir
kazak, bir çift avize
kupe ve en sevdiğim kotum. Kaşkorsemi biraz aşağıya indirsem de sonra vazgecip yeniden yukarıya
cektim.
Ancak kuaforle adam olabilecek saçlarımı tarayıp rimelimi surdum ve yanaklarıma biraz da allık
dokundurdu.
Lambayı kapamadan önce beğeni dolu bakışlarla aynada
kendime baktım.
Çok güzel görünüyorsun,” dedi Bec. odamdan içeriye

bakıyordu. Orada olduğunu fark etmemiştim. Umarım gun-
•uğu kaldırmayı unutmamışındır, diye gecirdim aklımdan,
^akat yatağın üzerine bakıp da onu gormeyince rahatladım.
“Teşekkür ederim;” dedim ve cantamı kapıp sahil boyunca
Jack'in evine kadar yurumeme elverişli bir çift t0.
puklu ayakkabı giydim.

Bee bana bir sır vermek istiyormuş gibi baksa da uya.
n konuşmasına başlamıştı. “Tatlım, çok gec kalmazsan iyi
olur. Bu gece gelgit olacak. Eve gelirken zorlanabilirsin.
Dikkatli ol.”

Fakat ikimiz de bu sözlerin altında başka bir anlam yattığını biliyorduk.

•Va4I&0

Sahilde uzun süre yuruduktan sonra yanıma bir ceket ya
da bir mont alsaydım, diye gecirdim aklımdan. Esen Mart
ruzgarı, neredeyse kutup ruzgarı kadar dondurucuydu. Bu
nedenle Jack'in evinin çok uzakta olmamasını umuyordum.
Sahilde yurumeye devam ederken cantamdaki cep telefonum
caldı. Telefonu elime aldığımda ekranda bilmediğim
bir numara yazıyordu. Ncvv York'tan aranıyordum.
“Efendim.” dedim. Arkadan araba ve koma seslerini
duyabiliyordum. Telefonu eden kişi, kalabalık bir caddede yuruyor olmalıydı.

Yutkundum. “Efendim.” dedim tekrar. Cevap yoktu,

daha sonra telefonu kapatıp tekrar cebime koydum, umursamadım Yeniay gokyuzunde parlıyordu.
Arkamda kalan sahil şeridine baktım. Geri donebilirim. Eve gidebilirim. Fakat o

anda çıkan ruzgar, bende soğuk duş etkisi yaratmıştı. Yurumeye devam etmek zorundaydım. Kulağıma

fısıldayan

ruzgara cevap mı veriyordum? Bu bir his miydi? Emin değdim ama bir ad,m' bİr ad,m daha derken Jack'in evin*n

ısına geldim- Gri çatılı ve koca verandalı evi. tam da

İrif ettiği gibiydi.

Sahildeki tum evler gibi onunki de eskiydi ve muhtemeln

tarihiydi- Bugune kadar bu v erandadan güneşin batışını

işemişolan çiftleri düşününce' kalbim biraz da olsa hızla 3,maya başladı. Fakat çatıdaki ruzgarda donen ordek şeklindeki ruzgargulunil gördüğümde kalbim gerçekten göğsumden

fırlayacak gibi olmuştu. Burası. Bee nin tablosund

a k i ev olabilir miydi?

Penceresinden sızan o sıcacık ıştk. beni eve doğru çağırıyordu.

İlk basamakta camurlu cizmelerin yanında bir olta

kamışının olduğunu görebiliyordum. Acık olan giriş kapısına yaklaştım.

Temkinli bir şekilde, "Merhaba," diyerek iceri girdim.

Caz melodilerini ve ocakta bir şeylerin kaynadığını duyabiliyordum.

"Selam, lutfen iceriye gir." diye seslendi Jack başka bir odadan, muhtemelen mutfaktaydı.

"Neredeyse işim bitmek

uzere."

Sarmısak. yağ ve şarap kokusunu alabiliyordum. Dunyanın

en mukemmel lezzet karışımıydı bu. Tıpkı şarabın

birkaç yudumundan sonra hissettirdiği gibi kendimi sıcak

hissediordum. Gelirken, Bee'nin dolabından bir şişe kırm, zı getirmiştim. Şişeyi girişteki masanın ustune, bir

J^tarlık ve büyük beyaz bir istiridye kabuğunun yanına

toydum.

kirişte dururken etrafıma bakındım. Gozume, şarap ren-

; 'ndc duyarlan ve buyuk meşeden masası olan yemek oda-

^ 'Id 1 . Acaba Jack' in bu masa gibi başka guzel şeyleri de var mıydı? Birkac adım attıktan sonra sol tarafta koltuk kılıflı iki kanep ve gri renkte eski bir odun parçasından yapılmış bir kahve masasının olduğu oturma odası c,kt,

karşıma. Mobilyalar sağlam ve erkeksiydi fakat sehpadaki

dergiler bilerek caprazlamasına yerleştirilmiş olsa da her şey aynı Pottery Pan katalogunun sayfasındakiler gibi gorkemliydi.

Şomineye doğru ilerledim ve uzerindeki fotoğraflara

baktım. Gozunde güneş gozluğu ve uzerinde kırmızı

bikini olan, ince beli bir havluyla sarılı bir kadının fotoğrafı gozume takılmıştı. Sahilde fotoğrafı ceken kişiye hayranlıkla bakıyordu. Jack olabilir mi, diye gecirdim aklımdan.

Birden cok utandım cunku fotoğraftaki bu kadın, onun kız

kardeşi de olabilirdi.

O sırada Jack, "Merhaba." diyerek oturma odasından

iceri girdi. "Beklettiğim icin ozur dilerim, fakat soz konusu beşamel sos olunca biliyorsun ki zaman bile durur."

İki şarap kadehini tutan Jack. tekini bana uzatarak.

"Umarım beyaz şarap seviyorsundur." dedi.

"Bayılırım."

"Harika. Jack eski bir feribot gibi sakın gorunuyordu ki bu beni daha cok geriyordu. Bunu fark etmemesini umuyordum.

"Otursana." dedi şominenin karşısındaki kaneppeyi

işaret ederek.

Bu akşam gelebildiğine sevindim." diye devam etti

Jack. Hatırladığımdan daha da yakışıklıydı. Bu akşam siyah.

kıvırcık saçları ve baş dondurucu bakışları) la tehlikeli şekilde cekiciydi.

“Dun gece eğlendidim m ir dı>e sordu.

“Evet cok guzel bir gece)di." dı> e ce\ ap \ erdim Sonucu rağmen yuzum kızarmasın diye de dua ediyordum

“Erken ay rılm a k zorunda kaldığım icin kusura bakma."

«B. endişeli görünüyordu.

Etrafa bakınarak. “Sorun değil.” diye yanıt verdim, konuyu değiştirmek icin can atıyordum. Duvarda asılı olan

"erce ve ler in icindeki siyah-beyaz fotoğraflar dikkatimi cekmişi» - Aslında iclerinden bir ianesi onceden gozume takılmışı

» bile. “Evin cok şirin." Boyle sıradan bir şeyi nasıl soyleyebildim?

“Peki, buraya geliş hikayen nedir?"

“Hikayem mi?" Birden Esther'ın hikayesi geldi aklıma

ve Jack'in bunu bilip bilmediğini merak ettim.

“Kitabın icin mi?" dedi Jack. “Araştırma icin falan?"

“Aa. evet. Kitabım yakında cıkacak. Yavaş ama sağlam ilerliyor."

“Bainbridge, bir yazar ya da herhangi bir sanatçı icin

mukemmel bir yerdir,” dedi Jack. “Yapman gereken sadece

kalemimi ya da fircamı, hikayelerini, resimlerini almak. Sonra her şey kendiliğinden geliyor.”

Başımı olumlu anlamda salladım.

Jack kadehinden bir yudum şarap aldı ve “Ac mısın?"

diye sordu.

Cok, diye karşılık verdim.

Beraber yemek odasına doğru ilerledik. Jack masaya

r°ka. rezene ve parmesan peynirli salata, bir pisibalığı ta-

^ be^ame! soslu kuşkonmaz ve fırından yem cıkmış ek-

^kleri getirirken ben de masaya oturdum.

Başlayabilirsin," diyerek şarap bardağımı yeni-

^ doldurdu.

erkeğin boyle yemek yapabileceği hic aklıma gelmez-

^ Jrn Peceteme uzanarak. "Gerçekten çok etkilendim.

Jack muzip bir tavırla sırıttı. "Çok naziksin."

Masada yanan mumların eşliğinde hic durmadan konuş,

tuk. Bana yaz kampında bir gece uykusunda gezdiğini ve

uyandığında, idarecilerinin yatağına yatmaya çalıştığım,

fark edip de nasıl ulandığını anlattı. Ben de ortaokulda bir dolmakalemin ucunu çiğnediğimi ve yuzume bulaştığımı

fark etmediğim için iki gün boyunca dudağımda murekkep

lekesiyle dolaşmak zorunda kaldığımı anlattım.

Sonra ona JoeFden bahsettim, kendimi ona acındırmadan

yapabilmiştim bunu.

Başarısız evliliğimden bahsettikten sonra, "Anlayamıyorum,"

dedi Jack. Eğer ickili olmasaydım detaylan

anlatmazdım çünkü ne zaman beyaz şarap içsem cenemi

tutamaz, gevşek ağızlığının biri olurdu. "Neden senin gibi birini bırakmak istediğini anlayamıyorum.*"

Yanaklarımın kızardığını hissediyordum. "Sende ne var

ne yok? Hic evlendin mi?"

Bu soru üzerine Jack bir an gerilmişti sanki. "Hayır, sadece ben ve Russ varız.*"

Golden cinsi kopeği sahilden hatırlıyordum.

Jack in merdivenlerden yukarıya doğru. "Russ!" diye

bağırmasıyla, aşağı indiğini gösteren pati seslerinin gelmesi de bir olmuştu. Kopek hemen yanıma gelip önce bacaklarımı daha sonra ellerimi kokladı, sonra da poposunu ayağımın

uzerine yerleştirerek oturdu.

“Senden hoşlandı.” dedi Jack.

"oyle mi? Nasıl anladın?*

"Baksana ayağının uzerinde oturuyor."

-Bunu sadece hoşlandığı insanlara yapar."

„Ya, benden hoşlanmasına sevindim," diyerek sıırtım, sırada kopek, başını dizlerime koyarak tuylarını uzerime

bJaŞUrdı. Ancak bu umurumda bile değildi.

jack, yardım önerimi geri cevirek masayı tek başına

topladıktan sonra bana arka kapıyı gösterdi. “Sana gosterme k istediğim bir şey var”

Kucuk kare bir yeşil iğ in oluşturduğu arka bahcedeki birkac taşın uzerinden gecip, muştemilatı andıran ufacık bir yere gelmiştik.

“Burası benim resim atolyem,” dedi Jack. “Gecen gun sahilde resimlerimin bazılarını gormek istediğini belirtmiştin.”

Hevesle başımı salladım. O anda kendimi cok ozel hissettim.

Jack bana gizli dunyasının kapılarını acıyordu. Bu.

hazırladığım taslakları okuması icin ona izin vermem gibi bir şeydi. Ancak ben taslaklarımın tek cumlesini bile kimseye okutmazdım.

İcerisi şovalelerle desteklenen ve duvarlara dayandırılan tablolarla doluydu. Genelde hepsi muhteşem deniz manzarasını tasvir ediyordu, fakat iclerinden yalnızca bir tanesi

dikkatimi cekmişti. Tablo, omuzlarına kadar san saçları olan C^ıcı guzellikte bir kadının koya bakışını resmediyordu,

buzunde huzne benzer bir ifade vardı. Atolyedeki diğer reylerden farklıydı bu. Baştan çıkartıcı ama bir o kadar da 1s-12olan kadının gozlerine yakından bakınca, onun Henry nin Minesinin uzerinde duran fotoğraftaki kişiye hayal meyal

ge diğ in i fark ettim. Kadında eskiye dair bir şeyler de tu. Peki o kimdi? Hikayeyi ve Jack’in onun resmini nasıl

2 * Öğrenmek istiyordum, fakat bunu irdelemek doğru

uyordu. Bu resmin konusu dokunulmazdı sanki.

Bu yüzden Jack'ın yaptığı diğer resimlere odaklandım,

ve gördüklerin, karşısında şaşkınlığım! gizleyemedim. "Bu firca darbeleri, ışık... hepsi nefes kesici." dedim sonunda, bir yandan da şovaledeki gizemli kadına bakmamak için

kendimi zor tutuyordum. "Hepsi harika. Sen bu konuda çok yeteneklisin."

"Teşekkür ederim," diye yanıt verdi Jack.

Hava artık kararmıştı, ay ışığı atolyenin pencerelerinden içeri sızıyordu. Jack bir eskiz defterini aldı ve dudaklarını buzarak bana yaklaştı. "Bana bir iyilik yap ve şuraya otur,"

dedi köşedeki tabureyi işaret ederek.

Soylediklerini hevesle yaptım.

Jack başka bir tabure çekip oturdu, sonra yeniden ayağa

kalkarak dikkatle etrafımda dolandı. Jack eskiz defterini bırakıp tam onumde durana kadar ağır ağır bana yaklaşınca ister istemez saçlarımı ve kazağımı düzelttim. O kadar yakındı ki teninin kokusunu alabiliyordum.

Sonra elini uzatıp kibarca cenemi tuttu ve yüzümü

ay ışığının yansıdığı tarafa çevirdi. Kazağımın yakasına

ulaşınca kadar elini boynumda gezdirdi, o anda tuylerim diken diken olmuştu. Jack koprucuk kemiklerimi

ve biraz da kaşorsemi acıkta bırakana dek kazağımın

>akasını açtı. Soğuk hava tenimi yalamasına rağmen titremiyordum.

Belki de Jack evine gelen tüm bayanlara bu

şekilde davranıyordu. Önce beraber akşam yemeği yiyor,

sonra kopeğini cıgırıyor ve daha sonra da portresini çiziyordu.

Düşünür düşünmez bu sacma fikirleri atmıştım

katmandan.

~Şimdi burada birkaç dakika

otur bakalım.-

Kendimi adeta bir hamur gibi gevşek hissetmeme rağmen

resmimi çizerken duruşumu bozmamaya çalışıyordum-

Birkaç dakika sonra Jack ayağa kalktı ve çizimini

gosterdi-

-Vaay. Yani bu harika... çok gerçekçi.”

Cocukken Portland'da bir sokak ressamcısına çizdirmiştim

portremini. Burnum carpık, ağzım kocamandı. Fakat

Jack, beni çizmişti.

Jack çizdiği sayfayı dikkatle defterinden koparttı ve bir şovalenin üzerine koydu.

Eve geri döndüğümüzde bizi cıtır cıtır yanan şömine ateşi karşıladı. Jack CD çalarının olduğu yere gidip çalıştırdı.

“Dün gece yanından cabuk ayrıldığım için bu akşam

dansımıza kaldığımız yerden devam edebiliriz diye düşündüm,”

dedi ve elimi tuttu.

Her ne kadar bu davranışı klasik olsa da etkilenmiştim.

En son dans teklifi aldığımda -tabii ki mezuniyet balosu haricinde-on yedi yaşımıydım, o zaman bir Rock grubunun

gitaristi olan, benden iki yaş büyük bir çocukla flört ediyordum.

Babası işten eve gelene kadar Ramones grubunun bir

şarkısı eşliğinde beş dakika boyunca romantik bir şekilde dans etmiştik.

Jack kahve sehpasını yana çekti ve beni salonun ortasına

goturdu. Fonda büyük bir orkestra yumuşak, güzel bir me-

,(xli Calmaya başlamıştı.

Ou benim en sevdiğim eski caz şarkılarından bir tanesi,

^ Jack, beni kendine doğru çekerek. "Biliyor musun "

Bir an duraksadım.

Body and Soul " dedi. "Şu ana kadar yazılmış olan en

güzel ** Şarkısıdır."

Başımı olumlu anlamda salladım. Body and Soul mu? Est.

her w Elliot m şarkısı mı? O ana kadar daha önce duyup duy.

uladığımdan emin olamamıştım ama melodisini, sözlerini bili, yoıdum. Elbette bu onların şarkisiydi. Aynı zamanda hem can sıkıcı hem de umut veren bir melodiydi. Onlar için yazılmıştı.

Jack beni biraz daha kendine doğru çekti, öyle ki boy.

numda nefesini ve sırt kaslarının gerginliğini hissedebiliyordum.

Bedenlerimiz müzik eşliğinde salınırken, dudakları

şakağıma değiyordu.

Şarkı biterken. "Senin gibi kızlar her gün bu sahile vurmazlar."

diye fısıldadı Jack.

Her ikimiz de dalgaların vurduğu sahile doğru bakarken

Jack birden endişeli görünmeye başladı. "Gelgit gittikçe artıyor, seninle eve kadar yurusem iyi olur."

Hayal kırıklığına uğradığımı gizlemeye çalışarak başımla

onu onayladım. Gitmek istemiyordum. Henüz değil.

Bee nin evinin önüne geldiğimizde Jack gulumseyerek.

"Seattle a gitmem gerekiyor." dedi, "fakat birkaç gün içinde geri döneceğim. Donduğumde seni ararım." Soylediklerinde derin anlamlar aramama) a çalıştım.

"İyi geceler." dedim sadece.

Yatağıma gectiğimde yuzumden düşen bin parçaydı. Bunun

icin hiçbir nedenim yok. dedim kendime. Mukemmel

bir akşam gecirmiştim. Kendimi özel hissetti mi işti. (Özel.

B*» ka ne umuyordum ki? Aşkın, lan etmesini mi? Sacmalık.

komodinden gunluğu çıkarttım ama yorgunluktan

R a d ı ğ ı ı cm venne kovdum. L vkuya

dalarken, fcaher', orada kend. dertlenve baş başa b.rak-

Uğurn düşünmoien de edemiyordum Kaka, ben de kend.

Oltasınla tek başıma bırakılmışım

Sekizinci Bölüm

Bugun Seattle'a gitmek ister misin?** diye sordu Bee

D kahvaltımızı bitirirken. Bainbridge Adası*ndakiler.

Seattle*dan bahsettikleri zaman yuzlerinde eşsiz bir ifade belirirdi.

“Evelyn*i de bizimle gelmesi için davet edelim mi?”

diye teklif ettim. Bee henüz bilmese de artık Evelyn için hayat çok da uzun sayılmazdı.

Bee. Evelyn*i arayarak. “Biraz alışveriş yapmak için

Seattle'a gideceğiz, sen de bizimle gelmek ister misin?**”

diye sordu. “Saat ondaki feribotu yakalama niyetindeyiz.

Senin de gelmeni istiyoruz.”

İki dakika süren konuşma sonucunda anlaşma yapılmıştı.

Koya tepeden bakan, tren istasyonu benzeri feribot ter*

^nalinde Evelyn*le buluştuk. Bainbridge Adası sakinleri

genelde arabalarını terminalin otoparkına bırakıp feribotla

**ahat ederlerdi. Feribot, yolcularını şehrin merkezinde

Girdiği için birkaç tepe tırmanmak zorunda kalınsa da

***» kullanmaya gerek yoktu. Seksenli yaşlarını süren bu

^ n l a r Ua bir taksiyle şehir gezisine gitmeyi hayal til e r d i .

Evelyn haki renkte bir kapri pantolon, kayak yaka siyah bir kazak ve babet ayakkabı giymişti. “Kedilerle gecireceğim monoton bir günden beni kurtardığınız için teşekkür ederim.” dedi.

Gulumsedim. O anda hasta olan biri gibi görünmemişti gözümde. Saçları hala dokunmamıştı, yoksa başında bir peruk mu vardı? Merak etmişim. Yuzu sanki makyajlı gibiydi, yanakları al aldı. Kesinlikle hasta gibi davranmıyordu.

Kanser vücudunu kemirirken. Evelyn asla ruhunu ele geçirmesine izin vermiyordu.

Feribot yolculuğumuza başladığımızda. “Evet, bugünkü planımız nedir?” diye sordum. Feribotun on kısmında

Seattle’ın ufuk çizgisinin net bir şekilde görüldüğü yerde oturuyorduk.

Bee. üzerine sentetik kumaş gerilmiş banka iyice yerleşerek,

“Westlake Center’a uğrarız tabii ki.” dedi. “Daha

sonra Morion Caddesi üzerinde çok güzel, küçük bir restoran var, orada da öğle yemeğimizi yeriz.”

Marion Caddesi. Bu cadde, günlükte yazan ve Esther la

Elliot’ın sonsuza kadar ayrıldıkları yer değil mi? Birden o muhteşem yuzuğun rogar kapağından içeri düştüğünü düşündüm ve hemen sonra başımı iki yana salladım, Aslında

çok sacma ve fevri bir hareketmiş gibi gelse de Esther’ın bunu yapmasının sebepleri vardı.

O trajik sahnenin yaşandığı Landon Park Otel’i hatırlamıştım.

Bee ya da o günün yazan her kimse, hikayesinde tarihi

yerleri kullanmıştı. O otelin hala var olup olmadığını merak ediyordum.

Bee birden ayağa kalkarak. “Midye corbası isteyen var

mı? diye sordu. Ne zaman feribota binse midye corbası

ahrd,. Saatin veya varılacak yere az mesafe kalmasının bir onemi yoktu ° nun icin.

Evelyn, “Ben istemiyorum,” dedi.

>.Eğer kafeteryaya gidiyorsan ben de biraz alabilirim,”

dedim. Bee hevesle başını olumlu anlamda salladı ve hemen yola koyuldu.

Bee'nin bizi duyamayacağından emin olduktan sonra

Evelyn’e donup, “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordum.

“Daha iyi gunlerim olmuştu.”

“Ozur dilerim,” dedim. Sanki davetimle onu dinlenmesinden mahrum etmiş gibi suclu hissetmişim kendimi.

“Aa. oyle soyleme. Yatağında yatmaktansa, Seattle'da ikinizin yanında hasta olmayı tercih ederim.”

“Peki, ona ne zaman soylemeyi düşünuyorsun?” diye sordum.

“Yakında.” diyen Evelyn, endişeli görünüyordu.

“Haberi duyduğunda nasıl tepki vereceğini merak ediyorum,” dedim.

Evelyn kucağında kenetlediği ellerine baktı. Kendini

oyle sıkıyordu ki teninin altındaki mavi damarları rahatlıkla gorebiliyordum. “Ben de merak ediyorum, tatlım.”

Bir sure pencereden dışarıya baktıktan sonra yeniden

Evelyn'e dondum. “ Bildiğim kadarıyla tek yakın arkadaşın Bee. oyle değil mi?”

Evelyn başını salladı. “Gunlu ğ u okumaya devam ediyor musun?”

Evet, dedim. “Zor bırakıyorum elimden.”

Evelyn, Bee'nin gelip gelmediğini kontrol etmek için

^y a baktı. "Cok fazla zamanımız yok," dedi. Burada

uzun sure kalamayacağım ortada. Ancak bilmeni istediğim

bir şey var. Okuduğun bu hikayede insanların hayatlarını

değiştirebilecek cok fazla sır saklı. Senin, yengenin ve başkalarının hayatlarını değiştirebilecek...

"Umarım bunların ne demek olduğunu bana soylersin,"

dedim, sabırsız görünmemeye çalışarak.

"Uzgunum tatlım." dedi Evelyn. "Bu yolculuk senin."

Acık denizde yol alırken zaman durmuştu sanki.

"Evelyn," diye seslendim pencereden dışarıya bakarak.

"Buyukannemi tanıyor muydun?"

Bir sure yuzume baktıktan sonra. "Evet, tatlım tanıyordum."

diye yanıt verdi.

"Bee'nin anneme Buyukanne Jane hakkında, ailemizin

bolunmesine sebep olacak ne soylediğini de biliyorsundur

o zaman."

Evelyn başını sallayarak, "O annene buyukannen hakkındaki şaşkırtıcı gerçeği soyledi," dedi.

"Şaşkırtıcı mı?*

Evet, diye karşılık verdi Evelyn. "Fakat aileniz bu şekilde dağılmamalıydı, Emily."

"Evelyn. ne demek istiyorsun?"

"Parcalan birleştir Emily. Okuduğun hikayeyi bitirmelisin: 1

Parmaklarımı saclarımın arasından gecirip ic gecirdim.

Ben de onu yapmaya çalışıyorum, fakat herkes parcalan

bir şekilde benden saklıyor."

Sabırlı ol. dedi Evelyn. "Zamanı geldiğinde cevaplan

bulacaksın. Bu, adamın tarzı."

Tuzlu kraker paketini acıp bir tanesini kremalı sıcak cor-

,a bandırırken, "Teşekkür ederim," dedim.

"Evelyn." dedi Bee, "iştahına ne oldu? Ne zaman feribota

binsek bu corbadan ıcerdin."

Bir anda Evelyn'e, "Şimdi tam zamanı, ona soylemelisin,"

der gibi baktım. Fakat o hicbir şey belli etmeyen yuz

ifadesiyle, "Bu sabah cok guzel bir kahvaltı yaptım," diye cevap verdi. "Sanırım midem artık eskisi gibi değil."

"Peki," dedi Bee. "Zaten birkac saate kadar öğle yemeği yiyeceğiz, o zamana kadar da aclıktan olmazsin." Sonra da benden

yana donerek, "Dun akşam Jaek'le nasıl gecti?" diye sordu.

Birden Evelyn'in yuzu aydınlandı. "Jack Evanston mı?"

"Evet, Jack Evanston," diye cevap verdim.

Evelyn ve Bee anlamlı bir şekilde bakiştıktan sonra,

"Biz senelerdir birileriyle flort etmeyen iki yaşlı kadınız,"

dedi Evelyn. "Bize biraz ipucu versene."

"Pekala, yemek yapmıştı," diye anlatmaya başladım.

"Yemek yapabilen bir adam düşünabiliyor musunuz? Sonra

da bana yaptığı resimleri gosterdi."

Bee yuzunu buruşturarak pencereden dışanya baktı,

Evelyn ise onu önemsemeyerek, "Ruya gibi bir akşam gecirmiş

olmalısın," dedi. "Eğlendin mi peki?"

"Eğlendim," diye cevap verdim Evelyn'e. "Ama merak

etl *gim bir şey var, cocukluğumda o kadar adaya geldim

Jack'le neden hic karşılaşmadım? Onu sahilde hic gormemiştim.”

Evelyn tam açıklamak icin ağzını acmıştı ki Bee sozunu

kestl- “Greg-e ne oldu?”

Aman Tanrım," dedi Evelyn. "Peşinden koşan iki adam

'* • o>le mi? ’

“Oyle.** dedi Bec.

Evelyn anılara dalmıştı yine. Veniden genc olmak vardı,**

diye soylendi kendi kendine.

Feribot. Seattle'a geldiğimizi bildiren duduğunu calmıştı.

Bir an once feribottan inmeye çalışan yolcularla birlikte biz de hızla borda iskelesine yuruduk ve taksi, dilenci ve yerdeki kırıntıları toplayan guvercinlerle dolu kaldırıma yol veren merdivenlerden indik.

Dışarıya çıktığımızda Evelyn derin bir nefes alarak. “Ah, bu kokuyu ozlemişim,** dedi.

Motor, deniz ve şehrin kokusunu ben de ozlemiştim ama

Seattle'da rıhtım boyunca dizilen restoranlardan gelen kızarmış

balık kokusu daha baskındı.

“Buraya tekrar geldiğin icin pişman mısın, Evelyn?”

diye sordu Bee birden.

Ancak Evelyn. Bee'ye bakmak yerine bana baktı.

“Emily. eşim on yıl once olduğunde yeniden Bainbridge’e

taşındım. Fakat evliliğim bu şehirde. Capitol Hill’de gecti.”

“Eşin icin uzuldum." diye yanıt verdim. “Burada onunla ilgili bircok anın vardır.**

Evet, dedi. “Fakat Bainbridge her zaman benim evim

oldu.**

Marion Caddesi ne gelene kadar uc yokuş tırmandık.

Evelyn e kolundan tutarak destek oldum, eğer Bee onun hastalığını bilse) di benim yerime bunu o yapıyor olurdu.

Ah. işte geldi, dedi Bee. caddenin karşısındaki Talulah isimli restoranı işaret ederek. "Haydi oturalım. O kadar yuruyuşten sonra bunu hak ettik."

Ben ve Evelyn de hemen onu onayladık.

Restoran, güneş rengine boyalı duvarları ve her masada

bulunan buzlu cam vazolardaki nergisleriyle keyifli ve ayamlık bir yerdi. Otedeki bir masada kahvesini içip sandviini

yiye adam dışında bir tek biz vardık.

C Saat sabahın on biriydi, öğle yemeği için biraz erken

olmasına rağmen mimoza kokteyli için uygun bir saatti.

Evelyn de kendine bir tane ısmarladı. İkinci içkilerimizi bitirdiğimizde artık acılıktan şikayet etmediğimiz için hepimiz mutluyduk. Feribotta midye corbası içmeme rağmen

bir tane de hamburger siparişi vermişim.

Garson tabaklarımızı topladıktan sonra, "Ee. nereye gidelim?"

diye sordu Bee.

Pencereden Marion Caddesi'ne baktım. "Westlake

Center'a gitmeden caddede biraz yurumeye ne dersiniz?"

"Elbette." diye karşılık verdi Bee.

Bee hesabı odedikten sonra ucumuz restorandan çıktık.

Caddede yururken Esther'ın Elliot' ı başka bir kadınla gorduğu o oteli arıyordu gözlerim. Neredeyse elli tane Starbucks

mağazası vardı ama Landon Park Otel yoktu. Birden

gözume bir yer takıldı. Esther'ın tarif ettiği gibi onunde iki koca sütunu olan tuğladan bir binaydı bu

ve yanında da bir gazete otomatı bulunuyordu. Bu bir tesaduf muydu? Ancak

yaklaşık elli adım otede bir rogar vardı. Bir an için donakaldım. Burası o yer olmalıydı,

baldırımında oylece durduğumu fark eden Bee, "Emily.

* * * • tatlım?" diye sordu. "Gitmek istediğin bir mağaza Dii var?"

Bee ye bakmadan başımı iki yana sallayarak. Sadece

başlıklarına bakmak istiyorum," diyerek yalan sov-

' telaşla karşıya gectiğim sırada neredeyse gri bir

arabanın alımda kalıyordum. O anda arabanın surucusu var

gucuyla komaya basmıştı.

Bina yolun karşı tarafındaydı. Otel orası olmalıydı.

"Affedersiniz?" dedim kapıdaki yaşlı görevliye. "Burası Landon Park Otel mi?"

Yaşlı adam gözlerini iri iri acararak bana baktı. "Landon

Park mı?" Sonra başını iki yana salladı. "Hayır, burası Washington Athletic Club."

"Doğru," diye yanıt verdim. "Tabii ya."

Arkamı dondum ve bu sefer kaldırımını kullanarak yurumeye

başlamıştım ki yaşlı adam arkamdan. "Bayan bekleyin

lutfen," dedi. "Burası eskiden Landon Park Otel'di,

fakat 1950 yılında otelin neredeyse hepsi yandı."

"Gerçekten mi?"

Yaşlı adam başını salladı. "Evet, neredeyse her yer kül olmuştu."

Ona teşekkür ettikten sonra Bee ile Evelyn'in durduğu

yere baktım. İkisi de bana şaşkın şaşkın bakıyordu, özellikle de Bee.

"Hemen geliyorum." diye seslendim, bir yandan da gazete otomatına bakıyormuşum gibi yapıyordum. Aslında

Esther ve Elliot'ın problemlerinin başladığı noktayı arıyordum.

Her ne kadar o yazılanlar birinin hayelleri bile olsa,
orada dururken okumuş olduğum hikaye çok daha gerçeğe
gelmeye başlamıştı.

Alışveriş taslım atlayıp saat iki feribotuna yetişmiştik.

Evelyn'in iyiliği için başımın ağrıdığı yalanını söylemiştim mko iyıllı olmadı,nl görebiliyordum.
Solgun ve yorgun

^ rdu. Dinlenmeye ihtiyacı olduğunu, fakat bunu

^etmeyeceğini de biliyordum.

gve vardığımızda Bee biraz şekerleme yapmak için odasına

çıktı-

Mutfakla çalışan telefonun sesini duyduğumda, banyoda bejimi yıkamakla meşguldüm. Bu nedenle
arayanın bekleyebileceğine karar verdim Fakat telefon ısrarla çılmaya

devam ediyordu. Oyle ki bebeğin erkek olmasını umut eden

Bobbv'nin annesinin vermiş olduğu mavi havluyla kızımı

sarana kadar da susmamıştı.

"Efendim. " diyerek sonunda telefonu acabildim. Sesimdeki ojkeyi gizleme gereği duymadım.

Arayan Frances'ti. "Esther duyduklarına inanamayacaksınız.

" Sesinden şaşkın, heyecanlı ve paniklemiş olduğu

anlaşılıyordu.

"Sakinleş ve anlat haydi, " dedim ve ahizeyi rahat tutabilmek için bebeği kucağıma yerleştirdim.

Elliot, " dedi Frances. O ismi duyar duymaz sanki dizlerimin bağı çozulmuştu.

Hayır, hayır Frances, " dedim. "Sakın hana bir şeysoyme-dayanamam. "

frances hemen, "Hayır,;" diyerek araya girdi.)aşıyor

1 9* Hatta artık evinde! Savaştan donmuş. "

izlerimden yaşlar akmaya başlamıştı. "Nereden bili-

X*sun?n

Ben de odama cekildim ama uyumayı düşünmüyordum.

Frances sanki bana gerceği soylemek ya da bir kısın,,

m anlatmak arasında kalmış gibi birkac saniye duraksa/fa

■Ee... cunku buradaydı. " diyebilirdi sonunda.

"Nerede? "

"Benim evimde, biraz once gitti. "

"Ne işi vardı sende ? "

Frances in gerildiğini ve damarlarımda bir ofke dalgasının gezindiğini hissedebiliyordum. Ciinkii arkadaşlık iliş,

kileri konusunda endişelerim vardı ve bunu saklayamıyordum.

"Frances. " diye devam ettim konuşmaya. "Orada ne işi vardı? "

"Es t her. ne ima etmeye çalıştığını anlamıyorum," diyerek kendini savundu Frances. "Benim resimlere düşkün

olduğumu bildiği için Güney Pasifik te çekmiş olduğu bazı fotoğrafları album yapıp bana getirmiş. Çok güzeller. Sen de gelip gormelisin. Hindistancevizi ağaçları, sahiller, tanıştığı insanlar... hepsi muhteşem. "

Sağ yumruğumu sinirle sıkarak, "Neden sana hediye getirmiş

ki? " diye sordum

Bu nasıl bir soru böyle? " diye sordu Frances, sesinden

gucenmiş olduğu belli oluyordu. "Bizim eski arkadaş olduğumuzu unutma. Esther. Bu sadece basit bir jest. "

Peki yu ben? Ben arkadaşısı değil miyim? "

Esther. sen evlisin ve bir çocuğun var. " dedi Frances

acııkca, bunu hic beklemiyordum Merhaba demek için kapına

rahatca geleme: ya "

Ofkem iyiden iyiye kızışmaya başlıyor, yıllardır gormezden gelmeye çalıştığım duygularım uy

anıyordu Sen her

zanım onu arkadaşlığın ötesinde bir yere koydun, dedim

sen bir ifadeyle "Onun senin olmasını istedin."

Frances hiçbir şey söylemiyordu.

"Ozur dilerim." dedim, "öyle demek istemedim."

••Evet, öyle demek istedim." diye karşılık verdi Frances

»Hayır, hayır. Yanlış anladın. Lütfen affet."

..Telefon" kapamak zorundayım. Esther. "Artık meşgul olduğumdan başka hiçbir şey duymuyordum.

Ertesi gün dolabıma bakınırken nihayet geçen yıl Seattle'dan aldığım mavi elbiseyi bulabildim. Siyah kemerli ve dokumlu kısmında beyaz şakayık çiçeği olan V yakalı bir elbiseydi Moda dergilerinde gösterilenlere benziyordu.

Rose'u aradım. "Merhaba Rose, haberleri duydun mu?"

"Elliot'la ilgili mi?" diye sordu. "Evet."

"Sanki bir enkazın altında kalmış gibiyim," dedim iç çekerek

"Neden öyle hissediyorsun ki? O yaşıyor."

"Evet, biliyorum ama bu ada ikimize dar."

Benim kadar Rose da bunun farkındaydı. "Sana gelmemi ister misin? Bir sonraki feribota binebilirim."

Evet, iyi olur," diye yanıt verdim. "Oğle yemeği için bu-İhalem mi? Biraz alışveriş yaptıktan sonra Ray'in Yeri'nde

olurum. Bebek de yanımda olacak ama umarım arabasında

huy'tuzlanmadan uyur."

Tamam." diye yanıtladı Rose.

Rose. Seattle'a taşındığından beri adada kendimi yalnız-

Sediyordum. Evet, Frances vardı ama Rose'la ikimizin

^1'Zi Çok eskiye dayanıyordu. O anda aklımdakini

'ormaktan kendimi alamadım.

••Rose, Frances ile Elliot 'ın arasında bir Şey Vflr

Bir anda en yakın arkadaşlarımdan bir tanesinin aşkl

ğum adamı sevebileceği ihtimali çok sacma gelmişli Qf_

b u n u sormak zorundaydım. Cevabın, bilmek zorundaydı

Rose un bunun cevabını bildiğine emindim.

" B u n u ona sormalısın, " dedi Rose. Fakat bunuyuprnu ma gerek yoktu. Kalbimde bir yerlerde bunun böyle oldu.

ğunu biliyordum.

Marketteyken. Elliot ın da orada olup olmadığını görebilmek için umutla bir koridora saptım. Fakat onun yerine

konserve ürünlerinin onunde duran yan komşum Janice

Stevens la karşılaştım. Dul bir kadındı, bu nedenle bana

bakışına veya soylediklerine sinirlenmemeye çalışıyordun

Genelde kekler, kurabiyeler, tartlar yapar ve benim yapamadığımı ima eder dururdu. Frances bir keresinde bana

onun Bobby 'de gozu olduğunu söylemişti ve muhtemelen

de oyleydi. Ne zaman yaptığı keklerden getirse. "Za'allı adam! Esther sana hic böyle şeyler yapmıyor, bu yuzden

bunları yapmak bir komşu olarak hunim görevim.

Dudaklarından kırmızı rujü eksik etmeyen Janice. bizim kapının onune geldi mi bir türlü gitmek bilmezdi.

Lisedeyken bile benim hep haşarısız olmamı isterdi E*

TM'yıf anımda adeta bir akbaba gibi uzerime culla*»*'

dort gozle beklerdi sanki

* * * * * onu «Orduğumde hu kadar gerilmiş

* buydu Tatlı bir gulumsemeyle bana bob**

101 donnt“S onu gordun mu? ” dedi

Janice. Elliot m ismini duyduğumda nasıl tepki vereceğimi çok ^ bilirdi

•Bu sabah onu gordum. ”

Reyonda domateslere bakarken soylediklerine aldırılmıyormuş gibi yaparak "Aa, gerçekten mi?" diye sordum.

"Güney Pasifik in güneşi ona yaramış. Çok yakışıklı olmuş. ”

Yapmam gerektiğini bilmeme rağmen kendimi tutamayarak

"Sen nerede gordun? ” diye sordum.

"Ray in Yeri nde Frances le kahvaltı yapıyorlardı

diye cevap verdi Janice. "Frances. sana soylemedi mi? ”

O anda domateslerden tekini yere düşürdüm. Janice eğilip

aldı ve yuzunde sinsi bir gulumsemeyle domatesi bana

uzattı.

“Elliot la Frances sevgililer, oyle değil mi? ”

"Sevgililer, ” diyerek elindeki domatesi alıp sepetime attım ve sonra da onun yanından uzaklaştım.

Esther, sacmalama, " dedi Rose, Ray in Yeri nde otururken.

'Bunlardan bir anlam çıkarmaya çalışma.

Anlam çıkarmak mı? " diye tekrarladım. "Nasıl çıkarmam Rose? Elliot donduğundan heri hep beraberler, baksana.

”

Rose a baktığımda, tıpkı benim gibi Frances yuzunden

^yal kırıklığına uğradığını görebiliyordum. Ancak Rose

henı farklı çıkarmaya çalışmazdı çünkü asla taraf tutmazdı Onlardan bahsetmeyelim artık olur mu? " diye sordu Rose H<*iimi olumlu anlamda salladım Ama gerçekten bu

sa b a h ONLARIN neler konuştuklarım çok merak ediyor.

2m Elliot neden savaştan geri donmuştu ve neden benimen

vakın arkadaşımıla ilgileniyordu? Eski sevgilinin

arkadaşlarıyla birlikte olmamak yazılı olmayan bir kural, değil miydi?

Ben bu düşüncelerle boğuşurken bir garson yanımıza

geldi ama niyeti siparişlerimizi almak değildi. Bana bakarak.

"Esther siz misiniz? " diye sordu.

"Evet. " dedim şaşkınlıkla.

"Sizi bir beye fendi tarif etmişti, oradan tanıdım. Restorandaki en tatlı bayan olduğunuzu söyledi. " Garson mahcup

bir edayla Rose a baktı. "Kusura bakmayın bayan, siz de en az bu hanımefendi kadar güzelsiniz. " Fakat Rose umursamadığını göstermek istercesine gulumsedi. Gerçekten umursamadığını da biliyordum.

Garson arkasından ucları hafif kırmızı, beyaz bir lale

cıkardı. Lale benim en sevdiğim cicekti. Bu zamana kadar boyle guzel bir lale gormemiştim, adeta ne fesim kesilmişti.

Bevaz bir zarfla birlikte laleyi uzatan garson. "Sizin için. dedi. Zarfın üzerindeki ismim. Elliot tarafından yazıldığını gösteriyordu cunku onun, 's leri yazarken değişik

bir susleme tarzı vardı

Git w sadece kentlin oku. " dedi Rose. Ben bebekle kalırım.

"

Teşekkür ederim." diyerek kalktım masadan Rose yazıg

ı her kelimeyi s in d ire sindirc okumak istediğimi biliyordu.

Koşar adımlarla d^ar, cıt,m ve kaldırımın kenarına

o'unV' mektubu actım

Sevgili Esther,

Sana bu şekilde ulaşmak uygun değil, biliyorum. Evlisin

ve bir cocuğunun olduğunu duydum. Ancak sana bildiğin

bazı şeylerin yanlış olduğunu göstermek istiyorum. Bu gece evimin onundeki sahilde buluşabilir miyiz? Seni orada bekr liyor olacağım. Eğer gelirsen, yeniden birlikte olabileceğimizi düşüneceğim. Gelmezsen, o zaman anlanm ki anık

birbirimiz için bitmişiz. O zaman hayatıma sensiz devam

etmek için planlar yapıp sana elveda diyecek ve adadan

ayrılacağım. Lütfen bana geleceğini soyle. Lütfen her şeye rağmen bu gece benimle buluşacağımı soyle. Konuşacak oyle çok şeyimiz var k i... Benim icimdeki ateş nasıl sonmediyse, seninki de sonmemiş olsun diye dua ediyorum. Seni bekliyor olacağım.

Elliot

Mektubu göğsume bastırdığım an gozumden bir damla

yaşın aktığını hissettim. O yaşı silerken gozucuyla birinin bana baktığım gordum. Fakat o yana donduğumde, bana

bakan her kimse ortadan kaybolmuştu.

Dokuzuncu Bölüm

Ertesi gün zamanımın çoğunu yazarak gecirdim, en

azından bir şeyler karalamaya çalıştım. Okuduğum

bu hikaye, çok fazla olmasa da kelimeleri tekrar bir araya getirmeme yardımcı olmuştu. Tam bir saat, on iki dakika

sonra yeni bir hikaye için gerekli olan iki paragrafı ortaya çıkarabilmişim.

Bee kapıyı tıklattığında ben de mola vermek üzereydim.

"Yurumek ister misin?" diye sordu Bee kapıdan başını uzatarak. "Ah, affedersin tatlım, yazıyorsun herhalde. Rahatsız etmek istememişim."

Dışarıya baktığımda güneşin bulutların arasından sıyrılmış

olduğunu ve sahilin adeta parladığını görebiliyordum.

"Hayır, çok iyi olur," diye cevap verdim.

Uzerime hırkamı alıp cizmelerimi giydikten sonra sahile

yuruyuşe çıktık. Hatırladığım kadarıyla Bee sağ yerine hep soldan gitmeyi tercih ederdi. Nedenini biliyordum artık.

Jack*in evinin onunden gecmekten ve gecmişte yaşadıkları

hikayeleri neyse ondan kacak istiyordu.

“Geldiğine memnun musun?” diye sordu.

“Evet," dedim yengemin elini tutup sıkarak.

"Ben de." dedi Bee. sonra kıyıyla dalgaların arasında ka lan turuncu renkteki kucuk bir denizyıldızını incelemek iCin eğildi. Onu dikkatle eline alıp. "Burada kucuk bir arkadaş"

mız var. Haydi evine don." diye ekledi ve onu denize doğru yavaşca bıraktı.

Bir sure daha yurudukten sonra durup benden yana do*

nerek. “Burası cok ıssız,” dedi Bee.

Bu laflan ondan daha once hic duymamıştım. Bili Davı

oleli neredeyse yirmi yıl olmuştu, belki de daha fazlaydı.

Ancak yengemin hep yalnızlığı sevdiğini duşunurdum.

*“Neden New York'a gelip beni ziyaret etmiyorsun? Nisan

ayım beraber gecirebiliriz.” diye teklif ettim ona.

Bee başını iki yana sallayarak. “Ben buraya aidim,” dedi.

Aslında biraz kırılmıştım. Eğer bu kadar yalnızsa neden

teklifimi kabul etmedi?

“Uzgunum tatlım.” dedi. “Gittikce yaşlanıyorum... Benim

yaşıma geldiğinde anlayacaksın. Yaşadığın yeri terk

etmek, yeni bir yolculuğa başlamak gibidir. Bunun icin cok fazla enerjim olduğunu sanmıyorum/’

Başını sallayarak onu onaylasam da aslında ne demek

•stediğini anlamamıştım. Umarım yaşlandığımda bu denli

evime bağlı olmazdım ama bu kacınılmazdı sanırım.

m ^ ce' *^ana sormak istediğim bir şey var.

f J ^ S İ yerleri duşununce merak ettim de bu-

• bridge Adası na, benim vanıma taşınmayı düşünmez

mısın?”

v* ^ Hayatımın büyük c o ğ u n lu ğ u n d a

miydi'» 01 Inz*va' a Cekildiğim verdi ama evim olabil*

-Vay,” diye karşılık verdim. “Yani teklifin için teşekkür ederim. Çok duygulandım...”

“Emily/’ dedi Bee teklifini reddetmeme izin vermeden.

“Vasiyetimde... evimi sana bırakacağım. Evi. tüm servetimi, her şeyi-”

Bu soylediklerine inanamıyordum. “Bee. her şey yolunda

mı?” diye sordum endişeyle.

“Sadece plan yapıyorum.” diye yanıt verdi. “Eğer gunun

birinde burada yaşamak istersen, bir evinin olduğunu bilmeni istedim. Belki bu yakın zamanda da olabilir.”

Zihnimde yuzlerce düşünce dolanıyordu. “Bee. ben...”

“Bir şey soylemene gerek yok. Karann sana ait olduğunu

bil, yeter. Burayı seven tek kişi sensin. Annen evi

kapatabilir. Kardeşinin kocası acilen bir emlakçı bulup evi satabilir. Tabii ki ev senin, sen de satabilirsin ama ben evimi emin ellere bırakmak istiyorum,” dedi Bee ve bir an susup uzerimizden gecen bir kartalın uçuşunu izledi. “Evet, ev senin.

Sadece bu yaşlı kadına bir yatak odası ayırman yeterli.

İstediğin zaman gelebilir, istediğin kadar kalabilirsin. Buraya taşınma teklifimi de unutma.”

Başımı olumlu anlamda salladım. “Bunu düşünceğim,”

diyerek ellerini tuttum.

O anda hırkamın cebindeki telefonum kaldı. Telefonu alıp

ekrana baktığımda şehir ici bir numaradan arandığımı t ark ettim.

“Efendim,” diye yanıt verdim.

“Emily, merhaba ben Greg.”

Greg'in telefon numaramı nasıl bulduğu hakkında en

ufak bir fikrim yoktu. Ama bu duşunceyle birlikte, gecen

akşam restoranda onca şarabı ictikten sonra numaramı bir

Pecetenin uzerine yazıp cebine attığım aklıma geldi.

Kalp Kaya'yı » opuşmemizi ve bitmemiş ilişkimizi hatırlayarak,

“Merhaba,” dedim.

“Bugunlerde musait olup olmadığım oğrenmek icin aramıştım:'

diye acıkladı Greg. “Bir şeyler icmeye bana gelir

misin? Kotu bir aşcıyım ama dışarıdan bir şeyler soyleyebilirim ya da bir yere gidebiliriz. Sen nasıl istersen.”

Daveti duyduğum andaki şaşkınlığımı gizlemeye calışarak,

“Ee, elbette," diye yanıt verdim.

“Harika,” dedi Greg. Yuzundeki gulumsemeyi aklımda

canlandırabiliyordum. “Yarın akşam saat yedi nasıl?”

“Uygun. Bu... harika olacak.”

“Super, o zaman Cin lokantasıa gideriz. Sonra goruşruz.”

Telefonu kapattıtan sonra Henry'ni .. verandasıdan

bize el salladı .ııgorduk. Evinin bacasıdan yukselen gri

dumanlar, sabahı hafif pusuna karı .ıor, yoğn bir sis tabakası oluşuruyordu.

“Her ikinize de gunaydı,” diye bağ .rdı

Bee baş .yla ona selam verip hic duraksamadan. “Eve gidiyoruz,”

diye karş .lı verdi.

“Ama bir fincan kahveye de hayı demezsiniz." dedi

Henry.

Adaya geldiğm gunun akşmıda Bee've Henry 'yi sormuştum.

O zaman bana net ama beni tatmin etmeyen bir

yanıt vermişti. "Sadece eski arkadaşız." Bu sozleriyle benim merakımı da sondurmuştu.

Bee başını olumlu anlamda salladı ve eve doğru giderken

ben de arkasından onu takip ettim, ikisinin sıra dışı

>r çift olabileceğini düşündüm bir an Verandadaki tuhaf duruşları. romantik bir ilişki yaşayabilecekler, şüphesiz yok ediyordu. Bunun, kısa boylu bir adamla

uzun boylu bir kadının tutkulu bir aşk yaşamayacaklarıyla alakası yoktu.

Gulumseyerek, "Kahve kulağa çok hoş geliyor," dedim.

İçeri girdikten sonra, geçen hafta buradayken Jack geldiğinde oturduğum yere oturdum. Birden masanın üstündeki

vazoyu hatırladım.

"Henry," dedim. "Sana bir şey itiraf etmem gerek. Beyaz vazonu ben..."

"Biliyorum." diyerek göz kırptı ve şöminenin üzerindeki içinde nergisler olan sağlam vazoyu gösterdi. "Tıpkı yeni gibi. Jack bu sabah getirdi."

Tereddütle gulumseyerek, "Bu sabah mı?" diye sordum.

"Evet," dedi Henry. "Bir şey mi oldu?"

"Yok, hayır," diye itiraz ettim hemen. "Sadece onun

Seattle'da olduğunu sanıyordum. Bana birkaç gün orada

olacağını söylemişti."

Jack birkaç gün buradan uzakta olacağını söylememiş

miydi? Planını mı değiştirmişti? Bu ayrıntı beynimi kemiriyordu.

Henry kahveleri hazırlamaya gitti. Ben yerimde otururken, Bee adeta bir dedektif gibi odayı en ince ayrıntısına

kadar inceliyordu.

"Ev işlerinde pek becerikli değil gibi," dedi Bee.

"Bekar olmanın laneti diyelim," diye cevap verdim. Fakat o anda aklıma Jack'in mükemmel derecede düzenli ve

temiz evi gelmişti.

Bee gorduklerine inanamıyormuş gibi başını sallayarak,
pencere kenarındaki bir sandalyeye oturdu.

Şominenin ustunde duran fotoğraftaki kadını hatırlaya
rak. "Hic evlendi mi?"* diye fısıldadım.

Bec sanki Henry'nin evlenmesinin bir cılgınlık olacağım
düşünuyormuş gibi başını iki yana sallayarak. "Hayır."
dedi.

Ahşap kaplamalı ve yer doşemeleri eskimiş olan küçük
oturma odasını incelemeye başladım. Gozlerim şomineye
odaklanmıştı. Uzerine yerleştirilen denizkabuklarını ve fotoğrafları taradım ama o cerceve gitmişti.

"Bir saniye, gecen hafta burada bir kadının fotoğrafı vardı.

Belki de eski kız arkadaşıydı," dedim, kafam karışmıştı.

"Bahsettiğim fotoğraf hakkında bir bilgin var mı?"

Bee kesin bir ifadeyle, "Hayır," dedi. "Cok uzun zamandır buraya uğramadım."

"Eğer fotoğrafı gorseydin o kadını tanırdın. Sarışın, guzel bir kadındı. Fotoğrafi Henry'nin evinin
onunde cekilmişti."

Bee düşüncelere daldığı zamanlardaki gibi susarak pencereden dışarıdaki koya baktı. "Cok uzun
zaman oldu, hatırlayamıyorum."

Henry birkac dakika sonra elinde kahvelerle geri donmuştu.

Bee kahvesini yudumlarken oldukca huzursuz görünüyordu.

Onu bu kadar sıkıntıya sokan neydi, merak ediyordum.

Henry ile bahcesiyle ilgili muhabbet ederken. Bee bir

kez olsun onunla goz goze gelmemişti. Kahvesinden bir-

yudum aldıktan sonra. "Emily. korkunc derecede

başım ağrıyor.** dedi. "Sanırım artık eve gitsek iyi olacak."

kaldık

"Bahcede görmek istediğim bir şey var."

Sbaşıyla onayladıktan sonra, ucumu/

mutfağın arka kapısından çıkıp bahceye yurumeye başladık.

Daha birkaç adım atmıştık ki Bee guclukle nefes alarak

sağ tarafım gosterdi.

-Henry!" diye bağırdı Bee. şaşkın görünüyordu. Bir yandan da yuzlerce yeşil yaprağın arasından fırlamış olan mor

tomurcuklu lavanta rengindeki küçük ciceklere inceliyordu.

••Bunlar... nereden geldi?"

Henry başını sallayarak, "Onları iki hafta önce fark ettim,"

dedi. "Kendiliğinden çıkmışlar."

Bee bana dondu ve yuzumdaki şaşkınlığı görünce durumu

acıklamaya başladı. "Bunlar orman menekşeleridir.

Onları ne zamandır adada görmemiştim çünkü..."

"Çok ender rastlanan ciceklerdir," dedi Henry', Bee'nin yarım kalan cumlesini tamamlayarak.

"Tutmadıkları için

onları kendin yetiştiremezsin. Bu cicekler seni secer sadece."

O sırada Bec ilk defa Henry'nin gözlerine baktı ve bağışlayıcı bir ifadeyle gulumsedi. Bunu görmek kanımı ısıtmıştı.

"Evelyn' in bu cicekler hakkında bir teorisi var," dedi Bee, sanki zihninin derinliklerine gomduğu o tozlu düşünceleri çıkarmak istercesine bir an sustu. "Bu menekşelerin

ihtiyac duyulan yerlerde yetiştiğini ve şifa kaynağı olduğunu soylerde."

"Bu çok sacma, öyle değil mi Henry? Yani menekşelerin

bunları bilmesi," diye devam etti konuşmasına.

Henry başıyla onu onaylayarak, “Evet, biraz sacma,

bunu yukan alabilir miyiz?

Bee gordukleri karşısında inanmazlıkla başını salladı.

Yalnızca Mart ayında cicek acması da...

“Evet.”

Her ikisi de onlerindeki narin ama bir o kadar cesur cj.

ceklerden gozlerini alamıyordu. Bir adım geri cekildim ve onların, benim anlayamadığım hisleri paylaşarak yan yana

durmalarını izledim. Aslında o zaman anladım. Tam ortasında bulunduğum durum, ciceklerden cok daha fazlasıydı.

Bee ile ben hic konuşmadan eve yuruduk. O kendi düşünceleriyle boğuşuyordu, ben de kendiminkiyle uğraşıyordum.

Eve vardığımızda yengem biraz kestirmek için

odasına cekilirken, ben de dizustu bilgisayarımı actım.

İki paragraf daha yazmadan bu bilgisayarın başından

kalkmayacaktım ama tek yaptığım ekranda gorunen saate

bakmaktı. Sekiz dakika boyunca oyle durduktan sonra

Annabelle'i aradım.

“Efendim.” dedi yarım ağızla.

“Bir şey mi oldu?”

“Hayır.” diye cevap verdi.

Sesinden bir şeyler olduğunu sezecek kadar onu iyi

tanıyordum. “Anlat haydi.” dedim. “Sesin kotu geliyor,

bir şeyler olmuş.”

Bunu sana soylemeyeceğime dair kendime soz vermiştim.”

diyerek ic cekti.

“Ne soyleyeceksin?”

L'zun bir sessizlik oldu.

“Annie?”

“Peki,” dedi. “Joel’leydim.”

Kalbim hızla carpmaya başlamıştı. “Nerede?”

5. Caddedeki kafede

“Bee?”

“Seni sordu.”

Sanki bir anda nefesim kesilmişti. “Ne soyledi?”

“Sana hicbir şey anlatmamam gerektiğini soylemişim ”

“Evet, anlatmaya başladın ve artık hikayenin sonunu getirmelisin.

“Senin nasıl olduğunu sordu.”

“Ona burada olduğumu soyledin mi?”

“Tabii ki de hayır ” diye karşı çıktı Annabelle. “Fakat ona biriyle birlikte olduğunu soyledim.”

“Annie. boyle soylememeliydin!”

“Soyledim. O başka bir kadınla evcilik oynuyorsa. senin de neler yaptığını bilmeyi hak ediyor.”

“Tepkisi ne oldu?”

“Eğer benden JoePin bağıırıp çağırıldığını soylememi bekliyorsan, elbette oyle bir şey olmadı. Fakat yuzu her şeyi anlatıyordu.”

“Ne anlatıyordu, Annie?” diye usteledim.

“Senin başka biriyle olduğunu duymak onu incitmişti. aptal şey.”

Kalbim sanki yerinden çıkacak gibiydi. Oturdum. Daha doğrusu oturmak zorundaydım, daha fazla ayakta duramıyordum.

O anda kendimi gucsuz ve hasta hissediyordum.

“Em, orada mısın?”

“Evet.”

“Gordun mu? Sana soylememeliydim. Bana bak. sen

kendini toparlamak icin oradasın. Joel in seni terk ettiğini unutma. Daha doğrusu sana nasıl ihanet ettiğini.

Durum, burnumun uzerindeki ciller kadar ortada>dı.

>ine de Annabelle’ in bunu dile getirmesi canımı yakıyordu.

“Biliyorum, haklısın.’ dedim oturduğum yerde doğru|a.

rak. “İyiyim, daha iyi olacağım.

“ ‘İyi’ kelimesini daha kac kere kullanacağız?”

Gulumseyerek, “İyi,” dedim. “Anlatacak daha başka

bombaların var mı?”

“Yok,” diye cevap verdi Annabelle. “Ama evinde buyuk

bir trajedi yaşanıyor.*’

“Ne gibi?”

“Dondurmaların bitmek uzere.”

Adaya gelmeden once ge:e yarısı bana her daim eşlik

eden Ben & Jerry'nin vişneli dondurmasını yemeyip dolapta bırakmışım. “Gerçekten buyuk bir trajedi. Annie.”

“Evet, bu kadar konuşma yeter. Hoşca kal, tatlım,” diyerek telefonu kapattı.

Tam telefonumu masanın uzerine koymuştum ki bu sefer

Bee'nin ev telefonu calmaya başladı. Dort kere caldıktan

sonra telefonu actım.

“Alo.”

“Emily, sen misin?”

“Anne?”

“Merhaba, tatlım. Muhteşem haberi duydun mu?”

“Hangi haberi?”

‘Danielle, dedi tiz bir sesle, “hamileymiş.”

Bu, hanka bir haber!* veya “Ah. bu bir mucize!” demem gerekirken, sadece omzumu silkip “Yine mi?” diye

tepki vermiştim. Bu Danielle'nin ucuncu çocuğu olacaktı.

Ama bana kalırsa on ucuncu de olabilirdi.

Evet, kasımda doğum yapacak.” dedi annem, ağlamaya

başlamıştı. “Bu muhteşem değil m i r

Acıkca soylediği buydu ama benim duyduğum, “Neden

sen de kız kardeşin gibi olmuyorsun?- sorusuydu Bir

Danielle tufanının başlayacağını hissederek hızla konuyu

değiştirdin*• “Bee gecen gun beni aradığını soyledi. Bunun icin mi aramıştın?”

“Evet, tatlım. Fakat bir şey daha var. JoelMe aranızda

olanları duydum. Seni merak ettim. Her şey yolunda nu?

İyi misin?”

Son sorularını duymazlıktan geldim. “Nasıl haberin

oldu?”

“Aa. tatlım. Bunu kimden ve nasıl duyduğumun bir onemi

yok.”

“Onemi var, anne.”

“Peki,” dedi ve birkac saniye sustu. “Kız kardeşin anlattı.*!

“Danielle mi anlattı? Onunla aylardır konuşmuyorum ki.”

“World Wide Web'de artık evli olmadığın haberini okumuş.”

Sanırım dünyada internetten bu şekilde bahseden bir

tek annem vardı. Aslında bu ifadesi de oldukça sevimliydi.

Bazen Google'ı "Gugle" diye soylediği de oluyordu.

Sonra aklıma birden Facebook hesabım geldi. Joel kendi

sayfasını duzenledikten kısa sure sonra ben de ilişki durumumu değiştirmiştim. Ancak kendi annenizin Facebook

aracılığıyla boşandığımızı oğrenmesi pek doğru değildi.

"Danielle'nin Facebook hesabı olduğunu bilmiyordum,

dedim, biraz şaşırmıştım.

"Hımm." dedi annem. "Belki World Wide Web den

aratmıştır."

İc cekerek, "Sonın, Danielle'nin bilmesi," dedim. Sen

biliyorsun. Herkes biliyor. Eninde sonunda sana soyleyecektim anne. Fakat daha ailemle yuzleşmeye hazır değildim.

Seni ve babamı endişelendirmek istememiştim.

» Ah. tatlım." dedi annem. "Bunları yaşadığın icin cok uzgunum. İyi olacaksın.

"Ben iyiyim.*"

"Pekala," dedi. "Tatlım, başka bir kadın yuzunden mi?"

İşte bu, evliliğimin bitişinden itibaren herkesin cevabını bilmek istediği bir soruydu. Bu yuzden anemin de bunu merak etmesini hic yadırgamamışım.

"Hayır," dedim. "Aslında evet, ama bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Telefonun kordonuna baktığımda sıkıntıdan parmağımı

ona doladığımı fark ettim. Annemin bu kadar cok soru sormasına mı, yoksa bu kadar cok soru sorulmasına neden olan

Joel'e mi kızdığımdan emin değildim. Ben parmağımın

acısına odaklanmışken, annem hala konuşuyordu. Annemin

mutfakta, kapağında rengarenk orgu bir eldivenin asılı olduğu.

avakado yeşili elektrikli eski bir fırının onunde durduğunu hayal edebiliyordum.

“Tatlım, senin için endişeleniyorum. Aynı yengen gibi

bir anda her şeyi silip atma lutfen.”

“Anne, diye çıktım sinirle. “Bunun hakkında konuşmak istemiyorum.”

Peki canım, dedi, sesinden biraz kırıldığı anlaşılıyordu.

Ben sadece sana yardım etmeye çalışıyorum/* Sanırım yardım etme tarzı da buydu.

"Biliyorum." diye cevap verdim. "Peki burada olduğumu nasıl öğrendin?"

"Evim aradım. Annabelle. yengende olduğunu sin ledi."

^nnem. Bee ye asla adıyla hitap etmezdi. Ne zaman ondan

bahsedecek olsa “y engen- ^

..Evet." dedim. “Beni bir aylığına adaya davet etti

Mart’ m sonuna kadar buradayım.”

“Bir ay boyunca mı?" Sesinden ofkeli ve biraz da kıskanmış

olduğunu anlayabiliyordum. Onun da burada olmak

istediğini biliyordum, ama bunu itiraf edemeyecek kadar

kibirliydi. Danielle ile birlikte üniversiteye başlayıp, artık yazları adayı ziyaret edemediğimiz için annem de buraya

gelmemişti.

“Anne, sana bir şey sormak istiyorum.”

“Nedir?*

“Bee ile konuştuğumuz bir konu hakkında,** dedim ve

sustum.

“Ne olmuş, tatlım?”

Derin bir nefes alarak, “Bana bir şeyden bahsetti.” dedim.

“Yıllar önce sen bir araştırma yaparken aranızdaki

bağı zedeleyecek bir şey olmuş.*1

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik hakimdi, ben de anlatmaya devam ettim. “Sana büyükannem hakkında bir gerçeği

anlatmış. Keşke ne demek istediğini anlayabilseydim

ama bu kadarım biliyorum.”

Annemin bir yandan spatula ve tavayla oyalandığını

gosteren sesler kesilmişti artık.

“Anne, orada mısın?”

“Emily,” diye ses verdi sonunda, “yengen sana ne anlattı T

“Hiçbir şey,” diye yanıt verdim. “Hiçbir şey anlatmadı,

sadece bana senin artık o ailenin bir parçası olmak istemediğinden bahsetti, o kadar. Bu karar da ikinizin arasındaki

»Hışkiyi değiştirmiş.” Bec’nin yakınlarda olup olmadığından emin olmak için etrafıma bakındım. Yoktu. O zamandan

beri onları ziyaret etmemişsin. Neden anne? Ne oldu?

“Şey. korkarım detayları hatırlamıyorum.” dedi. “Bee’nin

bir şeyler anlatmaya çalıştığına da inanmıyorum. Çünkü artık çok yaşlı ve aklı gidip geliyor.”

“Anne, bu sadece-”

“Emily, özür dilerim tatlım ama bunu tartışmak istemiyorum.”

“Anne, neler olduğunu bilmeye hakkım var.”

“Hayır, yok,” dedi annem net bir şekilde.

İster istemez kaşlarım çatılmıştı.

“Tatlım, lütfen kızma,” demişti annem. İçinde bulunduğum ruh halini zaten sadece annem anlayabilirdi.

“Kızılmıyorum.”

“Gecmişte kaldı, tatlım,” diye devam etti konuşmasına.

“Bazı şeyleri gecmişte bırakmak daha iyi.”

Ses tonundan konunun kapandığım soyleyebilirdim.

Bee, Evelyn ve şimdi de annem, bu sırnın kolay kolay cozulemeyeceğini göstermişlerdi. Eğer onların hikayesini öğrenmek

istiyorsam, bunu tek başına yapmak zorundaydım.

Bee uyandıktan sonra kendisine bir icki hazırlamaya koyulmuş.

benim de icmek isteyip istemediğimi sormuştu. “İsterim.

dive yanıt verdim ve kanepede arkama yaslanarak cam

iğnesi tadında olan ickimi zevkle yudumlamaya başladım.

"Annenle hic konuştun mu?" diye sordu Bee.

Bir saat kadar önce tekrar aradı." dedim. “Danielle'nin bir bebeği daha olacaktı.”

“Bir tane daha mıdır

Bee'nin benimle aynı cevabı vermesi hoşuma gitmişti.

Bu muhtemelen ikimizin de çocuk sahibi olmamasından

kaynaklanıyordu. Ancak ikiden fazla çocuk sahibi olmak

isteyen kişinin, deli olduğu konusunda ikimiz de hemfikirdik sanırım.

İckimden bir yudum daha aldım ve başımı kanepenin

mavi kadife minderine koydum. “Bee. sence Joel ona hic

yemek yapmadığım için beni terk etmiş olabilir mi

“Sacmalama." diye cevap verdi bulmacasını cozerken.

Dizlerimi kamıma çekip kollarımı etrafına doladım.

“Ama annem-”

“Onun senden çok daha zorlu bir hayatı vardı. Emily,”

diyerek konuşmamı kesti.

Boyle soylemesi beni şaşirtmişti. "Nasıl yani?"

Bec ayağa kalkarak, "Sana bir şey gostereceğim," dedi.

Bce'nin peşinde koridordan aşağıya inmeye başladım.

Kaldığım odadan sonraki iki kapıyı gectik ve başka bir kapının onunde durduk. Bee elini once kapının kulbuna, sonra

cebine attı. Bir anahtarlık cıkanp altın rengindeki kucuk anahtarı kilide yerleştirdi.

Kapının gıcırdayarak acılmasıyla birlikte iceriye girdik.

Yuzume yapışan bir orumcek ağını elimle temizlediğimi

goren Bee, "Uzgunum tatlım," dedi. "Uzun zamandır bu

odayı kullanmıyorum."

Kucuk beyaz bir şifonyerin yanında bir cocuk masası

duruyordu. Uzerinde tabaklarıyla birlikte iki pembe cay

fincanı ve bir de Victoria donemini yansıtan oyuncak bir ev vardı. Eğilip yerdeki porselen bebeği aldım. Yuzu lekeliydi ve kahverengi saclan da keceleşmişti. Buraya terk edilmiş

kucuk bir kız gibiydi.

"Burası kimin odası?" diye sordum, aklım karışmıştı.

"Annenin odası," diye cevap verdi Bee. "Kucukken burada

benimle birlikte yaşardı."

"Neden? Buyukannemle buyukbabam neredeydiler?"

"Bir şey olmuştu," dedi Bee. "Buyukanne ve buyukbaban...

zor zamanlar geciriyorlardı. Ben de onlara annenin

bir sureliğine burada benimle kalabileceğini soyledim."

Kendi kendine gulumseyerek ic cektı. "Cok tatlı bir kızdı.

Birlikte cok guzel zamanlar gecirmiştik. Annen ve ben."

Bee gardırobun kapağını acarken, buyukannemle buyuk

babamı düşünüyordum. Ne olmuştu da annemi Bee'ye bırakmışlardı?

Yengem gardırobun en ust rafına uzandı ve

oradan bir ayakkabı kutusu indirdi. Uzerindeki tozlan ufledikten sonra kutuyu bana verdi. “Al bakalım. Belki bunlar

anneni daha iyi anlamana yardımcı olabilir.”

Bee cebinden anahtarlığı çıkarıp odadan çıkma vaktinin

geldiğini gösterircesine şingirdattı.

Kutuya merakla bakarken. “Teşekkür ederim,” dedim.

Bee odasına yönelerek, “Yemekte görüşürüz.” dedi.

Odama geldiğimde kutuyu yatağımın uzerine koydum.

İçinde ne olabilirdi? Annem kendine ait olan eşyaları karıştırdığımı gorse bunu onay lar mıydı?

Kutunun kapağını kaldırdım ve icine baktım. En ustte

parlak kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış uc tane gul dunırdı.

Bu kucuk demeti elime aldığımda gullerin yaprakyere

dokuldu. Sonrasında resimli bir cocuk kitabı, martırının kinc benzer gri bir tuy, bir toka, bir çift beyaz eldiven

ve deri kaPh kucuk bir kitap çıkardım kutudan. Onun ne

olduğunu ışığa tutunca anladım. Bir albumdu bu. Kapağını

actığımda bir duygu selinin tum bedenimi sardığın, hissedebiliyordum.

İlk sayfasında elyazısıyla Anne ’ yazıyordu

ve etrafı minik ciceklerle cevriliydi. Neredeyse gozlerimi kırpmadan bir sonraki sayfayı cevirdim. Magazin dergilerinden kesilmiş, sacları yapılı, uzerlerinde şık elbiseler olan

kadınların fotoğrafları vardı. Kurumuş ciceklerle bir bebek ve onune eski bir arabanın park edilmiş olduğu bir evin siyah-beyaz fotoğrafları da bulunuyordu. Bunlar neyin nesiydi

boyle? Annem neden boyle bir album yapmıştı? Peki

neden Bee bunları gormemi istedi?

Bee'nin akşam yemeğindeki sessizliği, ne gizemli odayı ne de o saklı hazineyi tartışmak istediğini soyluyordu. Bu nedenle ben de şansımı fazla zorlamamıştım. Bulaşıkları calalayıp makineye yerleştireceğim sırada telefon kaldı.

Bee koridordan. "Telefona bakar mısın, tatlım?" diye

seslendi. "Cok yorgunum, konuşacak halim yok."

"Tamam," dedim ve telefonu actım. "Efendim. "

"Emily?"

"Evet?"

"Benim, Evelyn."

"Aa, merhaba Ev-"

"Hayır hayır, tatlım. Bee seni aradığımı bilmemeli. Lutfen belli etme."

"Peki." dedim dikkatle. "Neler oluyor?"

"Yardıma ihtiyacım var."

"Nasıl? Sen iyi misin?"

"Evet... yani aslında hayır. Seninle konuşmam gerek,

ozel olarak."

Bir an duraksadım. "Sana gelmemi mi istiyorsun?"

"Evet," dedi. "Ben sahildeyim, tatlım. Onunde mor salkım

bulunan buyuk bir ev. Henry*ninkinden sonra altıncı ev

oluyor. Dışarısı biraz serin, uzerine montunu al."

Dışarı cıkacağımı Bee'ye soylemedim, ama sahile gidince

buna pişman oldum. Gelgit başlamış, suyun daha tehlikeli

gorunmesine neden olmuştu. Dalgalar, kopuklu kancalarıyla sahile vurup ayak uclanmdaki kumu delerek bana sinsi sinsi yaklaşıyordu sanki. Ağac tepelerinde muhtemelen martıların tunemesine rağmen ben gozumun onune yarasaları getiriyordum.

Montumun fermuarını cektim ve direkt ileriye bakarak

yurumeye başladım. Akşamın bu saatinde kapı duvar

olan Henry nin evini gectim ve saymaya başladım. Bir, iki, uc. Evler sanki yamaca doğru sokulmuş gibi duruyorlardı.

Dort. beş. altı, \>edi. Acaba tanfı yanlış mı anlamıştım? Sef c dokuz. Etrafıma baktım ve biraz ileride Evelyn'in evini gordum.

Mor salkım, çıplak ve savunmasız görünmesine rağmen

ıc taraftaki dallan haharda acacağının sozunu veriyordu. Sarı ğ a dikkatle baktığımda govdesindeki ac.k yeşil filizleri Sonra merdivenleri çıktım ve on verandada

sallanan sandalyesinde oturan Evelyni gordum. Uzerinde

gecelik vardı ve genelde ozenle topladığı saçları kirlili ve keceleşmiş

görünüyordu.

Evelyn elimi tutarak, "Geldiğın için teşekkür ederim," dedi.

"Tabii ki geleceğim," diye onayladım soylediklerini.

Yuzu çok solgundu. Birkac gün oncesine göre daha zayıf

ve gucsuz görünüyordu.

"Kanser yuzunden, değil mi?" dedim. "Sen-"

"Ne kadar güzel bir gece, oyle değil mi?" diyerek sozumu

kesti Evelyn.

Başım la onu onayladım.

Evelyn yanındaki diğer sallanan sandalyeyi işaret edince

ben de oturdum.

"Bu aday ı ozleyeceğim," dedi, sesi sanki çok uzaklardan

geliyordu.

Zorla yutkundum.

Evelyn sahile bakıyordu. "Biliyor musun, eskiden yengen

Bee ile birlikte denize çıplak girerdik," dedi ve benden

yana dondu. "Sen de denemelisin, Puget Koyu'nu teninin

her santiminde hissedebiliyorsun."

Soylediklerine karşılık kahkaha atmak, herhalde yapılabilecek en uygun hareketti ama ben yalnızca gulumsemişim.

Hayatının anılarını belki de son kez anlatan birine ne

soyleyebilirdiniz ki?

"Bee'ye goz kulak olacaksın, değil mi Emily?*

"Elbette," dedim gozlerinin icine bakarak. "Soz veriyorum.

Evelyn başımı salladı. "Bee kolay gecinilecek bir insan değil biliyorsun ki. Ancak bu ada gibi o da benim evim oldu.

O anda gozlerinden akan yaşlan gordum. Eşim olduk

lcn sonra, asla yalnız olmadığımı ve asla da yalnız olmaya çağımı soylemişti bana ve gerçekten de hic yaln.z kalmadrını.

Bec surekli hayatımdavdı cunku..."

Başımı salladım.

"Onu bu şekilde bırakmak doğru değil. Hic doğru değil"

dedi Evelyn. Sonra ayağa kalktı ve adeta adaya meydan

okurcasına yumruğunu sıkarak verandanın ucuna kadar

yurudu.

Hemen yanına gidip kollarımı ona dolayınca Evelyn

benden yana dondu ve yuzunu omzuma gomdu.

Sonra yanaklarından suzulen gozyaşlarını silerek yeniden

yerine dondu. "Onu yalnız bırakıyor olma düşuncesine

dayanamıyorum," dedi Evelyn.

Yuzumu daha rahat gorebilsin diye one doğru eğildim.

"Sana soz veriyorum, ona goz kulak olacağını, merak etme."

Evelyn ic çekerek. “Guzel, biraz iceri gelebilir misin?”

diye sordu. “Sana vermem gereken bir şey var.”

Başımı olumlu anlamda salladım ve eve giren Evelyn’i

takip ettim. İcerideki ılık hava dışarıdaki soğuktan sonra yuzume iyi gelmişti.

Evelyn’in oturma odası, olması gerektiği gibi tam bir

hasta odasına benziyordu. Dergilerin, kitapların ve mektupların haricinde artık yemeklerle dolu olan tabaklar ve boş

bardaklar, kahve masasını kaplamıştı.

Dağınıklık için kusura bakma.** dedi Evelyn usulca. “Cok

uzun tutmayacağım seni burada, sadece birkaç dakika.”

“Sorun değil.** dedim. “Bekleyebilirim.”

Cok fazla zamanım olmadığını biliyordum, bu yüzden

hızla işe koyuldum. Kirli tabaklarla bardakları toplayıp bu-

ları yığıp topladım. Bir yığın copu ortadan kalve

mektupları da mutfak masasına düzenli bir şekilde

silindire koydum. Silindirin altına sonra kahve masasının tozunu aldım. Sonra pencerenin yanındaki koltuğa oturdum. Gözlerim, raftan

biblo ve fotoğraflarla dolu olan bir kitaplığa takıldı.

Denizkestanciyle dolu olan bir cam vazounun yanında

g v e l y ’ m duğun gunune ait bir fotoğraf duruyordu. Evelyn, uzun boylu kocasının yanında çok şık ve güzeldi. Kocasının nasıl biri olduğunu ve neden hiç çocukları olmadığını

merak etmişim. Biri Jack Russell. diğeri her akşam tartla besleniyormuş gibi gorunen sosis cinsi iki kopeğin fotoğrafları da vardı. Daha sonra bir kadının fotoğrafını gorunce,

onun kim olduğunu hemen anladım. Bu, Henry'nin

evinde gorduğum fotoğraftaki kadındı. Fotoğrafta birinin

yanında durmuş, gulumsuyordu. Daha iyi gorebilmek için

gozlerimi kısıarak resme baktım. Yanında durduğu kişi

Bee idi.

O sırada arkamda bir ses duydum, donduğumde Evelyn karşımdaydı. Onun odaya girdiğini fark etmemiştim.

“Bu kim, Evelyn?” diye sordum fotoğrafı işaret ederek.

“Onu Henry'nin evinde de gordum. Bee bana kim olduğunu soylemedi. Bunu öğrenmek zorundayım.”

Evelyn kanepeye oturdu, elinde bir şey tutuyordu. “O bir zamanlar Henry'nin nişanlısıydı.”

“Arkadaşın mıydı?”

“Evet, çok iyi bir arkadaşımdı.”

Evelyn iç çekerek ayağa kalktı ve bana doğru yurumeye başladı. Yüzünde o kaçınılmaz derin yorgunluğu görebiliyordum.

“Al,” dedi dikkatle ikiye katlanmış bir zarfı bana uzatarak.

“Bunu Bee'ye vermeni istiyorum.

“Şimdi mi?”

“Hayır/” diye yanıt verdi Evelyn, “olduğumde vereceksin.”

Başımı olumlu anlamda salladım. Elbette.

“Teşekkür ederim. Emily.” dedi ellerimi tutarak. “Sen çok özelsin, biliyorsun. Tüm bu...” Sustu ve koyu işaret etti. “Tüm bunların olması gerekiyordu. Senin de burada olman gerekiyordu. Senin de amacın buymuş demek/”

Ona sarıldım, belki de bu son kucaklaşmam izdi.

Masaya donduğumde Rose a Elliot 'ın mektubundan bahsettim.

İki seceneğim vardı; ya bu akşam onunla buluşup

birlikte yeni bir başlangıç yapacaktık ya da sonsuza kadar ona elveda diyecektim. "Onunla buluşacak mısın?" diye sordu Rose.

Her ikimiz de seceneklerin riskli olduklarını biliyorduk

Mektubu sanki Elliot in elleriymiş gibi sıkı sıkı tutuyordum.

O kadar sıkı tutuyordum ki tırnaklarım avuçlarımın icine

geçmişti adeta. Ancak Elliot in gitmesine izin verip ondan vazgecersem, buna bir daha katlanamayacağımı biliyordum.

Bir daha asla buna dayanamazdım.

Bilmiyorum, dedim. Gerçekten de bilmiyordum. Evden

nasıl gizlice çıkabilirdim? Bebeğim saat sekize kadar

uyumuyordu, hem Bobby ve ne derdim? Mağazalar o saatte

acık olmuyordu, bu yüzden ona ekmek ve yumurta almayı

gideceğim yalanım söyleyemezdim Diyelim ki bir yolunu

sahile gittim. Elliot ı görünce ona ne diyecektim

Peki ne yapacaktım^ Beni en çok korkutan bu kısımdı. Tanrım.

ben ne yapacaktım ?

••Esther. " dedi Rose, "kararın ne olursa olsun seni deşmeyeceğimi bilmeni isterim. "

Bobby o akşam erken saatteki bir feribota binmiş ve elinde bir buket nergisle saat beşte eve gelerek bana surpriz

yapmıştı "Bunları seveceğini düşündüm, " dedi. "Nergisin favori çiçeğin olduğunu biliyorum. "

Ona yanıldığını, aslında benim sevdiğim çiçeğin lale olduğunu söylemedim. Sadece ona sarılıp teşekkür ettim.

"Bahse girerim, bebek ve ev işleriyle uğraşmaktan unuttun, oyle değil mi? Ama ben unutmadım. "

Boş gözlerle ona baktım. Bugün ne doğum günümü ne

de anneler günüyü.

“Neyi unuttum, Bobby?”

"Evlilik yıldönümümüz kutlu olsun!" dedi. Aslında bir gün erken kutlamış oluyoruz fakat daha fazla bekleyemedim, çok heyecanlandım. Bu gece seni dışarı çıkartacağım

ve bu güzel günü beraber kutlayacağız.”

Tüm bu sürprizler, bu gece olmak zorunda mıydı? Zalim

kader, beni o buz gibi elleriyle tokatlamıştı.

Bir kaçış yolu bulabilmek adına, "Peki bebek ne olacak?

” diye sordum. O sırada söz konusu bebeğim de minik

elleriyle boynumdaki zincirin ucunda asılı olan deniz yıldızı zıtnı yakaladı ve oynamaya başladı. Ben de yanına bir

opucuk kondurdum.

"Her şeyi ayarladım, annem gelip bebeğimize göz kulak olacak” diye yanıt verdi Bobby.

Zamanlama ancak bu kadar berbat olabilirdi. Elliot beni

sahilde beklerken ben Bobby 'yle birlikte olacaktım.

Bobby beni koya tepeden bakan. ucurumun kenarında Karga

Yuvası adlı çok güzel bir restorana götürdü. Elliot ve

ben burada birçok kere yemek yemiştik ama Bobby 'yle ilkti.

Bobby eli sıkı biriydi. Dışarıda yemek yemek genelde yaptığı bir şey değildi. Bu yüzden restoranın o kocaman kapılarını kasıla kasıla acmıştı. "Sadece benim biricik sevgilim için en iyisini istiyorum. " dedi içeriye girerken.

Restorana saat altıda varmış olmamıza rağmen siparişimiz

bir buçuk saat sonra ancak gelmişti. Her ne kadar dişlerimi sıkıp sürekli saate boksam da gece çok yavaş ilerliyordu.

Bobby garsona soru sormakla meşgul olduğu için ruh

halimi fark etmemişti. "Ordek şarapla mı pişirildi?", "İstiridyeleriniz taze mi? "Patates puresi var mı?" , "Corba

yarine salata alabilir miyiz? "

Sinirlendiğimi belli etmemeye çalışarak parmaklarımla

dizlerime vururken. gozucuyla birinin bana baktığını fark ettim. Başımı restoranın bar kısmına cevirdiğimde, lisedeki eski erkek arkadaşım Billy nin. elinde ickisiyle oturmakta olduğunu gordum. Biraz mahmur görünüyordu. Billy. mezuniyet torenimizde bana evlenme teklif etmiş ve bir yuzuk vermişti. O zamanlar cevabım evet olabilirdi. Billy yi seve birlikte harika vakit geciriyorduk ama sonra

XlrmıSn Frances her zaman hana Billy nin

m * * unutm^ 'm , soyledi O gece: bakışı, arkadas

ın haklı olduğunu gosteriyordu. Ancak Billy nin kara.

nmdan dolayı benden nefret etmediğini, aksine benim ici »

uzulduğu”** de anlayabiliyordum.

Barda oturduğu yerden el salladı. Yanında da başka bir

adam vardı. Her ikisi de takım elbiseliydi. Ben de karşılık o la r a k el salladım ona.

“O kim? ” diye sordu Bobby.

"Billy ” diyerek barı işaret ettim.

Bobby de bunun uzerine dondu ve benim yalnızca ona

ait olduğumu gostermek istercesine ona gulumsedi. Bazen

Bobby'nin benimle birlikte olma fikrinin, bana olan aşkıdan daha yoğun olduğunu hissediyordum. Ben onun için

parlatmak ve gosteriş yapmak için insanların karşısına çıkardığı bir ganimettim sadece.

Yemeklerimiz geldikten ve Bobby iki bardak bira ictimden

sonra. "Esther, " dedi alcak sesle, "duşunuyorum da belki...

belki bir cocuk daha yapabiliriz. ”

'Cocuk ’ kelimesini duyar duymaz elimdeki suyu kucağıma

doktum.

"Ne dersin, sevgilim? ”

“Sence biraz erken değil mi?” diye karşılık verdim. Bebeğimiz henüz dört aylık.”

“Bence biraz düşün.” dedi Bobby.

Başımı olumlu anlamda salladım.

Bobby yemeğimiz bittikten sonra tatlı siparişi vermek

uzereyken. “Janice geçen hafta ofise baklaya getirmişti, dedi. “O günden heri canım istiyor.”

Sizin ofiste ne işi vardı?”

Aşağı katta bir randevusu varmış.” dedi Bobby. dudaklarındaki ekmek kırıntılarını silerek ■Merhaba demek 1cm

uğramış. “A/Oww>’w e//w aldı ve gozluklerini burnunun ucuna yerleştirdi. Sen ne istersin, tatlım?”

Buradan gitmekten başka hiçbir şey istemiyordum aslında.

Saatime baktım, neredeyse dokuz buçuk olmuştu. Elliot belirli bir saat vermemişti ama artık geç olmaya başlamıştı. Hemen gitmem gerekiyordu.

“Ben bir şey istemiyorum.” dedim Bobby ye. “Aslında biraz yorgunum. Geç oldu artık.”

Bunun üzerine Bobby hesabı odedi ve tam ayağa kalktığımı: sırada cantamı bilerek masanın altına düşürdüm.

Eve donduğumuzda, ben beşiğinde mışıl mışıl uyuyan

bebeğimizi kontrol ederken. Bobby de annesine teşekkür

edip ona kapıya kadar eşlik etti. O anlar bir türlü geçmek bilmemişti. Bobby soyunup yattı ve benim de aynısını yapmamı bekledi.

“Kahretsin!” dedim ‘Cantamı restoranda unutmuşum.”

‘Aa, olamaz, dedi Bobby. hemen ayaklanıp sandalyenin

uzerindeki pantolonuna uzandı. “Şimdi gidip alırım.”

“Hayır, dedim. ‘Yarın erken kalkacaksın zaten. Ben

gider alırım. Hem Frances e de bir şey bırakacaktım unuttum.

cıkmışken onu da hallederim.”

Ama çok geç oldu, Esther.” dedi Bobby. “Bir kadın gecenin bu saatinde tek başına dışarı çıkmamalı.”

Bobby hayatı boyunca beni koruması gerektiğine inanıyordu

"Merak etme, "dedim

Bobby esneyerek yeniden yatağa uzandı. Pekala, çok

geç kalma Geldiğinde de beni uyandır M

Tamam diyti karşılık verdim

fakat ona geldiğimi haber vermeyecektim çünkü eve çok

geç gelecektim. Evin kapısını arkamdan kapatırken içeride

en gelen horlama seslerini duyabiliyordum.

Buick marka arabamı hızla sürmeye başladım, restoranı,

Frances'in evini geçmiş Elliot'in evine giden caddeye gelmiştim.

Dikiz aynasına baktım defalarca, kimsenin beni takip

ettiği yoktu.

Arabamı Elliot'ın evinin önüne park ettiğimde saat on

biri geçmişti. Üzerimdeki kazakla hırkayı düzelterip parmaklarımla saçlarıma çekiyordum verirken, evden çıkmadan

önce dişlerimi fırçalamayıp aynaya bakmadığım için kendi

kendime soylenecektim. Sahile giden yol karanlıktı fakat

detaylarıyla her yeri hatırlıyordum.

Göküzünde parlayan dolunay\ çok iyi bildiğim bu sahili

olabildiğince aydınlatıyordu. Elliot la ilk ve son kez bu sahilde beraber olmuşuk. Onu, aynı gecimde olduğu gibi, sahilde bir kutukte oturup ya da bir ortunun üzerine uzanıp beni

beklerken bulmayı umit eden gözlerle etrafıma bakındım.

Ancak orada değildi. Çok geç kalmıştım.

Evin ışıkları dayanmıyordu. Gitmiş olabilir miydi? Bunu düşünür düşünmez nefesim kesilmişti. Zamanlamamız korkunçtu,

daha ne bekleyebilirdim ki bu geceden? Acısını yine de kalbimde hissedebiliyordum. Geri dönüp

arabama doğru yuruyacakken

verde mor mor parlayan yapraklar gordum. Bunlar orman

menekşeleri miydi ? En son genc bir kızken, buyukannemin evinin bahcesinde gormuştum onları. Elliot m evinde daha once

hic dikkatimi cekmemişlerdi. Burada ne işleri vardı ki?

Adadaki herkes gibi ben de bu ciceklerin kalp Ve beden

yaralarım iyileştirdiği, arkadaşlıklar arasında olan darg, J

t,klan duzelttiği ve hatta şans getirdikleri gibi mistik gUc]

leri olduğuna inanırdım. Dizlerimin uzerine kuma coktum

ve yeşil yaprakların arasında kendilerine yuva yapan kadifemsi ciceklere dokundum.

Gecenin sessizliğinde bir melodi duyunca ayağa kalktım

birden. Calan şarkıyı hatırlamıştım. Billie Holiday 'in unutulmaz sesiyle soylediği □ Body and Soul 'du bu.

Gozlerim evin verandasında Elliot ı aradı ama tek

gorebildiğim, bir olta kamışı ve verandanın tırabzanlarıydı.

Hatırladığım bu sahne zaman icinde donup kalmıştı

sanki.

Sonra aniden bir cift kol sardı bedenimi. Ne korktum ne

de kurtulmaya çalıştım o kollardan. Onun dokunuşunu, teninin kokusunu. nefesini her yerde tanırdım. Hepsi kalbime

kazılıydı cunku.

"Geldin. ” dedi Elliot.

Nasıl gelmem? diyerek ondan yana dondum.

"Beni hic düşündün mu? ”

Her dakika, her saniye." diye cevap verdim kendimi

onun kollarına tamamen bırakarak. Beni ona ceken bir şeyler vardı.

Tıpkı eskisi gibi aynı tutku, aynı ateşle optu beni. Aramızdaki bağ hala ilk gunku gibi gucluydu.
Gercek olan

buydu.

Anacaddeye cıkan yolun kenarındaki ağaclıktan hışırtı fi

Elliot elimden tutmuş beni

ınt oğru gotururken, ne endişelendim ne de donup artana

baktım

Eve girip oturma odasına gectik Kahve masasıyla seh

payı kenara cekip beni şominenin onundeki postun uzerine

yatırdı. Elliot kıyafetimin duğmelerini acarken, ne evlilik yıldıonumumuzde yanında olmam gereken eşim Bobby yi,

ne evde mışıl mışıl uyuyan bebeğimizi, ne de soylediğim

yalanı düşünuyordum. O anda sadece şomineden yuzume

vuran ateşi ve Elliot 'm tenimdeki nefesini hissediyordum.

Hissetmek... istediğim tek şey buydu.

S M a t

Jack'in soylediklerini düşünmemeye çalışıyordum. Ama

bana Seattle dan bugün doneceğini soylememiş miydi?

Kahvaltıdan oncc bircok kez merakla saate baktım. Elliot'ın Esther'ı opuşu hep aklımdaydı. Ben de Elliot'ın gosterdiği gibi aynı tutku ve ateşle sevilme istiyordum.

Telefon ne saat on birde ne de öğlen caldı. Neden aramıyordu?

Oğlen saat ikide yuruyuş icin sahile gittiğimde telefonum bir mesajın geldiğine dair bir kez titredi. Mesajı gonderen Annabelle'di.

Eve donduğumde saat beş olmuştu. Bee kendisine bir

icki hazırlayacaktı, bana da isteyip istemediğimi sordu. Artık telefonumu elimden bırakarak. “Duble olsun, diye cevap

verdim Bee'ye.

Bee yaklaşık bir saat sonra kendine yeniden icki hazırlamaya koyuldu ama bu sefer bana teklif etmemişti. Haydi

8» yin tatlım,» dedi. «Greg birazdan burada olur.*»

Greg' le yaptığımız planı neredeyse unutuyordum. Gi

yinmek için hızla odama çıktım ve dolabımdan derin goğus

dekolteli orgu mavi bir elbise sectim. Bu elbisenin tenimde hissettirdiği duyguyu seviyordum.

Soylediği gibi saat tam yedide gelen Greg. üzerindeki

beyaz gomlek ve altındaki kot pantolonuyla çok hoş gom.

nuyordu. Güneş yanığı teni de adeta parlıyordu.

Ben arabasına doğru yaklaşırken. "Merhaba." dedi Greg.

«Cin yemekleri için hazır mısın?»

"Kulağa çok hoş geliyor." diye yanıt verdim. «Aclıktan oluyorum.»

Merkeze doğru ilerleyip marketi gectik ve birçok güzel

restoranla kafenin olduğu anacaddeye geldik. Ilık bir akşamdı.

en azından Bainbridge Adası*na göre oyleydi ve bir avuc

insan dışarıda oturmuş acık havada yemeğini yiyordu.

Restorandayken Greg garsonlardan birine işaret etti.

Sanki bu kızı liseden hatırlıyor gibiydim, avize kupeleri, permalı saçlarıyla Mindy Almvig'di bu.

«Yaklaşık kırk dakika önce siparişimi vermişim.**» dedi Greg.

«Evet/* dedi kız ağzındaki sakızı patlatarak. «Siparişiniz hazır.*» Restoranı saran szechuan sosu ve kızarmış tavuk enfes kokuyordu.

Greg odemeyi yaptıktan sonra devasa paketi aldı. Arabaya

tekrar bindiğimizde yandaki küçük restoran dikkatimi

cekmişti. İnsanlar dışarıda ısıtıcıların altına oturmuş, yemeklerini yiyorlardı. İşte o sırada Jack'i gordum.

Bir kadınla birlikteydi. Oturduğum yerden yuzunu tam

olarak secemesem de siyah kısacık elbisesiyle zorla orttuğu bacaklarımı gorebilmişim. Beraber şarap iciyor ve guluşuyorlardı.

Sonra Jack bizim olduğumuz yone doğru donun-

^ ara*>anın güneşliğini aşağıya indirip başka yone

Kimdi O kadın? Başka biriyle beraber olduğunu neden

hana soylemedi? Belki de sadece arkadaşlardı. Eğer a rZ

daşlarsa neden onun hakkında hiçbir şey soylemedi?

Greg arabayı biraz daha surduktan sonra taşlarla kaplı

bir yolda arabayı park etti. San renkteki çiftlik evinin etrafı beyaz citlerle cevriliydi ve acıkcası bu beni çok şaşırtmıştı.

Cil ve Greg. ikisini bir arada düşünemiyordum.

“İşte geldik.” dedi.

“Cok şaşırdım.” dedim.

“Şaşırdın mı?”

“Evet, yani demek istediğim evin çok sevimli. Boyle bir

yerde yaşadığını hic tahmin etmezdim.”

Greg gulumseyerek anahtan kontakta cektı. O anda kolundaki dovmeyi gordum, daha once hic dikkatimi cekmemişti.

Evin dekorasyonu Greg'e gore fazlasıyla başarılıydı.

Yastıklardan kanepelere, halılardan duvar rengine kadar her şey uyumluydu. Kapıda bir sus asılıydı. Bunun bir kadın

işi olduğu ortadaydı. Hangi adam yeşil renkte bir kapı susu secerdi ki?

Bunun uzerine evini dikkatle inceledim. Fakat hayatında

bir kadın varsa bile bir suredir ortalarda olmadığını anlayabiliyordum.

Lavabo kirli bulaşıklarla doluydu. Tezgah

silinmemişti ve merdivenlerin dibinde bir kirli sepeti vardı.

Orada olmamla birlikte adeta evine farklı bir gözle bakan Greg, mahcup bir edayla, "İşte böyle, dedi.

Banyonun kapısı açıktı, hızla oraya da göz attım. Klozetin kapağı açıktı ve yerde de tuvalet kağıdı duruyordu.

Burası tam bir bekar eviydi.

O sırada Greg şarapla doldurduğu kadehlerimizin yanına

iki pecete, tabak ve cubukları yerleştirmekle meşgul^

"İşte, yemek hazır," dedi sonrasında.

Bu yemek Jack'in evine benzemiyordu hiç. Ne

keten peceteler ne de muhteşem ev yemekleri vardı ama

kesinlikle Greg'i anlatıyordu. Carşıda gördüğüm manzaradan sonra Greg'in değeri biraz daha artmıştı gözümde. Hn

azından o samimiydi.

"Ne kadar süredir burada yaşıyorsun?" diye sordum, hayatında bir kadının olup olmadığı merakımı bastırmak zorundaydım.

Greg sanki yılları sayıyormuş gibi tavana bakarak, "Dokuz yıldır,*" diye cevap verdi.

"Onca senedir burada mısın? Peki yalnız mı yaşıyorsun?"

"Hayır, birkaç yıldır bir ev arkadaşım var yanımda," dedi Greg. Fakat ev arkadaşının kadın mı yoksa erkek mi olduğunu söylemedi.

"Gerçekten çok güzel bir yerde yaşıyorsun. Çok hoş."

Greg o sırada kızarmış eriştelere cubukla yemekle

meşguldu. "Seninle birdenbire markette karşılaştığımız

günü düşünüp duruyorum."

Ağzımdaki lokmayı yuttuktan sonra. "Ben de." diye yanıt verdim. "Acıkcası o sabah karşılaşmayı umduğum en

son kişi şendin."

Greg benden yana dönerek. "Ben de günün birinde yeniden

karşılaşmayı umut ediyordum her zaman." dedi.

Ben de. dedim. "Kendi kendime bir oyun oynadım

hep. Ne zaman Sihirli 8 Topu elime gecse, sallayıp 'Greg'le tekrar opuşecek miyim?*' diye sordum. Peki her seferinde

ne çıktı, biliyor musun? Hic hayır cevabını almadım. Bir kere bile."

Greg muzip bir ifadeyle yuzume bakı.. "Sihirli 8 W başka neler danışırsın?"

Gulumsedim ve başka bir Cin boreğini yemeye başladığ, m sırada ona Annabelle'in evinde boşanmamla ilgili sorular sorduğumu soylememeye karar verdim.

Yemeğimiz bitmişti, Greg kadehimi hic boş bırakmadığı için ne kadar şarap ictiğimi bilmiyordum.

Dışarısı karanlıktı ama arka tarafa acılan Fransız kapılardan ay ışığının aydınlattığı cicekleri gorebiliyordum. "Bahceni gormek istiyorum," dedim. "Beni gezdirir misin?"

"Tabii ki,*' dedi Greg. "Orası benim kucuk cennetim."

Ayağa kalktığımda biraz başım donuyordu. Greg durumumu

fark etmiş olmalıydı ki bahcede yururken kolumdan

tutmuştu. "Ortancaların hepsi orada." dedi bahcenin uzak

bir köşesini işaret ederek. "Burada da cicek tarhı bulunuyor.

Bu yıl bahcede şakayık, dalya ve san zambak yetiştirdim."

Ancak cicek tarhı değil, mutfak penceresinin altındaki

kırmızı uclu beyaz lalelerdi dikkatimi ceken. Evin san badanasına karşı muhteşem duruyorlardı. Biraz daha yakından

bakmak için o tarafa doğru yurudum. Elbette bunlan

daha once gormemiştim ama biliyor gibiydim. Bunlar, gunlukte Hlliot'ın Iısther'a vermiş olduklarıyla aynıydı.

"Bu laleler," dedim şaşkınlıkla, "cok guzelmiş."

Greg, "Kesinlikle," diyerek beni onayladı.

"Bunları sen mi ektin?" diye sordum. Neredeyse onu,

Elliot'ı eli kolu bağı bir şekilde yatak odasının dolabında tutmakla suçlayacaktım.

"Keşke ben ekmiş olsaydım," diye yanıt verdi Greg. Fakat bu evi satın aldığımda onlar zaten vardı. Sadece yıllar içinde Coğaldılar. Şu anda neredeyse uc duzine kadar lale var."

Okuduğum günlüğün gerçeklikten uzak bir hikayeden

ıbarct olduğunu hatırlattım kendime. Yine de Elliot ve

Esther'm bu adaya gelip gelmediklerini düşünmeden ediniyordum.

"Evi kimden satın aldın peki

Greg düşünmek için biraz duraksadıktan sonra, "Bayanın

ismini hatırlayamıyorum." dedi. "Oldukca vaşh bir kadındı, çocukları onu huzurevine yerleştireceklerdi."

"Nerede? Adada bir yerde mi?"

"Hayır, sanırım Seattle'daydı."

Başımı salladım ve donup tekrar lalelere baktım. Guzellikleri nefes kesiciydi.

"Neden bunlan bilmek istiyorsun ki?" diye sordu Greg.

"Bilmiyorum." dedim ve bir tanesini koparmak için ciceklere uzandım. "Gecmişle ilgili bir hikayesi olabileceğini

düşündüm sadece."

Greg bir zamanlar beni cıldırtan bakışlarıyla bana bakarak.

"Keşke bizim hikayemizin sonu farklı olsaydı." dedi.

O anda boynumda hissettiğim nefesi, davetkar olmasına

rağmen icimden bir ses yine uyarıyordu beni. "Haydi, şans kurabiyelerimizi acalım."

"Şans kurabiyelerinden nefret ederim."

Aa, haydi ama, dedim elini tutarak.

Eve girip kanepeye oturduk ve kurabiyelerden bir tanesini Greg e uzanım, diğerini de kendime

sakladım. "Acsan*"

Greg kurabiyey i kırdı ve icinden çıkan yazıyı okumaya

Aradığın şeylerin cevabını bulacaksın. Gordur

■OMnien anlamsız şeyler yazıyor. Bunun gibi milyon*

'arca sacma şey okuyabilirsin."

kırdım ve icinden çıkan sözleri sessizce okuduğumda

donakaldım. " "Yakında gerçek aşkı bulacaksın,

geçmişe bak.

"Seninki ne diyor?" diye sordu Greg.

"Önemli değil." dedim. "Haklısın, çok sacma." Kurabiyemin icinden çıkan yazıyı dikkatle cebime koydum.

Greg bana doğru biraz daha yaklaştı. "Ya sacma değilse?

Ya bir anlamı varsa? Mesela ikimizin hakkında?"

Greg yuzumu okşadığında hareket edemez olmuştum. O

eller boynumdan omzuma, sonra belime indiğinde gözlerimi

kapadım.

Ancak bir anda gözlerimi acıp ondan uzaklaşarak. "Hayır,"

dedim. "Yapamam Greg. uzgunum."

Greg incinmiş görünüyordu. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum." diye yanıt verdim, aklım karışmıştı. "Sanırım kalbim bir başkasına ait." Başka biri, demekteki kastım,

elbette Jack'ti.

"Peki," dedi Greg başını one eğerek.

Greg ayaklanıp arabanın anahtarını alırken. "Galiba gitsem iyi olacak." dedim. Arabaya binmeden önce bahçeye

koşup bir tane lale aldım.

Greg beni Bee'nin evine geri getirmişti. "O her kimse çok şanslı biri." dedi, ben tam arabadan inmek üzereyken.

"Kim şanslı?"

"Kalbindeki adam."

Onuncu Bölüm

Ertesi sabah oturma odasından calan telefonun sesini

duyabiliyordum, o kadar ısrarla calıyordu ki beni muhteşem ruyamdan uyandırmayı başarmıştı. Bee şu telefona

bakmayacak mı, diye gecirdim aklımdan.

Onuncu çalışında, yerimden kalktım ve sendeleyerek

oturma odasına doğru gittim.

"Alo," diye yanıt verdim. Sesim daha çok. "Sabahın yedi

bucuğunda beni nasıl rahatsız edersin?" tonundaydı.

"Emily, benim Jack."

Bu adı duyar duymaz gözlerim adeta fal taşı gibi acıldı.

En son onun evindeyken telefon numaramı bir kağıda yazıp

bırakmıştım. Neden Bee 'nin evini arıyordu ki?

"Bu saatte aradığım için özür dilerim," dedi. "Cep telefonunu aramayı denedim fakat sürekli telesekreter çıkıyor.

Her neyse, eğer erken demezen..

"Ha-hayır," dedim kekeleyerek. "Erken değil. Ses tonum tahmin ettiğimden daha ısrarcıydı.

"Peki," dedi Jack. "bu sabah sahilde biraz dolaşmaya ne dersin?"

"Şimdi mi?"

"Evet, sahilde şu anda neler olduğunu gormelisin. o n

“dakika sonra buluşabilir miyiz?”

On dakika sonra uykulu bir şekilde sahilde yururken Jack’i gordum. Birbirimize el salladık ve karşılıklı yurumeye başladık.

Jack sahilin diğer ucundan. “Gunaydın!” diye bağırdı.

Aramızda neredeyse birkaç yuz metre mesafe vardı.

“Merhaba!” diye bağırdım ben de.

Nihayet ortada bulduğumuzda Jack ileriye işaret ederek.

“Şu köşeyi donunce sana gostermek istediğim bir şey var,” dedi.

“Bir şey mi?”

Jack gulumsedi. “Birazdan goreceksin.”

Başımı olumlu anlamda salladıktan sonra. “Seattle seyahatin nasıl gecti?” diye sordum.

“Guzeldi. Seni daha once arayamadım, ozur dilerim,” dedi hicbir gerekce gostermeden.

Koşeyi donduk ve yamacı çevreleyen sahilde biraz daha yuruduk. Bir sure sonra Jack durdu ve denize baktı.

“Burası.” dedi usulca.

“Neresi?” diye sordum. Fakat o anda denizden tazikli

suyun yukarı fişkirdiğini ve kocaman bir şeyin suyun altında hareket ettiğini fark enim.

Gorduklerim karşısında cocuklar gibi mutlu olmuşum.

“Bu da neyin nesi?”

Bir katil balina, diye cevap verdi Jack gururla.

Bee her zaman katil balinalardan bahseder dururdu ama

Şimdiye kadar hic gormemiştim.

“Bak!” diye bağırdı Jack. Şimdi de iki tane olmuşlardı ve birbirlerine oldukca yakın yuzuyorlardı.

-Her sene bu zamanlarda buraya gelirler. Bunu hep sev

mişimdir." diye açıkladı Jack ve kuma gomulu, kutuk bfr yukluğundeki bir kayayı gosterdi. "Cocukken tam buraya oturur ve balinaları izlerdim."

Gozlerimi denizden alamıyordum. "Muhteşemler,*" dedim.

"Nasıl yuzuyorlar baksana. Oyle guclu ve kararlilar

ki... Yolculuklarında onlara rehberlik edecek biri olmamasına rağmen nereye gitmeleri gerektiğini çok iyi biliyorlar."

O anda aklıma gelen bir düşünceyle birden sustum. "Jack?"

"Evet."

"Cocukken buraya geldiğini soyledin. Yazları hep burada miydin?"

"Evet." dedi gulumseyerek. "Her yaz hem de. Şu anda yaşadığım ev, ailemin eski yazlığıydı."

"Oyleyse onca yaz nasıl oldu da tanışmadık?"

"Sahilin diğer kısmına gitmeme izin yoktu," dedi Jack ve duraksadı. "Yani yengenin evinin oralara."

Gulumsedim. "Benim de sizin buralara gelmeme izin vermezlerdi," dedim. "Sence en azından bir kez olsun karşılaşmamış mıyızdır?"

Jack gozlerime bakarak, "Hatırlamıyorsun, değil mi" diye sordu.

"Neyi hatırlamıyor m u y u m r

Gulumseyerek başını salladı.

"Ozur dilerim," dedim. Bir yandan beynimi zorlarken

herhangi bir şey aklıma gelsin diye dua ediyordum. Hatır

lamıyorum.”

“On dort yaşlanıdaydın ve., soylemem gerekirse cok da guzeldin,” diye acıklamaya başladı Jack. Kopeğim basından kurtulup yengenin evinin onune doğru koşmay başlamıştı. Orada, sahilde yanında başka bir kızla g u n e ^ yordun. Uzerinde bikinin vardı. Pembe bir bikini. O zam**' kopeğim Max de uzerine atlayıp senin yuzunu yalamışta '

“O sen miydin?”

“Evet.”

“İnanmıyorum.”

“İnan.”

“Aman Tanrım, o kopeğin yuzumu yaladığını hatırlıyorum:’

“Evet,” dedi Jack, “pek de hoşlanmışa benzemiyordun.”

“Sonra da sandaletimin tekini ağzına alıp kacmıştı,” diye ekledim. Anılar hızla su yuzune çıkıyordu.

“Bir çeşit kız tavlama yontemi, değil mi?”

Başımı yana çevirip dikkatle Jack'e baktım. “Aman Tanrım, seni hatırlıyorum. Cok sıskaydın.”

“Evet.”

“Dişlerinde tel vardı?”

Jack başıyla beni onayladı.

“O sen miydin?”

“Evet, o bendim.”

Gulmeme engel olamadım.

“Cok mu komik?“ dedi Jack, kırılmış gibi yaparak. “Ne

yani sivilceli, uzun boylu, sıska, dişinde teller olan bir cocuğu cekici bulmadığını mı soylemeye çalışıyorsun?”

Hayır, diye cevap verdim, "ondan değil. Sadece şu an

cok farklı görünuyorsun."

"Farklı görünmüyorum." diye karşılık verdi Jack. "Hala aynıyım, sivilcelerim dışında tabii. Sen de çok fazla değişmemişsin.

Sadece tahmin ettiğimden çok daha fazla güzelleşmişsin."

O anda ne söyleyeceğimi bilemediğimden yalnızca gu*

lutisedim- Oyle ki icimden gelip yuzume yayılan bu 80

lümseme. bütün sabah surecek gibiydi.

•Baksana, bana gelsene." diye önerdi Jack. "Sana kahvaltı hazırlarım."

•Harika olur." diye yanıt verdim. Sonra hiç düşünmeden uzanıp onun elini tuttum. Jack de parmaklarımı kavradı hemen.

Sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibiydik. Sanki bir

önceki gece başkalarıyla çıkan biz değildik. Şu an beraberdik ya. gerisi önemli değildi.

Jack'in ada mutfağındaki bir sandalyeye oturdum ve onun

kahve çekirdeklerini öğütüp, beş portakalı ortadan ikiye keserek meyve sıkacağına sıkışını izledim. Jack daha sonrasında

bir kase çıkarttı ve içine yumurtaları kırdı. Bense

onun mutfaktaki bu hareketlerinden buyulenmiş bir şekilde orada sadece oturuyordum. Hızlı ve dikkatliydi. Elliot da Esther'a hiç kahvaltı hazırlamış mıydı, diye gecirdim aklımdan o anda.

"Umarım Fransız tostunu seviyorsundur?"

"Sevmek mi?" dedim. "Fransız tostuna bayılırım.

Jack cevabım karşısında gulümseyip kasedeki yumurtaları

cırpmaya devam etti. "Peki, yengen ailem hakkındaki o

Cirkin hikayeden hiç bahsetti mi?"

"Hayır, herhangi bir şey anlatmadı. Sen bahseder misin.

"Ailem hakkındaki gerçeği öğrenmek isteyecek en son

k*Şİ benim gercekten," dedi. "Tek bildiğim, babamın beni Bee Larson' ın evinde pek hoş karşılanmadığımız konusun

da uyarmasıydı. Bir çocuk olarak bu uyan beni fazlasıyla

korkutmuştu. Bce'yi hep Hansel ve Gratel hikayesindeki

cadı olarak düşünürdüm. Ben ve kız kardeşim onun evine

ayak basacak olursak, bizi yakalayıp zindana kilitleyecek, miş gibi gelirdi."

Soyledikleri karşısında kıkırdamıştım.

Jack başını sallayarak, "Evinin hayaletli olduğunu duşu,

nurdük," diye devam etti.

"Haklısın, böyle bir sonuc çıkartmak çok zor olmasa gerek,"

dedim, aklıma o eski evin ikinci katındaki kilitli olan

odalan ve gacırdayan yer doşemeleri gelmişti. "Ben bile bazen oranın hayaletli olduğunu düşünüyorum."

Jack başını sallayarak bir kavanozdan bir çay kaşığı tarcın aldı ve yumurtaların icine katıp cırpmaya başladı. "Keşke tüm bu olanların arkasındaki sırrı bilbilseydim," dedi.

"Keşke büyükbabama sorsaydım."

"Onu gordun mu?"

"Evet," diye yanıt verdi Jack. "Seattle'da yaşıyor. Dun oradaydım. En azından ayda bir kez gidip birkaç gün yanında kalmaya çalışının."

"Belki bir sonraki gidişinde öğrenmek istediklerini sorabilirsin ona," diye önerdim. "Tanrı biliyor ya. ben Bee'den

hicbir şey öğrenemiyorum."

"oyle yapacağım." dedi.

Jack in büyükbabasından bahsedışı kendi büyükbabamı

hatırlatmıştı bana. Çocukken onunla birlikte çalışma odasında vakit gecirmeme izin \erişi hoşuma giderdi. Bir karton

kutunun uzerinde oturur, büyükbabamın büyük meşe

masasında faturalarla uğraşmasını izler, bir yandan da daktiloyla mektup vazıyormuşum gibi yapardım. Büyükbabam

mektupları posta kutusuna atmadan önce zarfların kenarları her zaman bana yalattırdı.

Büyükannem Jane ise ani bir kalp krizinden vefat etmişti.

Annem cenazesinde bana vaiz kursusuna çıkıp onun hakkında

bir şeyler söyleyip söylemeyeceğimi sormuştu, ben

de topluluk onunda rahat konuşamayacağımı belirtmiştim.

Ancak işin aslı bu değildi. Önce büyükannemin tabutuna,

sonra da etrafıma bakmıştım. Annem ağlıyordu. Danielle

de öyleydi. Peki, ben neden hiçbir şey hissetmemiştim? Neden büyükannem olduğunda hak ettiği o uzuntuyu gösterememişim?

“Şanlısın.” dedim Jack'e.

“Neden öyle söyledin?”

“Çünkü büyükbabanla güzel bir ilişkin var.”

“Aa. biliyorum,” dedi Jack, kalın ekmek dilimlerini yumurtalı karışımın içine daldırarak. Dilimleri tavaya yerleştirdiğinde kızgın tereyağının cızırdadığını duyabiliyordum.

“Sen de tamsan seversin. Kendine özgü bir karakteri var. Belki bir gün onunla tanışırsın. Seni çok seveceğine eminim.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordum gülümseyerek.

“Ben bilirim.”

Kahve makinesi hazır olduğunu gösterircesine otuncu

Jack fincanlarımıza kahvelerimizi koydu.

“Krema ya da şeker?”

“Krema lütfen,” dedim ve o da kahve alacak mı diye

baktığımda meyve suyu bardağına uzandığını gördüm.

Annabelle'in çiftler ve kahve sunumları üzerine bilimsel

bir araştırması vardı, o n bulgulanna gore, tabii buna b g denilirse, eğer bir kadın ve bir erkek kahvelerim aynı

diyorlarsa başarılı bir evlilikleri oluyordu.

Kahvemden bir yudum aldım ve oturma odasına d

yurudum. Russ şominenin yanma kıvrılmıştı. Oldukca

ve tıpkı bir oyuncak ayı gibi görünüyordu. Onu sevmek i *

yere comeldiğimde ağzının kenarında küçük yeşil bir ^

olduğunu fark ettim. Ciğnenmiş yeşil bir dosyanın pa^|

gibi gorunen kağıt, sağ tarafında duruyordu. K o p e ğ in etra'

finda da kağıt parcalan vardı.

"Russ," dedim, "seni yaramaz kopek. Neler yaptın boy le?" Soz konusu kopek yuvarlandı ve esnedi. O esnada altın, da buruşmuş bir suru kağıdın olduğunu gordum. Muhtemelen

onlan da yemek icin saklamıştı. Salya bulaşmış kağıtları alıp incelemeye başladım. Coğu parcalanmış ve yazıları bulanıklaşmıştı ama en ustte yazan "Seattle Polis Teşkilatı, Kayıp

Şahıslar Burosu" yazısı okunabiliyordu. Biraz urkmuş bir halde kağıdı yere bıraktım, sonra bir başkasını aldım. Bu da Bainbridge Adası gazetesinden alınmış bir haber kupuriininun fotokopisiydi. Yazılarından cok eski olduğu anlaşılıyordu.

"Emily," diye seslendi Jack mutfaktan.

Elimdeki kağıdı telaştan yere düşurdum. "Buradayım.

Russ la birlikte. Sanının bir şey yiyor."

Jack elinde Fransız tostlannın olduğu bir tabakla iceri

geldi ve tabağı hızla yere bıraktı.

"Russ. yatağına git!" diye bağırdı.

"Yardım edeyim." dedim.

itiWU T ' **ack biraz yuksek sesle. "Ozur

»enm. yanı gerek yok demek istemiştim. Bu kaşşıklığ*

^bulaşma. Ben hallederim."

gereken bir şeyi gordum mu diye endişeli

v* ___ 1 ^ !m Jicli olmuş dosyayı toparlayıp ^

^^ ndakl dergilerin altına kovdu.

-Olanlar için kusura bakma." dedi Jack. "Bu kahvaltımın m u k e m m e l olmasını istiyordum."

» önemli değil." dedim. "Kopekler işte."

Jack'in. ust uste koyduğu Fransız tostlarını tek tek alıp

uzerlerine pudra şekeri serpişini izledim.

Sonra bir tabağı bana uzatarak. "Al bakalım," dedi,

"kahvaltın hazır."

Tam catalımla tostumu alıyordum ki mutfaktaki telefon

calmaya başladı.

"Calsın, arayan kimse mesaj bırakır," dedi Jack. Tosttan

bir ısırık aldım ve tam memnuniyetle yutacakken telesekreterden bir kadın sesi duydum. Tüm dikkatimi oraya vermişim.

"Jack," diye başladı konuşan ses, "benim. Lana. Dun geceki akşam yemeği çok güzeldi. Ben-"

Jack bir hışımla oturduğu sandalyeden fırladı ve kadının

konuşmasını bolerek telesekreteri kapattı.

"Kusura bakma." dedi gergin bir şekilde. "O... hımm.."

bir müşterimdi. Dun gece de bir tablom hakkında konuşmak

icin buluşmuşuk."

Ses tonu hoşuma gitmemişti. Çok bireysel ve samimiydi.

Ona yirmi tane, hatta yüzlerce soru sormak istiyordum,

l akat yalnızca gulumseyip yemeğe devam ettim. Arayan

kadının müşterisi olduğundan şüphem yoktu ama durum

boyleyse, neden o kadar gerilmişti? Jack ne saklıyordu?

Jack tam oturmuş, tostundan bir ısınk almıştı ki yine te

lefon kaldı. "Aman Tanm." diye soylendi kendi kendine.

Ona, "Sorun değil, gidip bakabilirsin." dercesme bakmama rağmen, aslında arayan kadın her kimse bir daha ara

masın diye telefonun fişini cekmek istiyordum.

'•ozur dilerim," dedi Jack ve telefona bakmak için ^

fağa gitti.

"Efendim?"

Birkac dakika durdu.

"Ah. olamaz." dedi Jack.

Tekrar uzun bir sessizlik oldu. "Evet, burada benim ya.

mmda. Tamam, hemen soyluyorum."

Jack oturma odasına koşup telefonu işaret ederek, "Yengen arıyor," dedi.

Ahizeyi elime aldığımnda kalbim neredeyse yerinden çıkacak gibiydi.

"Emily?" dedi Bee. sesi oldukça telaşlı ve şaşkındı.

"Evet, Bee ne oldu? Her şey yolunda mı?"

"Seni rahatsız ettiğim için uzgunum, tatlım. Henry ile

sahilde karşılaştık ve senin Jack*in evine doğru gittiğini soyledi, bu yuzden ben de..

Sesi titriyordu.

"Bee, ne oldu?"

"Evelyn," diye yanıt verdi Bee titrek bir sesle. "Bu sabah kahvaltı için buradaydı. Sonra... sonra... bayıldı. Hemen 911 i aradım. Şimdi onu hastaneye goturuyorlar."

"Hemen geliyorum."

Hayır, hayır, dedi. "Buna zaman yok. Ben hemen ci"

kıyorum."

Tamam, sen git. Ben de bir yolunu bulur gelirim.

Evelyn m saatleri mi, dakikaları mı kaldı, diye sorma

_y>C1 h, ssetmennştım bile, cunku biliyordum. Uzun zaarkada*

olmalarının vermiş olduğu icguduyle B<<

<<unu biliyordu.

T e le fo n u kapadım. “Evelyn hastanedeymiş * , W

duyduklarıma inanamıyormuşcasına başımı sallama^arak

“Ben seni bırakırım/" dedi Jack.

Artık cazibelerini kaybetmiş olan Fransız tostlarının bulunduğu masaya goz attım.

“Haydi gidelim." dedi Jack. “Şimdi çıkarsak yanm saate orada oluruz."

I

On Birinci Bölüm

En yakın hastane otuz dakika uzaklıkta, adanın batısında

Bremerton denilen küçük bir şehirdeydi. Bir köprüyle

yarımadağa gectiğimizde, adeta atmosferden yere inmişiz

gibi ada havasının yok olduğunu hissetmiştim.

Hastaneye geldiğimizde. Jack'le birlikte hemen danışmaya

koşup Evelyn" in yattığı odanın numarasını sorduk.

Masanın arkasında duran beyaz saçlı kadın, o kadar çok

oyalandı ki masaya çıkıp bilgisayarını ele gecirmek ve ihtiyacım olan bilgiye kendim ulaşmak istiyordum. Parmaklarımı

masada tıkırdatmam, yapmak istediklerimi fazlasıyla

anlatıyordu.

“Evet,” dedi kadın sonunda, “altıncı katta bulunuyor.

Odanın önüne geldiğimizde Jack durup. “Ben dışarıda

bekleyeceğim,” dedi.

Başımı iki yana sallayarak, “Hayır, içeri gir,” dedim.

Onun orada oyle dışlanmış gibi beklemesine izin veremez

dim. Bee. onun ailesiyle ne yaşadıysa bizim neslimizle bir Ukte sona erecek, diye karar vermiştim.

“Olmaz,” diye karşı çıktı Jack. “ İhtiyacın olursa, ben buradayım.”

Daha fazla ısı r a r etmeyerek başımı salladım ve odaya gir.

dim. Bee. Evelyn’in elini tutmuş, başucunda oturuyordu.

“Emily,” dedi, “fazla zamanımız kalmadı.”

“Aa. kes şunu Bee.” diyerek karşı geldi Evelyn. Sesindeki cesareti, hayat enerjisini duymak hoşuma gitmişti

“Senin böyle bir çocuk gibi hıckıra hıckıra ağlamana izn vermiyorum. Lütfen biri şu üzerimdeki sacma sapan onluğu

cıkartıp adam akıllı bir şeyler giydürsün ve Tanrı aşkına bir kokteyl hazırlasın.”

Bee'nin neden onu bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyordum.

Ben de Evelyn’i çok seviyordum. “Merhaba, Evelyn.”

Her zaman yaptığı gibi gulumsedi, gözlerindeki yorgunluğu görebiliyordum. “Merhaba, tatlım,” diye cevap

verdi Evelyn. “Uzgunum, bu ihtiyar arkadaşın muhteşem

randevunu mahvetti.”

“Beni buraya Jack getirdi,” diyerek gulumsedim.

Bee bana adeta Jack’in ona yakın olması düşüncesi korkunc bir şeymiş gibi endişeyle bakıyordu.

Evelyn, Bee'nin tavrını önemsemeyerek, “Onun hakkında

konusurken gözlerin ışıldıyor,” dedi.

Joel le birlikteyken kimse bana böyle bir şey söylememişti.

Aksine herkes ne kadar yorgun ve halsiz görüdüğümü

soylerdi.

"Beni bırak, sen nasılsın?" diye sordum Evelyn'e.

"Kanserli bir yaşlı kadın nasılsa, oyleyim." diye cevap

'erdi. Ama bir martini havamı yerine getirebilir."

Bee. yapmak zorunda olduğu şeyi bilivormuşcasına.

Hemen bir manini geliyor o zaman." dedi ve ayağa kalk-Em,ly- Eve*yn'le birlikte kalır mısın? Hemen geri donecejun."

•■Hicbir yere gitmiyorum," diye ona guvence verdim

olmek uzere olan bir arkadaşının son isteklerini verine ge'

tirmeye çalışmak ne kadar guzel, diye gecirdim aklımdan

Ancak Bee'nin martiniyi nereden bulacağını da bilmiyordum.

Bir dukkana m. gidecekti? Bir kokteyl karıştırma kabı

m, alacaktı? Sonra onu hemşirelerden kacınıp gizlice odaya mı sokacaktı?

Bee odadan çıktıktan sonra Evelyn biraz one eğilerek,

"Okuman nasıl gidiyor?" diye sordu. Etrafı monitor ve kablolarla cevrili olduğu halde hastalığı dışında farklı bir şeylerden bahsetmek biraz tuhaftı. Ancak Evelyn'in bunu istemediğini hissedebiliyordum.

"Kesinlikle buyulendim," diye cevap verdim ona.

"Ne kadarını okudun?"

"Oldukca ilerledim," dedim. "Esther, Elliot'la buluşmak için onun evine gitti."

Evelyn gozlerini sıkıca kapatıp tekrar actı. "Evet."

O sırada bir hemşire, "Morfin zamanı," diyerek elinde şırıngasıyla odaya girdi.

Fakat Evelyn onu duymazlıktan gelerek konuşmasına

devam etti. "Peki, ne düşünüyorsun?"

"Ne hakkında?"

“Hikaye hakkında, tatlım. Gerçek bir aşk hikayesi.

“Sen bu hikayeyi nereden biliyorsun, Evelyn?”

Evelyn sustu ve gözlerini tavana dikip gulumseyerek,

“Her zaman bir gizem olarak kaldı, dedi.

“O kim, Evelyn?”

Nefes alış verişleri gittikçe ağırlaşmaya başladı, ilaç etkisini göstermeye başlamıştı. “Esther,” dedi usulca. “Onu ne d... Çok severdik. Hepimiz onu çok severdik.

Evelyn'in gözkapakları iyice ağırlaşmıştı ama daha fazla

şey (iğrenmek için onu zorlamak geliyordu içimden.

“Sen her şeyi düzelteceksin, lallım. Biliyorum hunuya.

pacaksın.” dedi gucsuz bir şekilde, konuşurken dili S(irc(j.

yordu. “Her şeyi yoluna sokacaksın, Esther için, hepimi,

icin...”

Elini tuttum ve başımı başına yaslayarak her zorlu nefes

alış verişinde göğsünün iniş çıkışlarını izlemeye koyuldum.

“Merak etme, Evelyn,” dedim. “Artık daha fazla endişelenmene gerek yok. Sen sadece dinlen.”

Bee yaklaşık yarım saat sonra elinde kahverengi bir kese

kağıdıyla geri gelmişti, yorgun görünüyordu. “Evelyn. martinini getirdim. Hemen hazırlıyorum.”

“Şşşt,” diyerek uyardım Bee'yi. “Uyuyor.” Bee bu son

dakikaları en yakın arkadaşının başucunda geçirebilsin diye kenara çekildim sonra.

Jack neredeyse bir saattir bekleme salonunda oturuyordu.

Onu görmeye yanma gittiğimde hızla ayağa kalktı.

“O ...T

“Hayır,” dedim. “Henüz değil. Bcc yanında şimdi. Ama

çok fazla zamanı kalmadı.”

“Yapabileceğim bir şey var mı?”

Jack yanıma yanaştı ve yuzumu inceledi. Sonra bekleme

salonunun ortasında, daha önce kimsenin yapmadığı gibi

bana sıkı sıkı sarıldı. Omuzlarının üzerinden pencereden dışarıya baktım. Manzara pek hoş değildi, kaldırımın neredeyse

asfalta kadar olan kısmı, karahindiba adını verdikleri bitkiyle ortuluydu. O sırada gozume pencereleri tahtalarla kapatılmış

bir sinema takıldı Duvarında büyükce bir E.T. afişi asılıydı vt afişin 1980 lcrden kalıp kalmadığını merak ettim.

Sonra Jack'c baktım, bu sefer gerçekten gözlerinin id

nc bakıyordum. O sırada Jack beni kendine doğru cektı vi

optu. Zihnimdeki sorular cevapsız kalmasına rağmen, ha

şeyin yolunda gibi görüldüğü gerçeğini inkar edemezdim.

Ben odadan çıktıktan birkaç saat sonra Evelyn hayatını

kaybetmişti ama Bcc ona ne şartta olursa olsun martinisini hazırlamıştı. Birkac dakika icinde, cin ve vermut karışımını bir kokteyl bardağına koyup, bir zeytinle süslemişti. Evelyn kısa süreliğine gözlerini acmış ve hayatının son içkisini en yakın arkadaşıyla birlikte içmişti. Bu veda tam da onlara göre olmuştu. C) gece eve donduğumuzda Bcc ile birlikte

Evclyn in anısına birer içki daha içtik.

Ağlarsa yalnız kalmasın diye Bcc'yc, “Yanında kalmamı

ister misin?” diye sordum ama hiçbir şey istemediğini, yalnızca uykuya ihtiyacı olduğunu soyledi.

Benim de uykuya ihtiyacım vardı ama Evclyn'in sözleri

beynimde yankılanırken bu imkansızdı. Esther ı nereden

taniyordu? O günluğun, Bee 'nin misafir odasında ne işi

yardı? En önemlisi de Evelyn... benim bu olayı i cimeceğimi nereden biliyordu?

On Ukina {Botim

10 Mart

Ertesi gun canim hic yataktan cikmak istemedi ama bir

turlu uyukum da gelmiyordu. Bu yuzden gunluğu alıp

okumaya devam ettim.

Elliot 'tan donduğimde Bobby hala uyuyordu. Kapıdan

iceri girer girmez bunu fark etmiştim, cunku onu nasıl bıraktıysam aynı şekilde horlamaya devam ediyordu. Uzerimde

kil er i çıkardım ve uyanmasın diye dua ederek yavaşca

yatağa girdim. Bir sure ne yaptığımı, evime nereden geldiğimi düşünerek tavana baktım ama hicbir cevap gelmiyordu

aklıma. O anda Bobby dondu ve kolunu uzerime atıp

beni kendine doğru cekli. Boynumdan opmeye başladığında

aklından neler geçtiğini anlamıştım. Bu nedenle diğer tarafa donup uyuyor numarası yaptım.

Enesi sabah Bobby işe gittiğinde, hemen Frances V aramak

ve her }eyi anlatmak isliyordum. Onun sesini duymaya <<

onayını almaya can atıyordum. Fakat <nunyeritle

olan Rose u aradım. * u'/e ^

"Dun gece onunla goruştum, " dedim.

"Ah, Es/her, " dedi Rose, sesi ne yargılar ne ^

verir gibiydi. Daha cok aldığı hu kararın vernu ^

endişeyi, heyecanı ve korkuyu yansıtıyordu sanki

yapacaksın?

Bilmiyorum. "

/i/r /?<wef "Kalbin sana ne soyluyor?h

diye sordu.

"Elliot 'la olmam gerektiğini. Her zaman onunla olnuon gerektiğini soyluyor. "

"O zaman ne yapman gerektiğini sen biliyorsun." dedi Rose sadece.

Af»

Bobby o akşam eve geldiğinde ona en sevdiği yemeği yapmışım.

Dana rosto, kızarmış patates, kekikli ve tereci

taze fasulye yaptıklarım arasındaydı. İlk bakışta değilken bir şey yoktu sanki. Harika bir yıldonumu yemeği yiyecek

olan mutlu bir çift gibiydik. Fakat ben omuzlarımda gecekten çok ağır bir yük taşıyordum, işlediğim büyük guM

hin yukuydu bu.

Bobby nin bana her bakışında, her soru s o ru ş u n d a , dokunuşunda kalbim biraz daha sızlıyordu, beyin

nin?" diye sordu yemekte. .

"Hicbir şeyim. " diye cevap verdim hemen, bende ŞikJiği fark etti mi diye endişelenmişim.

Bobby konuşmasına. "Cok farklı görünuyorsun," diye devam etti. "Her zamankinden daha güzelsin. Man ay,

sana yaradı "

() anda bu yuku daha fazla taşıyamayacağımı anladım

ve bir rahibe gidip gunah çıkarmaya karar verdim.

B u yuzden pazar gunu bebeğimi hazırlayıp Meryem Ana

Kilisesi 'ne gittim. Sağ duvardaki gunah çıkarma hucresine d o ğ r u yururken topuklu ayakkabılarım, yerler ahşap olduğu ic in fazla ses çıkarıyordu. İlk hucreye girdim ve bebeğimi de kucağıma alıp oturdum.

Peder, ben bir gunah işledim. " diye konuşmaya başladım hemen.

"Ne gunah işledin evladım? "

Benden ' Dedikodu yaptım, " ya da "Komşumu kıskandım.

" ya da bunlar gibi sıradan bir şeyler soylememi beklediğini düşündüm Ancak ben imkansız bir şeyi dile getirecektim.

"Ben kocamı aldattım. "

Rahibin durduğu tarafta derin bir sessizlik hakimdi, hu

yuzden konuşmaya devam ettim.

"Peder, ben Elliot Hart ley ye aşığım, kocam Bobby ye değil. Ben ona layık bir kadın değilim. "

Rahibin orada durup beni dinlediğini anlamak için bir

şiiire sustum. Ondan bağışlandığımı soylemesini istiyordum.

Ondan bin kere de olsa teşbih duasını okumam gerektiğini

soylemesini isliyordum. Ona omuzlarımdaki bu yuku hafiflemesini soylemek istiyordum, çünkü gittikçe daha da ağırlıyordu.

Rahip boğazını temizleyerek. Zina yapmışsın, kilise bu

,arz da\ ranişlara göz yummaz, " dedi. "Sana tavsiyem evine git ve seni atfemesi için Kocana yalvar. Eğer o seni a/fed Tanrı da seni affedecektir. erk

Tanrı nin gözünde bütün günahlar aynı değil mi

Cocukluğumdan beri pazar ayinlerinde duyduğum J * ' !

değil miydi? Bir anda kendimi cennetten kovulan bir j J

gibi hissetmişim.

Başımı salladım ve bebeğimi kucaklayarak ayağa kalk

tim. Büyük bir utanç ve daha da ağırlaşan büyükle oradan

ayrıldım. Devasa pirinç kapılar arkamdan hızla kapandı

"Merhaba, Esther, " diye seslendi bir bayan otoparkta.

Arkamı donduğumda Janice 'in, yuzünde yapmacık gülüm,

sesiyle bana doğru geldiğini gördüm. Fakat hiç durmadan yoluma devam ettim.

Bir gün daha geçmişti. Bobby işten eve geldiğinde ona her şeyi anlatmayı düşünüyordum ama daha kendime bile söyleyemediğim o korkunc sözleri ona nasıl söyleyecektim ki?

Her ne kadar içimdekileri dışa vurmak istesem de başka

biriyle olduğum gerçeği gün gibi ortadaydı. Bobby her zaman çok neşeli çok keyifliydi, benim olmadığım zamanlarda

Me... Benim için fazlasıyla iyi bir adamdı. Onu kendi ellerimle paramparca edemedim. Bunu yapamazdım.

Ertesi gün Bobby işe gittiğinde bir telefon aldım. Bu w

efon şu kadar aldığı kararları ve hissettiğim duyP*

^ sorgulamama neden olmuştu.

bn o n Littleton ? " dedi hattın diğer ucundaki bayan E**! benim, dedim

•Ben Harrison Memorial Hastanesi'nden Susan Sizi

eşiniz için aramıştım. Şu anda kendisi hastanemizde."

1 T e l e f o n d a k i kadın bana Bobby'nin bu sabah feribota yürürken aniden düşüp bayıldığını ve ambulansın onu Bremerton

daki hastaneye getirdiğini söylemişti. "Kalp krizi" geçirdiğini belirttiğinde kalbim bir anda pişmanlıktan çatırdamışın

sanki. Seni seven bir insana karşı nasıl bu kadar zalim olabilirsin düşüncesinin vermiş olduğu bir histi hu. Bobby bunu

asla hak etmiyordu. Olanların hiçbirini hak etmiyordu. Bu yüzden onunla aramda ne varsa düzeltmeye karar verdim.

Bebekle ne yapacaktım? Onu hastaneye bu şartlar altında

goturemezdim. Bu yüzden denize düşen yılanı sarılır

misali Janice'in kapısını çaldım ve pembe bir battaniyeye sardığım bebeğimi bakması için ona verdim. Janice'in,

eğer fırsatı olsaydı benim yerime Bobby'nin yanında yatmak ve kucağında tuttuğu bebeğime, evimize, her şeyimize

sahip olmak istediğini belli eden gözlerle kızına bakması hiç hoşuma gitmemişti.

"Nereye gidiyorsun? " diye sordu Janice, gözlerinde kınama ifadesiyle bana bakarak.

"Çok önemli bir şey oldu. " diye cevap verdim. Acil bir durum. " Ona Bobby'nin başına gelenleri söylemeye cesaret edemedim. Göz açıp kapayınca kadar benden önce

onun yanında olacağını biliyordum.

' Tamam. " dedi Janice. "Peki. Bobby ne zaman evde olur? "

"Bir sureliğine olmayacak, " dedim arabaya doğru koşarak.

"Yardıma için teşekkür ederim.

Arabayı hızla hastaneye doğru sürdüm. Otoparka % ^

ğimde başka bir arabaya carptım ama hasarı kontro

icin durmadım bile. Hicbir şey önemli değildi. / w ,

bana ihtiyacı vardı. ' > r » n

Danışma masasına gidip. ' Bobby Littleton / ar,

dedim. Görevli beni Bobby nin ameliyata hazırla « J T *

altıncı kata yönlendirdi. Tam vaktinde odaya g irm iş ^

"Ah. Bobby!" diyerek ağlamaya başladım. "Beni dıklarında cılgına dondum. "

' Bunun ustesinden gelebileceğimi söylediler."

goz kırptı Bobby

Yatağına doğru uzandım ve ona sarıldım. Bir hemşire#,

lip. "Artık gitme vakti. " diyene kadar ona oylece sarı kal.

dım. Yanından ayrılmaya gönlimi el vermese de bir sedyeyle onu goturuşlerini izlemek zorundaydım.
() anda tüm bunlara benim sebep olduğum düşüncesi sarmıştı her yanıma.

Onun ameliyattan çıkmasını beklemek, olum gibiydi

adeta. Surekli katları dolaşıp durdum, yaklaşık uc kilometre yurumuş olduğumdan emindim Bazen de karşı taraftaki sinemada hangi filmin gösterildiğini görmek için pencereden

dışarı baktım. Afişte Bing Crosby nin başrolunu ustlendi Biue Skics' filmi yer alıyordu. Dışarıda kol kola yuruyen gencecik çiftleri izlerken, keşke onlardan biri olabilseydim diye gecirdim icimden.

Zamanı geri sarıp, ne pişmanhi!**

ne acının olduğu günlere donmek istiyordum.

Biraz daha pencereden sinemaya giden gençleri izledi*

Tam o sırada dışarıda Elliot ı gordum. O kalabalık

uzun boyuyla goze carpıyordu ve yalnız değildi J

Erances vardı.

Bayan Littleton. " diye seslendi hemşire kapıdan

m tH İr Gokyuzu * * 'Wm-1946 >,lm<4a r***** * *,rcn Nr *****

••Evet, ” dedim kendimi zar zor camdan uzaklaştırarak

İki dünya arasında sıkışmıştım sanki () iyi mi? Soyleyin

bana, iyimi?"

Hemşire gulumsedi. Kocanız bir savaşı Ameliyat çok

başarılı gecti Ancak iyileşmesi biraz zaman alacak. Gece gündüz bakıma ihtiyacı olacak. Yanında olmalısınız. "

Başımı salladım.

“ Yeri gelmişken. " dedi hemşire, "bazı evrakları doldurabilmek için kimliğinize ihtiyacım var. "

Cantama uzanmak için elimi aşağıya uzattığımda yerinde

olmadığımı fark ettim. Gecen gece Elliot la görüşebilmek

icin cantamı restoranda bıraktığımı hatırladım Tüm

bunlar nasıl da imkansız görünüyordu.

"Kusura bakmayın, cantamı evde unutmuşum. " diye yalan soyledim.

Hemşire gulumseyerek, "Peki, sorun değil, 'dedi "Kimliksiz de halledebiliriz. ”

"Teşekkür ederim. Onu görebilir miyim?"

"Evet, ama oldukça halsiz, unutmayın. "

Hemşireyi yoğun bakıma kadar takip ettim Bobby gözleri

kapalı bir halde oylece orada yatıyordu.

"Merhaba Bobby; " dedim elini okşayarak.

Gözlerini açtı ve gulumsedi. "Sana iyi olacağımı söylemiştim.

" dedi.

Bobby benim gibi değildi, sözünü her zaman tutardı.

ile birlikte kahvaltı masasına oturdu - fi<jj

kından onu gosteriyordu. Havada yoğun bir ac

“Gunaydın,” dedi Bee kısık bir sesle. Uzerinde

bahlığı vardı. Onu şimdiye kadar hic pijamayla *

tim. pijama onu daha yaşlı gosteriyordu. 8

“Sana gazeteni getirdim,” dedim, on verandaya

evin yanındaki gul ağacının altında camura duşmuş a f? *

Times gazetesini bulmuştum. Neyse ki naylon poşet ^

lanmasını engellemiştii.

“Cenaze yarından sonraki gun,” dedi Bee, konuşurken

yuzume bakmıyordu. Belki de Evelyn'in olumunun kotu

bir ruyadan ibaret olmadığını anlamak icin bu kelimeyi

yukse sesle dile getirmiştii.

“Yardım edebileceğim bir şey var mı?” diye sordum.

Bee başını sallayarak, “Hayır,” diye cevap verdi. “Eşinin ailesi cenaze işlemlerini halledecek.”

Yengem masaya oturmuş dışarıdaki denize bakarken, ben

de yumurtaları cırpmaqla uğraşıyordum. O anda aklıma Joel ve bana Stephanie'den bahsettiği sabah geldi. O kadının adını duyduğum anda tabağı yere duşurmuştum ki bu şimdiye

kadar unuttuğum bir detaydı. Gümüş kenarlı beyaz porselen tabak oyle pahalıydı ki Macy's mağazasındaki satıcı kız, on iki kişilik yemek takımını oluşturacağımızı duyduğunda sevinçten hafif bir c ıglık atmıştı. Bir zamanlar hazine değerinde

olan o tabak, o gun yerde paramparca olmuştu.

“Cok komik.” dedim Bee*ye, bir yandan da tavadaki yu*

murtalan spatulayla cevirmekle uğraşıyordum.

“Komik olan ne tatlım?” dedi Bee.

“Tabak kırdım.”

"Tabak mı kırdın?"

"Evet, evde Joel bana benden ayrılmak istediğini
ğmde."

Bee başını kaldırdı ve anlamsızca yuzume baktı.

"O zaman bu umurunda değildi. Şimdi o sabahı düşününce,
o tabağın kınılmış olması beni Joel'den daha çok
uzuyor sanki.

Bee'nin dudakları hafiften yukarı kıvrıldı. "Gelişme
var."

Gulumseyerek bir tabağı Bee'ye uzattım. "Yumurta ve
tost."

"Teşekkür ederim," dedi Bee. Ancak hiçbir şey yememişti.

Tek bir ısırık bile almamıştı. "Uzgunum," dedi. "Senin yaptıklarınla ilgisi yok. ben sadece..."

"Sorun değil Bec, anlıyorum."

"Odama gidip biraz uzanacağım," dedi Bee.

Başımı salladım ve onun koridorda yuruyuşunu seyrederken
boğazımda bir yumru hissettim.

Ben de üzerimi giyinip evi toparlamaya koyuldum. Bu gibi

durumlarda dağınık bir evden daha rahatsızlık verici başka bir şey yoktu. Saat on bire geldiğinde her
yer derli topluydu.

Telefon kaldığında mutfağı siliyordum, durup yerlerin
nasıl parladığına baktıktan sonra telefona cevap verdim.

"Efendim?"

"Emily, merhaba ben Jack."

"Merhaba," dedim. Sesini duyduğuma çok sevinmişim.

“Sizi merak ettim ve her şey yolunda mı diye bir aramak

istedim. Yengen nasıl?”

“Fena değil, atlatmaya çalışıyor,” diye yanıt verdim.

“Sen nasılsın?”

“Ben de iyiyim ”

“Seni tekrar görmek istiyorum,” dedi Jack. “Ne ^

istersen bana gelebilirsin.’

“Aslında Bee şu anda uyuyor. Buraya gelebilirsin.”

“Emin misin?”

“Evet.”

Jack yarım saat sonra gelmişti. Oldukca urkek ve temkinli görünüyordu.

“Eviniz çok güzelmiş,” dedi etrafa bakınarak. “Hic içeriye girmemiştim. Bu yüzden hep merak etmişimdir.”

“Muhtemelen içinde hayaletler ve canavarlar olduğunu

hayal etmişsindir. haksız mıyım?”

“Ve de cinler.” diye ekledi.

Bee'nin Hawaii Bahçesi'ne doğru yurudukten sonra yengem

rahatsız olmasın diye kapıyı kapadım. Aslında odasından

çıktığında Jack ile karşılaşp şaşırmasını istemiyordum.

“Belki de dolabın içine saklanmalıyız,” dedi Jack yüzünde muzip bir gülümsemeye.

Koya bakan küçük kanepeye oturduğumuzda, “Belki

de. diye cevap verdim.

Jack elimi tutunca ben de başımı onun göğsüne yasla*

dini. Birkac dakika oylece oturduk ve bir kızılgerdan kuşunun cimlerden havalanıp yakındaki bir ağaca kanat cırpı?" 11

sessizce izledik.

Bu ada yazmak icin mukemmel bir ver. oyle değil mi

<uye sordu Jack.

Başım» olumlu anlamda sallayarak, “Kesinlikle, harika bir yer.” dedim.

“Merak ediyorum da,” diye devam etti Jack, “bir sonraki kitabın icin ilham aradığını soylemiştin. Peki burada kalıp.

ada hakkında bir şeyler yazmayı düşünmez misin?”

Doğrudum ve dikkatle Jack'c baktım. Düşünceli ve dalgın

gorunuyordu. O da en az benim kadar adayı seviyordu;

yaptığı eserler bunu kanıtlar nitelikteydi. Ancak sozlerinden daha derin ve dile getirilmemiş bir şeylerin olduğunu

sezebiliyordum. Bu yuzden bir ipucu bulabilmek adına

gozlerine baktım.

Sonra kuzey ruzgarına karşı buyuk bir mucadele veren

yaşlı kiraz ağacını inceleyerek, “Aslında kalbimde bir

hikaye var,” dedim. Kucukken bu ağaca tırmanıp saatlerce

orada oturur, tatlı mı tatlı olan kirazları yerdim ve yıllar once bu dallarda oturan diğer kızlar hakkında hikayeler uydururdum.

Başımı iki yana sallayarak. “Sanırım korkuyorum.”

diye ekledim.

Dışarı bakan Jack, benden yana donerek, “Neden korkuyorsun?”

diye sordu.

“Hikayeyi layıkıyla anlatamamaktan korkuyorum, diye

devam ettim konuşmaya. “İlk kitabım... farklıydı. Bunun

kitabımla gurur duymamakla alakası yok cunku gurur duyuyorum.

Ama..."

Jack sanki ne soylemek istediğimi biliyormuş gibi yuzume

baktı ve "Yazdıkların kalbindekiler değildi, oyle değil

mi?" dedi.

"Kesinlikle," diye cevap verdim.

"Burada aradığımı bulabildin mi?" diye sordu Jack bu se fer, pencerenin onundeki kuşlara bakıyordu.

Komodininin cekmecesindeki gunluğu duşundu

linda aradığım şeyi bulamasam da hem gunluğe ^

nnda hem de Jack'in kollarında cok daha fazlasın,

ğumu fark ettim. 1 uldli*

"Sanırım buldum," diyerek onun elini tuttum.

"Seni asla bırakmak istemiyorum," dedi Jack. Ses'

olmadığı kadar guclu ve emindi. CSI

"Ben de seni bırakmak istemiyorum," diye karşılık verdik Uzunca bir sure oturduk ve pencereden, sahile vUran

dalgaları izledik.

Jack evden ayrılmadan once beni carşydaki bir kafede akşam yemeğine davet etti. Gitmek istememe rağmen Bee'yi

de yalnız bırakamazdım. En azından bu gece. Jack bu durumu anlayışla karşıladı.

Bee odasından çıktığında, 'İstersen yemek yapabilirim."

dedim, "ama korkarım, usta bir aşçı değilim."

"onemli değil," dedi Bee. "Altmışına kadar ben de yemek yapamıy ordum. Sonradan öğrendim."

Bazı şeylerin yaş ilerledikce daha iyi olabileceğini duymak hoşuma gitmişti. "Peki, dışarıdan soylemeye ne dersin?

diye onerdim. "Gidip bir şeyler de alabilirim.

"Peki." dedi. "Marketin karşısında, Evelyn le birlikte gittiğimiz kucuk bir restoran var. Kızarmış

tavuklan meş

hurdur."

Anlaştık, dedim. İştahının yerine gelmesine sevinmiş

Um. Ona yardımcı olabilmek için bir şeyler yapmak. * n!

mutlu ediyordu.

Carşıya doğru arabayı sürerken aday, daha net görebil

mek için camlar, actım. Oldukca nemli olan havada keskin

bir deniz ve cam ağacı kokusu hakimdi. Restorana vard,-

gında. arabayı önüne park edip içeriye girdim.

Zumrut yeşili duvarları ve maun ağacı kaplamalarıyla

kucuk, sevimli bir yerdi. Butun masalar oldukça davetkar

görünüyordu. Sanki bir şişe şarap ısmarlayıp kapanış saatine kadar onun tadına varmanız için sizi
cezp ediyordu. O an

Esther'ın da burada hiç yemek yiyip yemediğini düşündüm.

Garson kıza seslenerek, "Sipariş vermek istiyorum," dedim.

Kız monuyu getirince hızla seçimimi yaptım.

"Hazırlanması yaklaşık yarım saat sürer," dedi garson kız.

"Peki," dedim.

Siparişimin hazırlanmasını beklerken, dışarı çıkıp caddeyi geçtim ve denizin karşısındaki bir banka
oturdu. Hareket halindeki feribotları görebiliyor ve uzaktaki Seattle'm

ufuk çizgisini secebiliyordum.

Buraya oturduğumda sanki daha önceden gelmişim hissine

kapıldım birden. Sonra zihnimdeki parçaları birleştirmek

yalnızca saniyelerimi aldı. Buraya Greg le birlikte

gelmiştik. Ben daha on altı yaşındayken beni bir Meksika

restoranına goturmuştu, sonra caddeyi gecip tam bu noktaya oturmuşluk. O zamanlar etrafımız karanlık ve sessizdi.

Beni optuğunde, o an sanki sonsuza kadar surecekmiş gibi hissetmiştim. Sonra da beni Bee'nin evine bırakmıştı. Anem tam on dakika beni sorguya çekmiş. Bee ise sadece gulumsemiş ve eğlenip eğlenmediğimi sormuştu.

Yan m saatin geçtiğini fark edince ayağa kalktım ve siparişlerimi almak için restorana döndüm. Garson kız. Bu,

diyerek kocaman paketi elime tutuşturdu. kız nişanlı.

parmağındaki tek taşı yeniydi ve parlıyordu. Bu

evlilik yuzuğumu hatırlatmıştı, Joel*'in buyukan113112^^

ğuydu. Joel başka biriyle birlikte olduğunu acıkT^11 ^

hafta sonra eşyalarını toplamaya geldiğinde, yuzuğu **

fırlatmıştım. O anda yuzuğun hala yatak odasındaki f ^

altında bir yerde olabileceği aklıma geldi. Olabilir mi vd ^

değildim aslında ama umurumda da değildi.

Garson kıza teşekkür ettikten sonra sol elimi kmenime

atın

restorandan çıktım.

“Sen dışarıdayken Jack aradı,” diyen Bee, hic renk vermemişti.

Gulumsedim ve dolaptan ikimiz için de birer tabak çıkarttım.

Yemeğimizi, şominedeki ateşin cıtırılan eşliğinde

sessizce yedik.

“Ben yatıyorum,” dedi Bee. saat dokuz beş vardı.

“Tamam.” diye cevap verdim.

Bee odasına gidip kapısını kapatır kapatmaz, hemen telefona koştum.

“Merhaba” dedim Jack’e.

“Selam, yoksa bana mı gelmek istiyorsun?”

“Evet,” diye cevap verdim.

Hemen bir defterden kağıt koparıp Bee ye n o t >azd

Jack'e gidiyorum. Gec danenm.

S e t ^

Sahilden Jack i gorduğumde, üzerinde beyaz tişörtü ve

kotuyla verandanın merdivenlerinde oturuyordu.

Merdivenleri çıkarken. “Gelmene çok sevindim,” diyerek

gulumsedi.

Utanmıştım ve onun da benim gibi hissettiğini düşünüyordum.

İçeri girdiğimizde Jack montumu çıkartmama yardım

etti. Montumun düğmelerini açarken nefesimin hızlandığını hissedebiliyordum. Dokunuşuyla kamımda kelebekler

ucuşuyordu.

Daha sonra Jack oturma odasını işaret etti. Kahve masasında iki şarap bardağı duruyordu.

Ben kanepeye oturunca Jack de hemen yanıma oturdu.

“Emily.” dedi saçlarımı okşayarak. “Sana söylemek istediğim bir şey var.”

“Nedir?”

Jack. kendini toparlamaya ihtiyacı varmışcasına birkaç

dakika odaya bakındı. Sonunda “Dört yıl önce, diye konuşmaya başladı, “ben evliydim. Eşimin ismi Alice u.

Yüzüne bakıyordum.

“Yılbaşından üç gün önce hayatını kaybetti. Bir trafik

kazasında. Marketin onunden gecerken yolda beni aramıştı.

Bir şeye ihtiyacım var mı diye sormak istemişti. Ben de

ihtiyacım yok demiştim. Eğer ona biraz elma, ekmek \c bİT

şişe şarap ya da başka şeyler almasını soyleseydim. bu ona birkac dakika kazandırmış olacaktı. Sadece o birkac dakika onun hayatını kurtaracaktı."

"Ah. Jack cok uzuldum." dedim.

Jack elini dudaklarıma goturerek beni susturdu i

soylemene gerek yok. Sadece bilmen gerektiğini duşundum.

Bu olay da benim bir parcam

Şominenin ustundeki kadının fotoğrafını goster

mu?" diye sordum. Kalbim sıkışmıştı. Jackyeniden^ * °

m a y a gerçekten hazır mıydı? ' o/*

Jack başını olumlu anlamda sallayarak, "He

evinde tanıştığımız o gun," dedi, " farklı bir şey hissett'

uzun zamandır hissetmediğim bir şeyi."

Elini tuttum ve "Ben de," dedim.

HMart

Ertesi sabah uyandıgımda, hic alışık olmadığım bir cift gozun bana baktığım gordum. Bunlar Jack'in gozleriydi.

"Gunaydın," dedi Jack.

Etrafıma bakınca onun evinde olduğumu fark ettim.

Onun omzunda uyuyakalmış olmalıydım.

"Sonsuza kadar seni uyurken seyredebilirim," dedi burnunu enseme surterek.

Gozlerimi ovuşturup dudağına kucuk bir opucuk kondurduktan sonra telaşla bir saat aradım. "Saat kac?"

"Yedi bucuk." dedi.

Bee'yi duşundum, burada daha fazla kalamazdım. Yengem

buyuk olasılıkla beni merak ediyor olmalıydı.

Montlanmızı giydiğimizde, "Seni eve ben bırakayım,

dedi Jack ve elimden tuttu.

"Gitmek istemiyorum," diyerek onu kendime doğru

cektim.

Gulumsedi. "O halde kal."

Uzun zamandan beri ilk defa kalbim boyleşine he>et

la carpıyordu. Bunu hissetmek muhteşemdi.

Bjr saat sonra sessizce Bee'nin evine girdim. Odasının kaplıS, hala kapalıydı ve ona bıraktığım not da masanın uzerindeydi.

Bu nedenle notu alıp cebime attım. Daha sonra

bilgisayarımı actım ve pek de şahane olmayan birkac paragraf yazdım. Sonra bundan da vazgecip gunluğu okumaya

devam ettim.

Bobby bana yuk olmak istememesine rağmen oluyordu. Her

gun ona yemeğini yediriyor, duşunu aldırıp tuvalete gitmesine yardımcı oluyordum. Bir sabah beni uyandırmamak

icin tuvalete gidemediğinden olanlar olmuştu.

"Ozur dilerim, " dedi Bobby, neredeyse ağlayacak gibiydi.

"Sorun değil, " dedim. "Haydi banyoya gidelim, sonra da carşafları değiştiririm. "

Bu benim cezam, diye soylendim kendi kendime. Yapmış

olduğum secimin armağanıydı bana. Gecen her yorucu saniyeyi hak ettiğimi biliyordum.

Olanları hala Bobby ye soylememiştim. Bu sır benimle

mezara kadar gidecekti, oyle karar vermiştim. Her ne kadar kalbim Elliot a ait olsa da aşkımızı başka bir zamanda,

başka bir yerde yaşayacaktık.

O sabah radyoda Ver a Lynn'in "We U Meet Again

Yeniden B u lu la c a ğ ız ' anlamındadır ve 1939 yılının en unlu f*rtalann

*** bn&r. (Ed. N.)

şarkısını duyduğumda sozleri beni alıp goturmuştu. Ye.

niden buluşup yarım kalan aşkımızı yaWyacağlmızd^

emindim. Ama ne zaman? Aylar sonra? Yıllar sonra?

Bobby hastaneden çıktıktan gunler sonra, bir oğlen ^

pımızın caldığını duydum. Kapıma gelmesini umduğUm e,,

son kişi. Elliot idi. Evet, Bobby ile birlikte yaşadığımız ev/,,

kapısının onundaydı ve karşımda duruyordu. Onunla go.

rişmeyi ne kadar cok istesem de, onu gormek ne kadar hoşuma gitse de, bu şekilde karşıma çıkması oldukça tuhaf ve

yanlıştı. Elliot ' / tıraşsız solgun bir yuz ve endişeli gozlerle gorunce biraz urpermiştim.

"Bobby'yiduydum, "dedi. "Uzuldum. "

"Nasıl boyle bir şey soyleyebiliyorsun? " dedim, komşuların bizi izleyip izlemediğinden emin olmak icin etrafa

bakarak. "Hem de yaptıklarından sonra? ” Sesimi alcaitarak kurduğum cumleyi duzelttim.

"Yaptıklarımızdan sonra?

Aynı anda tum duyguları yaşıyordum sanki. Sinir...

Huzun... Pişmanlık... Bobby nin rahatsızlığının acısını

Elliot)an cıkarmak, cok sacmaydı ama yapmışım.

Elliot başını one eğdi.

Neden geldin? ” diye fisıldadım. Bir anda ona soylediklerim icin pişman olmuşum, keşke onu kollarımın arasına

olabilseydim.

"Seni gormem gerekiyordu." diye cevap verdi Elliot

Cok uzun zaman oldu. '

Elliot, buraya bu şekilde gelemezsin. " Onu en son gorduğumden daha zayıf ve bitkindi sanki. Gözlerinin köşeleş

U tılmaC,kkemikler^ kadar uzanan küçük k ırışık lık

-Esther hunim benim için gerçekleş kolay olduğunu mu sanıyorsun?

Acıcası bu hiç aklıma gelmemişti. Benim kapana kısıldığı

»"- omm ise özgür olduk™ düşünüyordum hep.

Bobby nin içeriden bana seslenmesiyle kendime geldim.

■ Esther, postacı mı geldi? Oyleyse yatağımın yanındaki mektupları verir misin?"

"Hayır, gelen bir komşu. Hemen geliyorum, " dedim ve Elliot a dondum. "Elliot, artık gitmem gerek. "

Elliot oldukça caresiz görünüyordu. "Seni tekrar ne zaman görebileceğim ? " diye sordu.

"Birbirimizi yeniden görür müyüz, bilmiyorum," dedim.

Bu. hayatta söyleyebildiğim en zor cümleydi. Ancak yarattığı etkiyi görmeye katlanmak daha da zordu. Elliot in kalbini defalarca hancerlemiştim sanki.

"Boyle söyleme, Esther, " diye karşı çıktı Elliot. "Benimle gel. Yepyeni bir hayat kuralım. Bebeğini de al. İnan, ona kendi çocuğummuş gibi bakarım. Lütfen benimle geleceğini

söyle. Sadece benimle gel. "

Yan komşum Janice 'in. kapısını açtığını duydum. O tarafa doğru baktığımda Elliot 'la benim aramda geçen konuşmaları dinlemek ve bizi gözlemek için başını kapıdan

dışarı uzatmıştı.

Başımı salladım. "Hayır, " dedim, gözümde akan yaşları silerek "Elliot, yapamam. "

Elliot bir adım geriledi ve arkasını donmeden önce yu-

-umu hafızasına kazımak istercesine dikkatle bana baktı. O

<Mada bir gercek hu behek Bobby '#

Olamazdı Bu. E llio, m bebeğini,

On Üçüncü Bölüm

12 Mart

Bee ile birlikte Evelyn'in cenazesine gitmeden önce

Annabelle'i aramaya karar verdim. Burada yaşadıklarımın

sonra Nevv York'ta unuttuğlarımın arasında Annabelle

de vardı.

“Annabelle?”

“Selam Emily!”

“Seni özledim.” dedim. “Özur dilerim uzun zamandır

arayamadım. Anlatacak çok şey var.”

“Her şey yolunda mı?”

“Neredeyse.” diye cevap verdim. “Sen nasılsın?”

“iyiyim,” dedi cıvıl cıvıl bir ses tonuyla. Sonra da havadisleri vermeye başladı. “Sonunda özsever kişiliğimle yuzleşerek

itiraf ediyorum: Evan'a tekrar aşık oldum.

“Annabelle, ciddi misin?”

“Evet,” dedi. “Akşam yemeğine çıktık ve uzun uzadı) konuştuk. Sanırım kaldığımız yerden devam edeceğiz.

Bunu duyduğuma çok sevindim, dedim. Ke ^

dahil, tanıdıklarım arasında aşkı en çok hak eden \$*

Annabelle'di.

“Peki, senin şu caz takıntına ne oldu?”

Guldu. “Üzerinde çalışıyorum.”

Sonra ben de ona Greg, Jack ve Evelyn'den bahse >>-

Doca! olarak Evelyn hakkında duyduklarına çok

tu. çünkü Annabelle tam anlamıyla sulu gözünün te^

Bee saati işaret etti. Artık gitme vakti gelmişti. Mevasi '

o da ver alacağı için geç kalmak istemiyordu. Bu da ^

bir trafik durumuna karşılık -Bainbridge Adası'nda trafik kazası- yola erken çıkacağımız anlamına geliyordu.

"Uzgunum Annie. kapatmak zorundayım," dedim

di cenazeye gideceğiz.

"Tamam," diye cevap verdi Annabelle. *"Ne zaman istersen ara."

Cenaze, Meryem Ana Kilisesi'ndeydi. Burası bana

Esther'ın o talihsiz itirafını hatırlatmıştı. Süslü detaylar, altın kaplama yüzeyleri ve tavanındaki melek figürleriyle dahi

çok bir katedrale benziyordu. Bu da adanın çok zengin olduğunun bir göstergesiydi.

Bee gidip bir yer bulup oturmamı, daha sonra yanıma

geleceğini söyledi. Öncelikle Evelyn'in tabutunun kiliseye taşınmasına yardım edecekti. Yengem etrafa bakınırken gözündeki yaşları görebiliyordum. Fakat birden Jack'in yanında

yaşlı bir adamla içeri girdiğini gördüğünde, gözlerini

dikip onlara bakakaldığını fark ettim.

Ben onlara el salladım ama Bee yüzünü çevirip tabutu

taşıyacak olanların yanına gitti.

Evelyn, adanın yakınlarındaki bir mezarlıkta sessiz &

şekilde gömülmeyi tercih etmişti. Neden böyle bir tercih

yaptığını anlayabiliyordum. Mezarlıkla uzaktan yata >> **

aiakası °*ımayan mekan, daha çok bir park alanına benz>> *

vordu. Yanınıza bir ortuyla bir kitap alıp geleceğiniz veya bir şişe ^ raPlı SCVgllmİ2le buluşmak

isteyeceğimiz veren a n d ır ıy o rd u . Space Needle kulesiyle birlikte. Seatue m ufru da bu görüntüyü tamamlamaktaydı.

Cenazeye neredeyse iki yuz kişi katılmıştı ama defnetmeye sadece yakın arkadaşları ve ailesinden birkaç kişi ellennde gullerle gelmişti. Evelynm eşinin ailesmden olan

Henry. yeğenleri ve kuzenleri de oradaydı.

Rahip birkaç güzel söz soyledikten sonra, mezarlık görevlileri tabutu toprağa yerleştirdi. Herkes Evelyn e veda

etmek ve ellerindeki gulleri atmak için mezann etrafına

toplanmıştı. O sırada Jack'in, merasimi uzaktan izlediğini fark ettim. Diğerleri gibi mezann yanında değildi

Kiliseye birlikte geldiği yaşlı adamla birkaç mezar otede duruy orlardı. Acaba o yaşlı adam büyükbabası mıydı?

Yuzunden ona benzeyip benzemediğini çıkartamadım.

O sırada yaşlı adamın Jack'e bir şey verdiğini gordum.

Jack*'in elinde ne tuttuğunu anlamak için gözlerimi kısarak baktığımda onun küçük, siyah bir kutu olduğunu fark

ettim. Bu küçük kutuyu ceketinin cebine yerleştiren Jack.

benden yana dondu. Gözlerimi hemen Evelyn'in mezarına

cevirdim ve birkaç dakika önce yanımda duran Bee nin

artık yerinde olmadığını fark ettim. Merakla, yas tutanları gecip arabasının olduğu yere gittim. Yengem başı onde

yolcu koltuğunda oturuyordu.

"Bee." dedim pencereyi tıklatarak.

Bee pencereyi actı, yuzu gozyaşlarıyla yıkanmıştı adeta.

Ozor dilerim, tatlım. Ben... ben duramadım.

"Biliyorum." dedim. "Guclu olmak zorunda değilsin

^elyn de olduğun gibi görünmeni isterdi.

Elimi cebime attım ve Evelyn'in olmadan önce Bee'

vermem için bana emanet ettiği mektubu çıkart,m

bunu," diyerek uzattım zarfı. "Bunu Evelyn vermişti."

Bir anlığına Bee'nin yaşlı gözleri parladı, sonra mektu.

bu alıp göğsüne bastırdı. Mektubu yalnız okumak istediğini biliyordum.

"Anahtarları bana ver/' dedim. "Arabayı ben kullanırım.*

Bee arkasına yaslanırken, ben de arabayı dort yola doğ.

ru surup adanın kuzeyini guneye bağlayan anacadde uzerinden sağa dondum. Bugun trafikte birkaç araba vardı ve

yolun tenhalığı, gunun yalnızlığına uyum sağlıyordu. Fakat birkaç dakika sonra bir polis aracının sirenlerini duymaya başladım. Arabayı yavaşlatıp kenara cekerek polis aracının bir ambulansla birlikte bizi gecmesine izin verdim. Araclar Fay Park'a doğru ilerliyorlardı.

"Neler oluyor? Merak ettim," dedim Bee'ye donerek.

Bu zamana kadar bu adada polis aracıyla ambulansı bir arada gormemiştim.

Bee sessizce pencereden dışarıya bakıyordu.

Daha sonra yola koyulduk ama bir polis memuru durmamızı

işaret etti. Neler olduğunu öğrenmek için arabanın

camını actım.

"Kusura bakmayın hanımefendi," dedi polis. "Gun

Yolu nda trafiği denetliyoruz. U donuşu yapıp ilk sağdan

sapın. Bir soruşturma var."

"Neler oluyor?*" diye sordum.

Bir intihar, dedi polis. "Genc bir kadın. Muhtemele0

yirmili yaşlarında bile değildi. Parkın oradaki ucurumdan atlamış."

"Ne kadar uzucu," dedim zorla nefes alarak. Sonra d

arabayı diğer tarafa cevirdim.

Birkaç dakika sessizce yol aldım. Dakikalar önce hayatına son veren kadının kim olduğunu merak

ediyordum. NeyZ

a c ı y o r d u ve arkasında kimleri bırakmıştı? Nihayet Hidden CoVe Caddesi'nc donduğumuzde, Bee yerinde doğruldu.

“Her zaman genc kadınlar.” dedi pencereden dışarıya bakarak

^ s >

Oğlen sahilde yururken, muzik dinledik ve Evelynin eski

fotoğraflarına baktık. Doğal olarak huzunlendik. Benim

icin hatırlanmaya değer bir gundu. Her ikimiz de ertesi sabaha kadar dunyayla yuzleşmeye hazır olmak zorundaydık.

Esther'm da oyle olup olmadığını merak ediyordum.

Bobby bir gun "Rahatlamaya ihtiyacın var, dedi. Haftalardır bana bakmaktan harap oldun. Neden Rose u ve

Frances i arayıp Seattle a yemeğe ya da alışverişe gitmiyorsunuz?

Bebeğe bakması icin annemi çağırabilirim.

Bu cok comert bir teklifti. Hemen kabul edip Rose u

aradım.

" Merhaba, " dedim. "Bugun öğleden sonra bir ışın var mı? ”

Bir işim yok, " diye cevap verdi Rose. Bir sonra if

botla bana gelmek ister misin? "

"Sevinirim, " dedim. Bobby bir kızlar gunu duzenle mizgerektiğini soyledi. Belki bir öğle yemeği yerİ2

deki panayıra da uğrarız.

“Panayırı kacıramayız, dedi Rose. “Frances 7 do

yıp bize katılmasını soyleyeceğim.

“Bilmiyorum. " dedim endişeyle. "Onunla ne zamandı konuşmuyoruz.

"İyi ya, " dedi Rose. "Şimdi tam zamanı. Ona da haber vereceğim. Aranızın duzelmesini istiyorum. "

Haklı olmasını umuyordum.

Restorana ilk gelen Rose olduğu için mutlu olmuşum.

Frances 'le yalnız kalabileceğimi sanmıyordum.

Rose a hamile olduğumu henüz söylememiştim. Aslına

bakılırsa şu durumda kimsenin haberi yoktu. Fakat çok yakın bir zamanda durumum belli olmaya başlayacaktı.

Frances de gelmiş, masaya oturmuştu. "Merhaba." diyerek boş gözlerle bize baktı Daha sonra benden yana donerek,

"Bobby için uzuldum, geçmiş olsun. " diye ekledi.

"Teşekkür ederim, " diyebilmişim sadece.

Bakın, dedi Rose masadaki sessizliği bozarak Pencereden

dışarıyı işaret ederek, bir kese kağıdındaki kavrulmuş

fıstıkları yiyen, yüzleri boyalı birkaç kız öğrenciyi gösterdi Sanki restoranın onundeki kaldırımdan aşağıya atlayacak-İtirmiş gibi kol kola yuruyorlardı. ' Haydi, gidip biraz eğlenelim A>vı «*»' günlerdeki gibi. "

Panay,r her yU soğuşun kır,İmaya başladığı

livında kurulurdu ama hu sene erken kurulma,^,

mi-J şaşkına cevirmişti. Gencken, her sene kend, ,, len y

lerimi2İ tekrarlardık; pamuk ,eker yerdik. donme dolaha

bi,,erdik ve fal baktır,rdık. Hu sene pamuk ,eker yeme ,t

donme dolaba hınme ışını allamış, direki falcıya gitmeye

karar vermiştik.

fakat o sırada biri bizi aniden durdurdu.

"Es t her. " diye bir erkek sesi yükseldi arkamızdan. Sesin geldiği yone donduğumde karşımda Billy duruyordu.

"Ah, merhaba. "

Billy gulumseyerek gözlerime bakıp. "Merhaba, cantan,"

dedi. "Cantanı getirdim. Restoranda duşurmuşsun. Sana verebilmek için seninle karşılaşmayı umit ediyordum."

Billy incinmiş görünüyordu ama nedenini bilmiyordun

"Teşekkür ederim Billy. " dedim özür diler bir ses tonuyla.

Cok uzun zaman önce flört etmiştik, fakat onu ne zaman

gorse Frances 'in onu incittiğiyle ilgili sözleri aklıma geliyordu.

"Esther, geliyor musun? " diye bağırdı Rose. O ve Frances falcının cadırının onunde bekliyorlardı. Başımı salladım

ve Billy ile vedalaştım.

Egzotik duvar kilimleriyle kaplı cadırda, ellili yaşlarında siyah saçlı, esmer tenli bir kadın bizi karşıladı. Önceki yıllarda onu hiç gormemiştim. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

" diye sordu, tuhaf aksanıyla.

"Biz fal baktırmak istiyoruz. " diye one atıldım.

Kadın başını olumlu anlamda salladı. "Her biriniz için elli sent, lütfen, dedi. Ücret her zaman yüksek görünse de tek bir gerçek

niyeti duyabilmek adına bu parayı her sene \ eriyorduk.

Uçumuzun altına yerde duran minderlere oturduk. Sonra,

kadın kağıtları önümüze serdi. "İlk kim baktırmak ister? "

Rose elini kaldırdı.

"Tamam. " dedi kadın. "Bir kart seç lütfen. "

Rose. üzerinde mavi bir resmi olan kartı seçtikte

sonra falcı, elini uzatması için işaret etti. Neredeyse birkaç dakika dikkatle avucuna baktı. Sonra başını kaldırdı ve ilimsedi. "Evet. "

Rose 'un seçtiği kartın yanına ilk önce bir. sonra üç tane daha kart ekledi. "Aha. " dedi, lütfen gibi.

Mutlu bir hayat, bolluk ve sevinç. Geleceğinde herhangi bir yağmur bulutu görmüyorum. Aslında tek bir yağmur damlası

görmüyorum. "

Rose kadının soyledikleri karşısında gulumseyerek, "Teşekkür ederim. " dedi.

"Sıradaki? "

Frances başını salladı. "Benim. Bir an önce bu işten siynisam iyi olacak. " Oldum olası falcıların soyleyeceklerinden cekinen Frances. yine de her sene bizimle gelirdi.

"Bir kart sec lutfen, tatlım. " dedi kadın.

Frances. onunde pembe bir kuş olan kağıdı secti. "Bu. "

dedi emin bir şekilde.

"Evet." dedi kadın. Frances in elini in c e le y e r e k parmağını a\uc icinde gezdirmeye başladı.

Ne var? diye sordu Frances sabırsızlıkla. "Ne goruyorsun?"

"

Oomntum pek net değil. " dedi lııdm. "Emin olabilmek icin karılara danışmam gerek. "

balcı kadın ay nı Rose a yaptığı gibi. Frances in sectiği hırtın yanına da uc kart daha ekledi.

Paha sonra onları ters cevirdiğinde yuzunde bir

belirdi "Upuzun dopdolu bir hayatın olacak " d e d i Z

k in a ş k hayatın, burada problemler var. Hayatımda h l c h o '

le bir şey gormedim

■'Se demek isliyorsun? " diye sordu Frances.

•Gorunen o ki senin hayatında iki büyük aşk olacak "

Frances'in yanakları kızarıırken, ben ve Rose kadının

soyledikleri karşısında g u l u şmuş tuk.

"Bir dakika. " dedi kadın. "Burada derin bir keder ve bu kederin lam ortasında da birisi var. "

"Dur. " dedi Frances. "Bu kadar yeter. Ben duymak istediklerimi duydum. "

"İyi misin tatlım? " diye sordu Rose.

"İyiyim. " diye yanıt verdi Frances sert bir şekilde, bir yandan da geleceğinin okunduğu avucunu ovuşturuyordu.

"Sanırım sıra bende, " dedim kadına donerek

Bana kart secmemi soylemeden once gozlerimin icine

baktı ve kaşlarını cattı.

"Bunu secmek istiyorum, " dedim, onunde pembe ejderha olan kartı gostererek.

Falcı bana buraya gelmekle buyuk hata yaptığımı ima

eden gozlerle endişeyle bakıyordu.

Benim falım hepsinden uzun surdu. Falcı kadın parcaları

birleştirmek istercesine elimin cizgilerini incelerken,

sabırla bekliyordum. Birkac dakika sonra elimi birden bıfaktı, sanki onu korkutan bir şey gormuştu.

Ealet uzun bir sure elimin cizgilerine baktıktan sonra

ancak ağ:,nı acabildi. "Kusura bakma ama sana paranı geri iade edeceğim. "

"Ham "dedim. "Anlamıyorum. Bana ne gorduk

O" SUflii he den söylemiyorsun?

Falcı bir an icin tereddut etti ve "Yapamam. " dedj

Ona doğru eğilip elini tutarak, "Bilmeye //,,•

var. ■' dedim. Rose ve Frances in bu samimi man^*

şaşkınlıkla izlediğini düşünuyordum. -Bunu o ğ r e n >> ^

rundayım.

"Pekala. " dedi kadın. "ama soyleyeceğim Şeylerden m hoşlanmayabil irs in.

Hicbir şey soylemedim ve bekledim, geleceğim olan

korkunc gercekleri soylemesi icin sadece bekledim.

"Cok az zamanın var. " dedi falcı. "Kalbinin sesini din lemelisin. " Doğru kelimeleri secmek icin duraksadı. "Co*

gec olmadan. "

"Cokgec olmadan demekle ne demek istiyorsun?"

"Seni burada sıkıntılar bekliyor. Hayat cizgini tehlikeye sokacak olan sıkıntılar. "

Aslında hepimiz falcının ne demek istediğini çok iyi biliyorduk.

Ancak icimizden sadece Frances kadının soylediklerine

tepki gostermişti. "Yeter. " diye susturdu kadım

"Hemen buradan gidiyoruz. "

"Bekle. " dedim. "Soyleyeceklerini duymak istiyorum. "

Kadın önce Frances 'e. sonra da hana baktı. "Yazmalısın"

"Neyi yazmalıyım? "

"Hikâyesi."

Frances buna daha fazla dayanamayarak çadırdan çıktı

ve benle Rose u falcının tuhaf mesajıyla baş başa bıraktı

"Ne hikâyesi? "

Hayatının hikâyesini, " dedi kadın.

Başımı salladım. "Neden? "

falcı haşmı ik i yana sallayarak, "Yapmak -

Jedi -Yazmalısın Ta,hm senin

icin çok büyük önem laşıyor. "

"*CMşfks

HU satırları okuduğum an yatağında doğruldum ve son

un tekrar okudum.

Bu. Evelyn'in bana vermiş olduğu ipucu olabilir miydi

E ile r im in arasında lultuğum bu sayfalarda yazanlar,n bir anlam, olabilir miydi? Ancak hu gunluğun, gunumuzdeki

gerçeklerle nasıl bir ilgisi vardı ki?1940 larda yazılan bu hikayenin ve hakkında hiçbir şey bilmediğim bir kadının

benim hayalimde nasıl bir etkisi olabilirdi? Bunların hicbiri mantıklı gelmese de kalbimde bir yerlerde mantıklı olabileceğini hissediyordum.

Bee ertesini g un biraz daha iyiydi. Daha az uyuyor,
daha fazla yiyor ve az da olsa kahkaha atıyordu. Ona

Scrabble' oynamayı te k lif ettiğimde evet demek yerine.

“Beni yenebileceğini mi düşünüyorsun?” diye cevap verdi.

Gozlerindeki o kıvılc ım ı tekrar görmek beni mutlu etmişti, her ne kadar beni alüminyum eşya kelimesiyle yenmiş

olsa d a . . . B u n u n uydurma bir kelime olduğunu söylediğimde Bee oyle o lm ad ı ğ ın a yemin etmişti.

“Mutfak eşyası, cam eşya, gümüş eşya... Bunlar gerçek kelimeler. A m a alüminyum eşya da neyin nesini?*" diye karşı çıktım.

Bunun üzerine Bee bir sözlük çıkarıp kendinden emin

bir şekilde ke lim eyi bana gösterdi.

“Bir el d ah a o y n a m a k ister m isin?” diye sordum ona.

“Hayır," dedi. “ Ben yendim."

“Tekrar g u l d u ğ u n u görmek beni mutlu etti.

Bee başıyla sözlerimi onaylayarak. Evelyn

İk i v e y a altı oyuncuyla oynanabilen 15'e 15 lik bir o>un lc k h a r f l e r bulunan bir kelime oyunudur. (Bd. N.)

uzulmemi istemezdi.” dedi. “Şimdi bile şu sözleri soykjğini duyar gibiyim: ‘ Tanrı aşkına, yatağından kalk, uze^-

giyin ve uzulmeyi bırak.” ’

“Evet," dedim. “Aynen böyle derdi."

Bee okuma gozluklerini taktı ve kahve masasının

mecesini actı. “Unutmadan,” dedi, “senin için bir şeyin,

var... Evelyn'den.”

“Nasıl yani? Benim için sana bir şey mi verdi?”

Bee başını iki yana sallayarak, “Bu sabah onun evindeydim,”

dedi. “Ailesi ona ait olan eşyaları toplıyordu. Bunu

bulmuşlar.”

Uzerinde ismimin yazılı olduğu bir zarf uzattı Bee. Acılmasın diye de üzerine bant yapıştırmıştı.

Şaşkın gözlerle Bee'ye baktım. “Bu nedir?”

“Bilmiyorum, tatlım,” dedi Bee omzunu silkerek. “Neden acımıyorsun?” Daha sonra koridordan odasına doğru

yuruyup kapısını kapattı.

Zarfta tanıdık bir fotoğraf vardı. Çocukluğumun geçtiği

evin koridorunda asılı olan, Bee ve arkadaşlarının bir plaj havlusunda oturduklarını gösteren siyah-beyaz fotoğrafa

benziyordu. Ancak bu fotoğrafta küçük bir farklılık vardı.

Onceden Bee'nin kulağına bir şeyler fısıldayan kadın,

şimdi kameraya bakıyordu. Yuzunu, gülüşünü, o muhteşem

bakışını rahatlıkla görebiliyordunuz. Henry ve Evelyn '0

evlerinde gorduğum fotoğraflardaki kadındı bu. Resme il >> *

tiritmiş bir de not vardı. Kağıdı dikkatle açıp notu okuma > *

başladım:

Scygu Emik, Esther'm bn fotoğrafının sende obnt&g'

*^ıdu\$*Tulum. Sevgilerimle, Evelyn.

perin bir nefes aldım ve neredeyse hic gozumu kırpmadan

odama doğru yurumeye başladım. O kadının Esther

olduğunu biliyordum. Zarfi masanın üzerine bırakırken icerisinde başka bir şeyin daha olduğunu fark ettim. Elimi zarfın

icine soktum ve ucuna altından bir denizyıldızı takılmış

altın bir kolye buldum. Esther 'ın kolyesiydi bu. Kolyeyi elle rim in arasında tutarken icim sızlamıştı.

0 gunden sonra falcı hakkında hicbir şey konuşmadık Ne

ben ne Rose ne de Frances tabii ki... Fakat kadının tavsiyesine uyarak hayatımı satırı satırına yazmaya başladım.

Bir sureliğine her şey yine normale donmuştu sanki.

Bobbv her gecen gun iyileşiyor, icimdeki suçluluk duygusu da yatışıyordu. Elliot a olan aşkıyı bitiremesem de onu

duşunmemek icin kendimi zorlamış ve başarılı olmuşum

Frances de b101u yapmış olmalıydı cunku Bobby den ayrılmak ve yeni bir hayata haşlamak istersem, bana evinde bir

oda ayırabileceğini soylemişti. Ancak ona bunun ustesinden gelebileceğimi belirtmişim. Buna gerçekten inanmış-

"m, ta ki lıcr şeyin değıştiğı o geceye kadar...

Bobby bana Peder O Reilly nin geleceğini soylememişti.

Kapıyı actığımda, avuclarımın birden terlediğini hissettim Rahiple en son karşılaştığımızda ona kocamı aldattığımı

anlatmışım ve o da hana bunu Bobby 'ye a n l a t m a m gerektiğini soylemişti Fakat ben bu oğudu dinlememişim.

Merhaba Bayan Uttleton, " dedi kelimeleri yutar

Kocanızı gormek icin geldim. "

Ona evine, kilisesine geri donmesini soylemek '

de soyleyebileceklerinden cekinerek onu iceri davet

"Peder O 'Reilly, " dedi Bobby yattığı kanepeden "'n menize cok sevindim. " Bobby bana iyileştiğı icjn rQL..'

ona dua etmeye geldiğini soyledi.

"Evet, gelmesi senin icin cok iyi oldu. " dedim zorla liimseyerek.

"Esther. "dedi rahip, "eğer bir mahsuru yoksa Bobby)ie yalnız kalmak istiyorum. "

Başımı salladım ve koridordan yatak odasına doğruya,

rudum.

Birkac dakika sonra, evin kapısının kapandığını ve arabanın motor sesini duydum. Derin bir nefes aldım ve kendimi

kocamla yuzleşmeye, işlediğim gunahı itiraf etmeyi

hazırlayarak oturma odasına gectim. "Bobby? "

Bobby oturduğu kanepeden bana gulumseyerek, "Gel

aşkıım, " dedi ve yanma oturmam için işaret etti. "Peder O Reilly şimdi gitti. Buraya kadar gelip bana dua edecek

kadar nazik bir adam. "

"Evet, " dedim rahatlamış bir şekilde.

Sonra kapı caldı.

"Geliyorum, " diye bağırdım iceriden.

Saate baktım. "Saat sekizden sonra kim gelir ki? defi*

Bobby 'ye, kapının surgusunu acarken. Kapıyı araladığa

da karşımda yan komuşumuz Janice duruyordu.

kıpkırmızıydı. Ağlamıştı.

Janice başını iki yana sallayarak, "Peder ona sorf

di. değil mi? dedi. Sesinde derin bir huzun vardı ^

Kalp atışlarım hızlanmıştı. Janice i kilisede

hatırlamıştım Bir şekilde itirafımı duymuş olabiHr

Hayır imkansızdı bu. "Ne demek istiyorsun Janice. anlarıyorum.

”

•Bal gibi anlıyorsun. ” dedi Janice. Gozlerinden ateş cılayordu sanki ve sesini de yükseltmişti.

"Orada durup aptalı oynama bana. Kocamı aldattın. Biliyorum, cunku seni

o gece Elliot Hartley'nin sahildeki evinde gordum. Elleri belindeydi. Bu dinimize aykırı. "

Arkamı donduğumde Bobby 'nin. birkac metre uzağımızdaki

kanepenin oradan bizi dinlediğini fark ettim. Ayağa

kalkmıştı. "Esther. Janice neler söylüyor? Bana bunun doğru olmadığını söyle. "

Başımı one eğdim. "Bobby, ben..."

"Bunu nasıl yapabildin? " diye bağırdı Bobby, yıkılmıştı sanki.

Bobby 'nin yanma koştum hemen. "Sana söylemek istedim.

ama sonra sen hastalandın ve ben... Bobby. seni asla

incitmek istemedim. "

"Sana olan aşkımdan sonra, sana istediğin her şeyi verdikten sonra basit bir fahişe gibi gidip kendini başka bir

adama mı verdin? " Sozleri cok kırıcıydı ama ses tonu, kızgınlığı ve umutsuzluğu daha da kırıcıydı.

Ona doğru yaklaşıp elini tutmaya çalıştıysam da henü

•iti. "Tek islediğim, benim seni sevdiğim gibi senin de beni sevmendi. dedi Bobby. "Bana nasıl böyle ihanet edersin.

Esther? Bunu nasıl yapabildin?"

Bobby kendim kanepeye bırakıp başını kucağına yas ^

dı Elimi boynuna koyduğum an kaskatı kesilmişti

dedi Bobby birden, ofkeyle elimi savuşturdu. Senin

netine ihtiyacım yok. Olmayacak da. Eğer 0 or0

ğuyla olmak istiyorsan, cehenneme kadar y0ıUn

birfahişeyle evli kalmak istemiyorum! " "Ur 4rhk

Ellerim titriyordu, o sırada Janice in kaplıları

bu korkunc sahneyi izlediğini fark ettim. °nu^ n

Bobby ayağa kalktı ve odayı arşınlamaya başlat

yatımda ilk defa ondan, yapabileceklerinden korkuyLı*

Sonra beni dirseğimden yakaladı ve yatak odasına

ledi. Beni hızla yatağa iterken yumruklarımı sıktım. Bobb bir bavul alıp yere fırlattıktan sonra dolabımı açtı ve fa kıyafetlerimi alıp bavula sıkıştırdı. Bunlara ihtiyacın ola cak ” dedi, "ona daha guzel görünmek için. "

Sonra şifonyere gitti ve icinden geceliklerimi çıkarttı

"Bunlar da romantik geceler için. " Bavulun ağzını kapat, tı ve bana doğru yuruyup bavulu ayaklarımın dibine attı

"Al. ” dedi. “Defol. "

“Ama Bobby ” diyerek ağlamaya başladım. “Seni terk edeceğimi soylemedim. Seni asla terk etmek istemedim. "

“Bunu Elliot Hartley denen adamla yattığında demiş oldun zaten. ”

“Ama bebeğim!” dedim. “Bebeğimiz ne olacak? Onu bırakamam. "

Onu ben buyuteceğim. ” dedi Bobby. “Durumu anlayacak yaşa geldiğinde annesinin bir fahişe olduğunu soyleyeceğim.

cocuğunu ve kocasını başka bir adam için terk eden ucuz bir fahişe. “

Bu korkunc bir kelimeydi.

Hayır, Bobby!" dedim ağlayarak. Ancak Bobby ^ nl

kolumdan yakalayıp bavulu da alarak kapıya kadar sim*■

M . Bobby beni evden almadan once icinde gunluğu**

olduğu cantamı alabilmişim.

■ Hoşca kal Esther. " dedi Bobby ve kan,vı hl7İ _

carpıp kilitledi. “

D ışa rıd a yururken. Janice in beni kendi evimden

reltiğin' gorebiliyordun, Huştan aşağı .urememe ra<☹~

karşısında ağlamayacak, hu zevki ona yaşamayacaktım.

Ağlama işini sonraya bıraktım. Artık tek düşünmem gereken vereceğin, kararlanımdı. Nereye gitmeliydim? Ne yapmalıydım? Bir başıma sokakta kalmışım Kapıya gip beni eve alması için Bobby ye yalvarmalı mıydım >

İkinci bir şans için ona yalvarmalı mıydım? Eve bakıp da Bobby nin. yuzunu Janice in omuzlarına gomduğunu gorunce.

cevabın hayır olacağını anladım. Bu yuzden arabamın kapısını actım, bavulumu arka koltuğa koydum ve motoru çalıştırdım. Yola çıkarken kalbimin sızladığını hissediyordum.

Kızım için, Bobby için, kaybetmiş olduğum hayatım için acıyordu kalbim... Elimden gelen yalnızca bu arabayı surmekti. Dikiz aynasından icinde bebeğimin uyuduğu ve beni delicesine seven kocamın olduğu bu küçük mavi eve son kez baktım. Utanıyordum ve benliğimi kaybetmişim sanki.

Gidebileceğim sadece tek bir yer vardı. Elliot in beni beklemesini umuyordum.

Kırmızı ışıklan ve uyarı levhalarını umursamadan Fay

Park la şaraphaneyi hızla gectim ve Elliot 'ın evine giden yola saptım. Birkac dakika sonra arabayı park ettim ve

aşağıya doğru yurumeye başladım. Evin onune geldiğimde

kaPi.v1 tıklattım Onu reddetmeme rağmen beni hala sevıyordur, diyordum kendime. Karnımda onun cocuğunu t

Sıdığımı soylediğimde beni kollarının arasına alacaktı

sinlikle.

Ancak kapıyı acan yoktu. Belki telefondadır ya d
yordur diye bir süre bekledim. Fakat Elliot evde Vol ^'
sırada ruzgarın gücüyle aralanan perde kapı hızla * °
beni korkutmuştu. arPlP

Elliot m eve gelmesini beklerken, arabada uyumayı d'
şundiim. Ancak hava soğuktu ve üzerime alabileceğim Cı
taniyem yoktu. Sonra Frances 'in onun yanında kalma one
risini hatırlayarak arabayı yeniden çalıştırdım.

Frances 'in evi sahilin hemen aşağısında kalıyordu Ya
nımda bavul olmasaydı oraya kadar yuruyebilirdim ama

hava da soğuktu. Eve giden uzun yola saptıktan sonra, ışık, larm yandığını görünce rahatladım.
Arabanın motorunu
durdurduğum anda içeriden muzik seslerinin yükseldiğini
duydum.

Bavulumu arabada bırakıp kapıya doğru gittim. Pencereden
iceri bakarken Frances in oturma odasında biriyle
konuştuğunu gördüm. Her zaman olduğundan daha heyecanlı
ve hareketli görünüyordu. Sonra bunun nedenini de
gördüm. Yanında Elliot vardı!

Frances kasetcalarla uğraşırken Elliot da ona doğru
yaklaşıp elini uzattı. Soğukta durmuş pencereden ikisini

izlerken, onlar dans edip kahkaha atıyor ve martinilerini yudumluyorlardı. Gördüklerimin bir hayal
olmasını umul

ederek gözlerimi ovuşturdum. Elbette, icten ice şüphelendiğim zamanlar olmuştu ama bunun
gözlerimin onunde yaşanması

korkunctu. Bu olamazdı.

Bir tara fim eve dalıp bu yaptıklarını ikisine de odetmemi soyluyordu Parmaklarımı kapının bakır kutbuna doladım

ve kapıyı yavaşca actım am a sonra sert bir şekilde bıraktım.

Hayır, bu benim ic in cok fazlay d 1. Buradan cok uzaklara gitmeliydim.

Arabama atladım ve sertce gaza

bastım. oyle ki lastikler kayıp patinaj yapmıştı. Son bir kez arkama baktığımda, Elliot ve Frances in dışarı çıkıp durmam Kin bana işaret ettiklermi sordum. Ama artık cok geçi

Arabayı Fay Park a surdukten sonra durdum. Hayalimde

hic boyle hıckırarak ağlamamışım Bir gecede kocamı, cocuğumu.

aşık olduğum adamı ve bir de arkadaşımı kaybetmişim.

Sahip olduğum tek şey, bir bavul elbise ve icimde

buyuyen bir bebektı.

Aklıma gunluğum geldi, yazmam icin falcının hana soylediği gunluk. Ama kim icin? Ne icin? Sayfaları okudukca

ne öğrenecektim? Aşkta ve hayatta başarısız olduğumu

mu? Elimdeki gunluğu bir an icin yakmak istedim. FakaI

kendime hakim oldum. Belki de falcının dediği gibi icinde değerli bir şeyler vardı.

Bu gece ciddi kararlar aldığımın farkındaydım Bobby

ve bebeğim de bunlara dahildi. Bobby 'ye eldeva demişim, bundan daha acık bir şekli olamazdı. Ancak son bir kere

daha tatlı kızımı kucaklamak onu sevdiğimi soylemek \e

başka caremin olmadığını anlatmak isterdim.

Hikayemin bitiş noktası hurasıydı. Aşık olmuş ve kaybetmiş

tim. Ama en azından sevmişim. Her şey altust olmasına rağmen bu karanlık, ıssız gecede hem rahatlaum tek gercek bu\du

Bundan sonra ne olacaktı? Kalbim ne yapmam ge

ğini biliyordu.

Sayfayı cevirdim, bomboştu. Tıpkı sonraki sayfalar .

Ne? Neden bu kadar ani bini? Olması gereken

değildi. Aslında, bu bir bitiş değil, sonsuzluktu.

terden bir sayfa kopmuştur diye komodinimin çekmiş.

actım, ama içinde tozdan başka hiçbir şey yoktu.

Gunluğu kapatıp yıpranmış kadife kapağını son bir k

okşadım ve onu bulduğum çekmeyece koydum. Kendimi

boşlukta gibi hissediyordum adeta. İçinde Esther'm olma,

dığı bir hayat çok boştu.

ftiMart

“Seni özledim." dedi Jack ertesi sabah aradığında.

“Ben de seni özledim." diye cevap verdim, ahizenin kordonunu parmaklarıma dolayarak. Keşke bu onun parmakları

olsaydı, diye gecirdim aklımdan. “Evelyn'in cenazesi ve

Bee ile ilgilenmek zorunda kaldım."

“Önemli değil." dedi Jack. “ Bugün piknik yapmaya ne dersin? Sana göstermek istediğim bir yer var.”

Piknik, kulağa çok hoş geliyordu. Hayatıma giren erkeklerden hicbiri bir piknik önerisiyle karşıma gelmemişti- Dışarıdaki gri bulutlara ve ofkeyle calkalanan denize baktım

Aslında piknik havası olmamasına rağmen bu umurumda

da değildi.

"Ne getireyimr diye sordum.

"Sen sadece gel.*’

Kahvaltıdan sonra Bee'nin Havvahi Bahcesi'nde

yazabilmek için dizustu bi.gisayarımı

olanlardan sonra ilk deta yazmaya bu kadar vakm w

dını kendimi. İcimde bir k.vılcım oluşmuştu s a ^ r ” ’

bir süre boş boş ekrana baktım, akl.m tekrar giun k

8İ >cre' E s l h e r ’ a gl'miŞt'- Ac“h“ sunba.ZZ,

Sealtle a şurup orada yeni bir hay ata başlayaraK hlr ™

„,V Bainbridge e donmedi mi? Yoksa Frances ve Elliot la

yu:leş»ıck Kin tekrar Frances in evine mi gitti? ^ .

jetti mi? Peki Elliot ı affetti mi? Her ne kadar bu hikayenin mutlu sonla bittiğine inanmak istesem de icimden gelen bir ses oyle olmadığını soyluyordu. O son gecede kara bir boşluk vardı. Bunu o sayfalarda hissedebiimişim.

Bu sabah tek bir kelime bile yazamamış olmam canımı

sıkmıyordu. Kalbimde mayalanmaya hazır bir hikaye vardı

ve onu geliştirmek için de zaman gerekiyordu. Sabırlı

olacaktım.

Oğleden önce Jack’ le buluşmak için hazırlandım. Sahilde

mi bulaşacaktık, yoksa beni gelip alacak mıydı, bir şey

soylememişti. Ancak kapı zilini duyduktan birkaç dakika

sonra Bee odamın kapısını tıklattı. “Jack geldi, dedi gozlerime bakmadan.

“Teşekkürler.” dedim. “Hemen geliyorum.

Uzerime gomleğimi giydim ve her ihtimale karşı yamma

montumu da aldım. Aşağıya indiğimde, Jack otun^ . ^ .

smda beni bekliyordu. Bee'nin yanındaydı hic de Ş*

gorunmuyordu ve bu beni mutlu etmişti“

Merhaba." diyerek kahve masasının üzerinde h

cantamı kaptım.

Jack elimi tutarak. "Hazır mısınız?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim.

"Aa," dedi Jack ve koltuk altına sıkıştırdığı bir şeyi ^

dı. Siyah-beyaz filmlerdekine benzeyen sicimle bağlanmış

kahverengi bir paketi bu. Bu devirde hic kimse sicim kullan!

mıyordu artık. "Neredeyse unuttuyordum." diye ekledi Jack Bee'ye bakarak. "Buyukbabam bunu size vermeme istedi:*

Jack paketi uzatırken. Bce oldukça şaşkın ve mahcup

gorunuyordu. Paketi sanki icerisinde bir patlayıcı varmış

gibi tutuyordu.

Acıkcası icinde ne olduğunu cok merak etmişim ama

Bee paketi alıp kahve masasına koydu ve "Ben sizi tutmayayım."

dedi.

Arabaya bindiğimizde Jack'e paketi sordum. "Buyukbabanın

Bee'ye ne verdiğini biliyor musun ?"

"Hayır." dedi Jack. "Aslında cenaze gunu paketi kendisi

vermek istedi ama onunla konuşma şansı olmadı."

"Bee icin gerçekten zor bir gundu," dedim onun arabadaki

halini hatırlayarak. "Buyukbabanla tanışma fırsatını

kacırdığım icin cok uzgunum."

"Seninle de tanışmak istiyordu." dedi Jack gulumseyerek.

"Eve giderken hep bundan bahsetti. Ne kadar guzel olduğunu soyledi. Birlikte buyukbabamı ziyarete gitmeyi cok isterim.

"Harika olur, ama ne zaman?"

Yann bir müşterimle toplantım var. Ondan sonraki gun

uygun mu? O gun oğleden sonra onu ziyarete gideceğimsen

de benimle gelebilirsin.”

Tamam, dedim gulumseyerek. “O zaman anlaştık.

•<c4So

Jack arabayı adanın daha once hic gormediğim ban iaraflna doğru surdu. Dort tarafi boğurtlen ağaçlarıyla cevriili, oic parka benzeyen bir alana girdi. Burada yalnızca iki ya da uc arabaya yetecek kadar yer vardı. Jack arabayı park ettikten sonra bagajdan piknik sepetini aldı. Etrafi koyu kırmızı kurdeleyle cevriili, kırmızı beyaz kareli bir kumaşla kaplanmış,

hasırdan eski moda bir sepetti bu. Muhteşem, diye gecirdim aklımdan.

Jack muzip bir ifadeyle gulumseyerek, “Tahmin et bakalım.

seni nereye goturuyorum?” diye sordu.

“Durust olmam gerekirse, hicbir fikrim yok.” diye yanıt

verdim, bir yandan da yururken kıyafetlerime takılan dalları savuşturmakla uğraşıyordum.

“Bıcağımı getirmeliydim ” diye takıldı Jack. “Sanımnı

hic kimse aşağıya inmemiş.

“Aşağıya, nereye?”

“Birazdan goreceksin.”

Ağaçların kalın dalları altında yururken, karanlık da artıyordu.

Fakat sonra ilerideki bir ışık huzmesi dikkatimi

cekti.

Jack. sanki ormanda yaptığimiz bu yuru}uşunu yakında

biteceğini garanti edercesine. “Neredeyse geldik, d

bana gulumsedi. Acıkcası bu umurumda değildi

kaplı toprağa kok salmış yaşlı ağaçların. tabloya benzer g runumu muhteşemdi. .

Jack calıları kenara cekip onden gitmemi ışıare

gec once.”

Jack*in benim icin acmış olduğu kucuk aralıktadır

ve karşıma etrafı bir dağ yamacıyla cevrili kucuk

cıktı. Su zumurut rengineydi. adanın denizinin gri oldIL

duşununce bu manzara beni şaşırtmıştı. Ucurumun bir ^

findan pek guclu olmayan bir şelale, aşağdaki su biriki

sine dokuluyordu. Kuşlar koro halinde şakıyordu.

Midye kaplı kayaların arasında Bee'nin evinin onundek

sahile benzer kucuk bir yer vardı. Jack oraya ortuyu sere, rek. "Ne duşunuyorsun?" diye sordu.

"İnanılmaz." dedim başımı sallayarak. "Dunya uzerinde bir su nasıl bu rengi alabilir?"

"Kayalıkların icindeki minerallerden." diye cevap verdi

Jack.

"Burayı nasıl keşfettin?"

"Burası buyukbabamın eskiden kız arkadaşlarını getirdiği

bir kıyı goluymuş." dedi sırtarak. "Beni buraya on altı

yaşımdayken getirmişti. Yani bir aile geleneği olarak duşunebilirsin.

Sonra da kimseye buradan bahsetmeyeceğime

yemin ettirmişti."

"Neden bu kadar gizli?"

Jack omzunu silkerek. "Buyukbabam ve arkadaşı, bura*

yı daha gencken keşfetmişler ve o zamandan beri kimseye

soylememişler." dedi. "Sanırım yalnızca kendilerine ait olsun istemişler."

Başımı salladım ve muhteşem suya yeniden baktım.

Nedenini anlayabiliyorum."

Jack piknik sepetini karıştırırken, ben de yanına oturdum.

Aile hikayelerinizi sevdim.” dedim. “Keşke benimk

i bu kadar gizli olmasaydı.”

..Aa. benimkilerin de sırları var “ diye atıldı Jack hc

••Aslında, cozmeye çalıştığım bir şey var.”

»Ne?" dedim, aklım karışmıştı.

-Buyukannem hayatını kaybetmeden kısa bir süre önce

tavan arasında bir kutu içerisinde kesilmiş gazete kupurları bulmuştum.”

•'Nasıl gazete kupurları?" diye sordum ve Jack'in kopeği

Russ'ın ağzında yakaladığım dosya parçalarını hatırladım.

»Hey. bak.” dedi Jack gokyuzunu işaret ederek. Konuyu

değiştirmek istediği çok acıktı. Ben de karşı çıkmadım. Aile hikayesi ne olursa olsun, zamanı geldiğinde bana söyleyeceğini hissediyordum.

Karanlık bulutlar etrafımızı sarmıştı ama güneş, sanki

bizim piknik yaptığımızı biliyormuşçasına tam tepemizle

parlıyordu.

Jack yine sepete donerek. “Acıktın mıT* diye sordu.

Bu şoleni dört gözle bekliyordum. “Hem de nasıl!”

Jack iki tabakla birlikte çatalları, bıçakları, peçeteleri ve birkaç tane de plastik kap çıkarttı. “Evccı. patates

salatamız, kızarmış tavuklarımız, lahana salatamız ve

naneli meyve salatamız var. Aa, bir de mısır ekmeğimiz

mevcut.”

Gerçekten tam bir ziyafet şoleniydi. Dur durak bilmeden

tabağımdakileri yemiş, hatta tabağı ağzına kadar yeniden

doldürmüştüm. Sonunda bacaklarımı uzatarak oturdum ve

iç cektim.

Jack kadehlerimize şarapları doldururken ben de koltu yayılıyormuş gibi sırtımı onun gobeğine yasladım, ona boyle daha yakın hissediyordum kendimi.

Birkac dakika bu şekilde oturduktan sonra, Jack.

Saclarımı yan tarata ceKip boynumdan operek “t

Evet”

dedi.

Ondan yana donerek, “Birkac gun once,” diye kon

ya başladım, “carşıya inmiştim, seni bir kadınla gordun^

Jack'in yuzundeki gulumseme kaybolmuştu.

Boğazımı temizledim. “Bir restoranda. Beni arayacağa

soylediğin gece.”

Jack hicbir şey soylemedi, ben de başımı one eğerek el.

lerime baktım. “Ozur dilerim, bunu sormamam gerekirdi

Kıskanc bir kadın gibi davrandım.”

“Dinle,” dedi Jack elimi tutarak, “kıskanc falan değilsin Seni temin ederim ki başka kimse yok hayatımda.”

Başımı salladım ama soylediği şeyler, yeteri kadar tatmin etmemişti beni.

“Bak,” diye acıklamaya devam etti Jack, “bir müşterimdi.

Annesinin bir portresini satın almak istiyormuş. Hepsi bu.”

Telesekreterine mesaj bırakan kadını ve sonra Jack'in

davranışlarını hatırladım. Jack'in sırları vardı, cok acıktı bu. Yine de ona guvenmeye karar verdim. Jack ağzını tekrar actığında, elimle ağzını kapattım ve onu geriye doğru

ittim. Sonra da uzerine çıktım ve uzun zamandır onu opmek istediğim şekilde optum.

Jack gomleğimin duğmelerini actı ve omuzlarımdan a\$3*

đıya kaydıldı. Kot pantolonumun fermuarını acarken sıcacık ellerini bedenimde hissediyordum.

Haydi yuzelim," diye fııldadı kulağıma.

Şimdi mi? dedim, duşuncesi bile uşumeme neden ol

muştı.

Haydi ama," diye ısrar etti Jack. "Ben seni ısıtırım.

Ona gulumseyerek kot pantolonumu çıkarırken» °nun

da karşımda soyunurunu izledim. Sonra Jack elimi ^^

beni suyun kenanna doğru cektı.

Ayağın" suya sokarak. "Brrr," diye mırıldandım -r soğuk, suya girecek miyiz gerçekten? Ciddi misin?"

Ancak Jack kollarımı belime doladı ve beraber yavaşca

yurumeye başladık. Sanki su her adımımızda biraz daha

Isınıyor ve daha davetkar görünüyordu. Su seviyesi belimi gectiğinde. Jack beni kendine doğru çevirip göğsüne yasladı.

Birbirimizin bedenlerini keşfediyorduk adeta.

"Uşuyor musun?" diye sordu Jack usulca.

"Hayır, artık değil."

Jack beni eve bıraktığında hava kararmıştı. Kapıdan içeri girdiğimde, saçlarım hala nemliydi ve tuzlu su yuzunden

kazık gibi olmuştu.

Bee. başını okuduğu kitaptan kaldırıp bana baktı. "Seni

kıyı golüne goturdu, değil mi?" diye sordu. Sesinde ne ofke ne de huzun hakimdi, daha çok "Bugün hava soğuktu, değil

mi?" der gibiydi.

"Evet." dedim. "Sen nereden biliyorsun?"

Bee yalnızca gulumsemi ve kitabını kahve masasına bıraktı.

"Sıcak bir banyoya ihtiyacın varmış gibi görünuyor.

Haydi gel de sana banyoyu hazırlayayım.

On Beşinci Bölüm

Elinde yeni topladığı adacaylarıyla bahceden içeri

girdiğinde, kahvaltı masasında bir yandan gazetemi

okuyup bir yandan da icine bolca akcağac şurubu kattığım kreplerimi yiyordum. “Gunaydın,” dedi Bee, soğuktan yanakları pembeleşmişti.

Bu sabah Bee'ye günlükten bahsetmeye karar vermiştim.

Ona Esther hakkında neler bildiğini soracaktım.

“Bee,” dedim zayıf bir sesle, “seninle konuşmak istediğim bir konu var.”

Bee adacaylarım lavaboya koyup musluğu actı. “Nedir tatlım?”

“Sana birini sormak istiyorum,” dedim, “bir kadın. Bir muddet susup neler söyleyeceğimi kafamda topladım.

"1943 yıllarında bu adada yaşayan bir kadın. Adı Esther.

Lavabonun başında duran Bee'yi izliyordum. Musluğun

atında lavanta sabunuyla ellerini yıkarken, hic > uzume bakmıyordu. Dakikalar gecmesine rağmen hala ellerini sabunlayıp yıkamaya devam ediyordu.

Bee?" diye seslendim tekrar. “Onu t a n ı y o r musun.

Bec artık sabunu elinden bıraktı ve parmaklarım yav

ca sıcak suyun altına sokup defalarca duraladı. En s o n ^

musluğu kapatıp ellerini ışığa tuttu.

“Tırnaklarımın arasına toprağın girmesini enge||Cy

bir eldiven bulamadım kendime,” diye soylendi.

Bee arkasını donup mutfaktan çıkarken, “Bee, sana

sorduğumu duydun mu?” diye sordum.

Koridora çıkmadan önce donup bana baktı. “Bir

carşıya indiğimizde bana eldiven aldırmanı unutma tatlım-

Sabahın ilerleyen saatlerinde, kapının calındığını duydum.

Pencereden dışarıya baktığımda gelenin Greg olduğunu
gordum.

“Merhaba,” dedi yuzunde cocuksu bir ifadeyle. “Habersiz

geldiğim için kusura bakma, buradan geciyordum ve ...”Bir muddet susup elindeki kahverengi
torbadan bir şey çıkardı.

BiUy. Birden Esther'ın cocukluk aşkı geldi aklıma. Greg'e olan hislerim. Esther'ın Billy'ye karşı
hissettiklerinin bir yansımasıydı sanki.

Greg bana uzerinde etiketi olmayan bir dosya uzatarak.

Sana bunu vermek istiyorum.” diye devam etti.

Bu nev dedim kafam karışmış bir şekilde.

“Evimin eski sahibinin kim olduğuyla fazlasıyla ilg >> ^

miştin. Ben de dun gece bazı dosyaları temizlerken, bu esk> evrakları buldum ve senin için birer
kopyasını aldım-6rcg, ne kadar düşüncelisin,” diyerek gulumsedi

Teşekkür ederim.”

“Sorun değil/” diye cevap verdi Greg, kapıya döndü ve

son bir kez daha arkasına baktı. “Umarım aradığın her neyse burada bulabilirsin.”

“Umarım.”

Klasoru açtım ve dosyaları incelemeye başladım. İçinde

Greg'in evinin satış kayıtları vardı. Bana yarayacak olan belgelere göz attım. Ev 1901 yılında inşa
edilmiş ve daha sonra 1941 yılında Elsa Hartley adında bir kadına satılmıştı.

Hartley. Birden bu ismin Elliot'ın soyadı olduğu aklıma

geldi. Bu kadın onun eşi olabilir miydi? O zaman Elliot ve Esther hiçbir zaman bir araya
gelmemişler miydi?

Bir sonraki sayfayı çevirdim ve evin en son 1998 yılında

Greg'e satıldığını gördüm. Satan kişinin adı William

Miller di. Kafam karışmıştı. Elsa Hartley'ye ne olmuştu?

Elliot'a ne olmuştu?

Kapıya doğru koştuğumda Greg'in arabayı hareket ettirdiğini gördüm. "Bekle!" diye bağırdım arkasından el

sallayarak.

Greg arabayı durdurup camı açarken, ona doğru koşarak.

"Beni carşıya kadar bırakır mısınız?" diye sordum.

"Tabii ki," dedi.

"Teşekkürler," dedim ve arabaya bindim. "Yapmam gereken bazı araştırmalar var."

Bir süre sonra Greg anacadedeki belediye binasının

onunde beni bıraktı. Danışmada yetmiş, bilemedin seksen

yaşlannda bir kadın duruyordu. Siyah çerçeveli gözlükleri nin arkasından bana bakarak, "EvetT dedi.

"Merhaba," diye karşılık verdim. "Bu adada daha

yaşamış olan birinin kayıtlanna ihtiyacım var.

Yaşlı kadın, aklımı kacırmış olabileceğimi

bana merakla baktı. Bu bakışlarından aklımı kac,m,,

adadakiler hakkında bilgi verilmediğini anlamışt,m j * >>

olarak ne arıyorsunuz?" diye sordu şüpheli bir tavırla ^

Emin değildim. "Eskiden burada yaşayan kişinin -

hayatta olup olmadığını öğrenmek istiyorum," diye ka ^

verdim yaşlı kadına. Bunu söyledikten sonra bir anda tuylj.

rimı diken diken olmuştu.

"Şu formu doldurun." dedi kadın iç çekerek, "istediğini*

belgeleri altıyla sekiz hafta içerisinde size göndereceğiz.'

Kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. "Altıyla sekiz haf.

ta içerisinde mi? O kadar uzun şiiire bekleyemem. Başka bir yolu olmalı."

Kadın omzunu silkerek. "Prosedurumuz boyle," dedi.

Sert kayaya carpmıştım.

İc cekerek beklemenin, hiçbir şey öğrenememekten daha

iyi olduğu kararımı vardım. Bu nedenle "Elliot Hartley" vt

"Esther Littleton" isimlerini yazarak formu doldurdum ve

evrakların gonderilmesi icin de Nevv York adresimi ekledim.

"Teşekkur ederim." dedim kapıya donerek.

Birkac adım atmıştım ki kadının arkamdan seslendiğini

duydum.

"Bekleyin!" diye bağırdı yaşlı kadın. "Bayan, bekleyin!

Arkamı döndüğümde yaşlı kadın danışma masasının arkasından durmam için bana elini sallıyordu.

Sanırım size yardımcı olabilirim." dedi.

Cantamı masasının üzerine koyarken bir anda gözlerim

lal taşı gibi acıldı.

kusura bakmayın." dedi, bu sefer mahcup bir ifade w

kınmıştı. Şimdi doldurmuş olduğunuz formu okudum- Ee

Elliot Hartley yi tanıyorum "

Ona biraz daha yaklaştım. "Tanıyor musunuz?"

"Evet " dedi ozlem dolu bir sesle. "Ah. o çok farklı bir

adadı. Adadaki tüm kızlar boyle düşünürdü. Hepimiz Elliot Hartley'nin bizi fark etmesini isterdik."

-Peki o fark etti mi?" diye sordum. "Onunla flört ettiniz mi Yaşlı kadın başım iki yana sallayarak, "Keşke." dedi,

-ama onun kalbinde sadece tek bir kadın vardı. Herkes de

bunu bilirdi. Fakat aralarında birtakım problemler vardı, bu vuzden..."

**Ne tur problemler?"

"Tam olarak emin değilim ama cok kavga ediyorlardı.

Surekli ayrılıp barışıyorlardı. Fakat bir gun Elliot'ın kalbi fazlasıyla kırıldı. İcmeye ve birçok kadınla beraber olmaya başladı. Ben bile onunla bir kere dans etmişim. Ah. ne geceydi ama... Fakat sonra savaşa gitti."

"Geri donmedi mi?"

Kadın sessizce duruyordu, derin düşüncelere dalmış gibiydi.

Elliot'm hikayedeki gibi geri geldiğinin, bir ihtimal

de olsa Esther Ta beraber olduklarının ya da hikayenin en azından varışının doğru olması için dua ediyordum. "Evet, geri dondu." dedi kadın. "Ama artık eski Elliot değildi.

Aşık olduğu kadın bir başkasıyla evlenmişti."

"Peki, o kadın," dedim, "aşık olduğu kadının adı

Esther'dı. değil mi?"

Yaşlı kadın başını salladı. "Uzgunum tatlım, o kadarını hatırlayamıyorum. Esther olabilir ama cok uzun zaman

oldu. Hafızam eskisi kadar kuvvetli değil.

Başımı olumlu anlamda salladım. Elliot m

kadın hakkında bir şey haurlıyor musunuz? Herhang>> "

şeyr

Yaşlı kadın arkasına yaslandı ve sanki o anlan h

maya çalışıyomuşcasına gözlerini tavana dikti. "c ok ^

bir kadındı, hatırlayabildiğim bu." diye cevap verdi b if^'

sonra. "Adadaki bütün kadınlar onu kıskanırdı."

"Ona ne olduğunu biliyor musunuz peki?"

"Bilmiyorum, uzgunum." diyerek başını salladı yaşı,

•Liseden sonra ailemle birlikte Mid\vest'c taşınmıştık. BuraT

on beş yıl sonra dondum. O zamandan bu yana çok şey değişti. Adaya McDonald's bile acmışlar, biliyor musunuz?"

Cantamın üzerindeki puskulu gergin bir şekilde çekti,

dim. konuyu tekrar Esther ve Elliot'a getirmek istiyordum Bee'nin ilk gece beni eve götürürken, görmüş olduğum

McDonald's amblemini hatırlayarak. "Harika." dedim. Bu benim için de bir sürpriz olmuştu.

Boğazımı temizleyerek. "Merak ediyorum da bu konuyu

kimlere danışabilirim?" diye sordum. "Bu insanları daha iyi tanıyan ve burada yaşayan birileri var mı?"

"Kütüphaneden gazete kayıtlarına bakabilirsiniz," diye yanıt verdi yaşlı kadın. "Orada Elliot'la ilgili bir şeyler bulabilirsiniz."

"Teşekkürler." dedim, hayal kırıklığına uğramıştım. Kütüphane kayıtlarını araştırmak, hiç de kolay görünmüyordu.

Birden aklıma Greg'in evinin kayıtları geldi. "Peki. Elsa Hartley adında birini tanıyor musunuz?"

Yaşlı kadın. "Evet, Elliot'ın kız kardeşiydi," diye cevap verdi.

Bu her şeyi açıklıyor, diye düşündüm. Esther'a verifir

laleyi kız kardeşinin evinin bahcesinden almıştı demek- M2

kardeşinin yeni adresini bulmam gerektiğine karar \crdi*0*

°nu ziyaret etmek istiyordum.

W ; >> v*, 249

"Bir saniye, onun Elliot'ın kız kardeşi olduğunu sovl

dini/- değil mi?

Kadın başını salladı. "Yıllar önce oldu, kocası William

gibi. Torunum eskiden onların cimlerini bicerdi."

"Pekala," diyerek iç çektim. İşte onuma çıkan başka bir engel daha. "Tekrar teşekkürler."

"Rica ederim," dedi kadın kibarca. "Elliot Hanley hakkında yeni bir şey duymayalı uzun süre oldu. Sizin için

biraz araştırma yapabilirim, eğer bir şeyler bulursam size ulaşabileceğim bir numaranız var mı?"

Cep telefonumu hemen bir kağıda yazdı. **Bu arada siz

Elliot' ı nereden tanıyorsunuz?" diye sordu.

"Cok uzun hikaye." dedim kapıdan çıkmadan önce.

Bainbridgc Adası*ndaki tek kutuphane, yirminci yuzyılın

başlarında Camegie Vakfi'nın yaptırmış olduğu büyük ve

guzel bir kutuphaneydi. Kapıyı actığımda uc tane kucuk

cocuk dışarıya fırladı, neredeyse kolumdaki cantayı düşüreceklerdi.

Benim yaşlarımda bitkin gorunen bir kadın, ' Finny. sana

anneyi bekle dememiş miydin?" diye azarladı dort yaşla mndaki oğlunu.

Gulmeme rağmen eğer bir gun Finny adında bir cocu

ğum olursa biri beni vursun, diye gecirdim aklımdan. So

iceriye girip kutuphane gorevlisine doğru

"Merhaba," dedim. "Mikrofiş gazetelerinizin nere e o

ğunu öğrenmek istiyorum."

"Cok şanslısınız," dedi kadın. "Gazeteleri daha yeni d zenledik. Hepsi şu anda cevrimici portalda.

Hangi y,|a ^

kacaktınız?"

"Aslında tam olarak emin değilim," dedim,

1943*lerden başlasam iyi olur diye düşünüyorum."

Kadın etkilenmişe benziyordu. "Ah, kırklı yılların adasında ilginizi ceken nedir?"

"Parçalarını birleştirmek istediğim bir hikâye var, beni derinden etkileyen," diye cevap verdim kadına.

Gozlerini iri iri acararak. "Bir yazarsınız, oyle değil mir dedi.

"Evet, ama..." Ona bunun kitabımla bir ilgisi olmadığım soylemek uzereydim, fakat surekli lafımı kesiyordu.

“Bir saniye, isminiz nedir? Sizi tanıyor gibiyim. Eminim.

Sizi bir kitabın kapağında görmüştüm.”

“Ee, Emily Wilson.”

“Aaaaa!” diye bağırdı kadın. “Ali Larson ı Çağırırken' yazan Emily Wilson mı?”

Başımı salladım. Nadir de olsa bu tarz şeylerle karşılaşmaktan nefret ediyordum.

“AmanTanmm. İnanamıyorum. Buradasınız. Bainbridge

Adasf nda! Bu büyük bir fırsat. Sizinle tanışması için kutuphane mudurumuzu çağıracağım. Belki kutuphanemizde

bir imza günü düzenleriz.”

Kadının sürekli konuşması beni fazlasıyla sıktığı için

uzerimdeki kazağı cekiştirmeye başladım, fakat kadın far*

kına bile varmadı. “Bak! Burada kim var,” diye seslendi yan masada oturan adama. “Nevv York'un büyük yazarlarında

biri! Kadın neşeyle şakıyordu ve bu durum oldukça sini

nmı bozmuştu. Ne gariptir ki kendimi hiç de Ali Larson t

C^ınırken adlı kitabın yazarı Emily Wilson olarak .

y o r d u m - artık. Bainbridge Adas, her şeyi d e ğ i * ^ ’

Yazdığım o kitap artık kariyerimin zirvesini oluşturmuyordu.

A k lım d a daha büyük şeyler vardı; oyle hissediyordum

-Kusura bakmayın,** dedim. “Anlıyorum fakat benim

icin uygun bir zaman değil. Gerçekten bu araştırmayı yapmam gerekiyor. Belki başka bir zaman?”

Gulumsedi. “Tabii ki, sizi anlıyorum. Size bilgisayarların nerede olduğunu göstereyim.”

Eski merdivenlerden aşağıya, en alt kata indik. Duvarlar

aşap panellerle kaplıydı ve havada kitap, kuf kaşımı bir koku vardı. Kutuphane görevlisi sonunda araştırmamı yapacağım bilgisayarların olduğu yeri gösterdi.

“ Teşekkür ederim," dedim.

“Yardıma ihtiyacınız olursa lütfen haber verin.”

Bilgisayarın başına oturduğumda ellerim Elliot'ın ismini

yazarken titriyordu. En sonunda altı harfi de yazdığım

mutlu olmuşum. İlk olarak Bainbridge Adası gazetesi

çıktı karşıma. Elliot* ın Bainbridge Adası Lisesi futbol maçındaki başarısından bahsediyordu. Hatta konuyla ilgili bir

de fotoğraf vardı. Üzerinde uniforması olan Elliot, takım arkadaşları ve ona hayranlıkla bakan bir amigo kız tarafından çevrelenmişti. İler ne kadar görüntü siyah-beyaz olsa

da Esther'ın tarif ettiği kadar yakışıklıydı.

İkinci olarak Washington Üniversitesi'nden mezun oluşunu

konu eden habere, sonrada ABD Silahlı Kuvvetleri'nin

yayımlanmış olduğu savaştan eve dönenlerin listesinde yer

aldığı habere tıkladım.

İklamam gereken bir haber daha vardı, l^e bu bana

ipucu olabilecek bir haber, diye gecirdim aklımdan.

Gerçekten de bir ipucuydu. 2 Haziran 1949'da Re

leşen bir evlilik duyurusuydu. “Elliot Hartley Ve

Appleton. Seattle'da ailelerinin ve arkadaşlarının k a t i l i bir torenle evlendiler. Susan ve Theodore Appleton!

kızları olan Bayan Lillian, Sarah Lawrence K o l e j i ^

mezun. Adam ve Suzan Hartley'nin oğulları olan Bav

Elliot, Washington Üniversitesi'nden mezun ve bir yatırım firmasında çalışmakta. Cift Seattle'da yaşayacak.”

Ne? Bunların hicbiri mantıklı değil. Elliot başka bi

riyle nasıl evlenebildi? Sonlan böyle olmamalıydı. Kesinlikle bir yanlışlık var. Elliot. Es t her haricinde baş.

ka biriyle nasıl evlenebilirdi? Peki Esther 'a ne oldu?

Esther'm kaderi gittikce belirsizleşiyordu. Elliot'ın

evlendiği tarihe yeniden baktım. 1949. İcimi bir korku

kaplamıştı. Esther o gunluğu yazdıktan sonraki altı yılda neler olmuştu? Elliot onu beklemiş miydi? Eğer oyleyse.

Esther nereye gitmişti?

Esther'a dair herhangi bir kayıt bulma umuduyla ekrana

“Esther Littleton” yazdım. Fakat hiçbir şey çıkmadı. Gunlukteki adı haricinde başka bir ismi mi vardı? Eğer oyleyse

neden Esther ismi takma da Elliot ismi gercekti?

Gergin olduğum zamanlarda yaptığım gibi parmaklanın!

saclarımın arasından gecirdim ki yazarlık hayatıma başladığımdan beri bunu birkac dakikada bir yapıyordum. O anda

aklıma bir şey geldi. Elliot'ın futbol macındaki fotoğrafım hatırladım. Orada ona hayranlıkla bakan bir amigo vardı.

O Esther olabilir miydi? Fotoğrafın yanında herhangi bir

yazı var mı acaba?

Elhofin ismini tekrar arattım ve haberi buldum. Fotoğ*

rafın yanındaki yazıda, “Soldan

jerin isimleri. Bobby McFarland,

jevy ve amigo Esther Johnson,” yazıyordu.

Tuyleryim diken diken olmuştu. Esther. Bu o olmalıydı

Siyah-beyaz fotoğrafa bakakalmıştım. İcimden bir ses okuduğum kırmızı kadife kaplı gunluğun yazanna bakıyor olduğumu

soyluyordu.

Ama Esther kimdi?

Bu sefer bilgisayarda ‘Esther Johnson’ı arattığımda

karşıma neredeyse iki duzine yazı çıkmıştı hakkında:

BAİNBRIDGE'Lİ KADIN KAYBOLDU. POLİS, EVİNİ VE
ARABASINI ARADI. FAKAT HİCBİR ŞEY BULAMADI
KAYIP KADIN DAVASINDA EŞ SORUŞTURMA ALTINDA
KAYIPKADIN İCİN BİR ANMA TORENİ DUZENLENECEK.

Yazan her satırı, her bir kelimeyi okudum. Esther, 30

1Mart 1943 gecesi ortadan gizemli bir şekilde kaybolmuştu.

Enkaza donen arabası, icinde bir bavulla adadaki bir parkta bulunmuştu. Ortada ne bir gorgu tanığı ne de bir ipucu vardı ve cesedi de hic bulunamamıştı.

Fakat bu ayrıntılar kadar beni rahatsız eden başka bir şey daha vardı. Belki de en tuyler urpertici nokta buydu. Bir haberde okuduğum kadarıyla Esther ın kocasının adı Robtrt

Hanson'dı. Yani... b e n im buyukbabam.

Hem biraz temiz hava almak hem de kutuphanede bir ^

gecirmemek icin dışarı çıktım. Biriyle konuşmay

C|m vardı Hemen Annabelle' i aradım-

«ğa: Futbol takımındaki-

Billy Hanson. Elliot HanTelefon

defalarca calmasına rağmen cevap veren y0t

Lutfen ac. lutfen ac. Ancak telesekretere gecmişti.

Tekrar aradım. Annabelle cevap ver. lutfen cevap

İkimizin de bir telefon kuralı vardı: Eğer ikinci kez a r ^

bu onemliydi. Tahmin ettiğim gibi Annabelle ikinci aıay,.

şımda telefona cevap verdi.

“Selam,” dedi Annabelle. “Ne haber?”

“Ozur dilerim rahatsız ettim ama konuşmak zorundayız,”

dedim bir solukta. "Bir şeyi mi boldum?"

Annabelle sesini alçaltarak, "Evan'la birlikteyim," diye cevap verdi.

"Kusura bakma Annie. Sadece, ailem hakkında sarsıcı bir gerçeği öğrendim."

"Hey, bir saniye tatlım. Yavaş. Neden bahsediyorsun?"

"Buyukbabam,* diye anlatmaya başladım. "Buyukannem Jane'le evlenmeden önce bir başkasıyla evliymiş.

Ben.." Ah Tanrım, Jane ___ fanice olabilir miydi?

Aklıma Esther'm komşusu Janice gelince nefesimin kesildiğini sandım. "Sanırım annemin gerçek annesi o olabilir.

Ah Tanrım. o kadın öldürülmüş bile olabilir, Annie."

"Emily, emin misin? Neden böyle bir şey düşünüyorsun ki?"

Butun bunlar bir anlam kazanmıştı artık. Öz buyukannem

Jane değil. Esther'dı. Bee'nin uzun zaman önce anneme

anlattığı şey de buydu. Buyukanne Jane*'in onun gerçek

annesi olmadığını söyleyebilmiş miydi gerçekten? Bee.

buyukbabamın onun katili olduğunu iddia edecek kadar

'>eriye gitmiş miydi? Buyukbabam ve buyukannemin yıllar önce adadan ayrılımlarının nedeni, bu muydu?

„İşte." diye devam ettim nefes nefese. "kaldığım misafir fasında bulduğum günlüğü biliyorsun?"

••Evet."

"Sanırım onun kimin yazdığını buldum."

"Kim?"

“Hic tanımadığım buyukannem.”

“Em. bu delilik.”

“Biliyorum.”

“Ne yapmayı düşünuyorsun?”

Ona anlatabildiğim kadarıyla günlükten, bir araya getirdiğim ipuclarından, belediye binasındaki kadından ve gazete

kupurlerinden bahsettim.

“Peki Elliot, katil o olabilir mi?” diye sordu Annabelle.

“Hayır, hayır. İmkansız. Elliot, Esther'a deliler gibi

aşıktı. Esther da onun bebeğini taşıyordu." Fakat o anda önemli bir detayı hatırladım: Elliot, Esther'ın hamile olduğunu bilmiyordu.

“İşin icinden çık cıkabilirsen,” diyerek kutuphanenin

onundeki cimenliğe oturdum. Cimler ıslak mıydı, farkında

bile değildim. Oyle olsaydı bile umursamazdım. Buraya

neden geldim ki?"

Annabelle boğazım temizleyerek, “Oraya ne için gitti)

sen onu yapacaksın." dedi.

“Ben buraya neden geldiğimi bile hatırlamıyorum, de

dim, parmaklarımı saclarımın arasından gecirerek.

"Kendine gel. Em." .

Başımı salladım. “Peki tum bunlara ne diyorsun,

bu kadar meraklı olmamalıyım. Ya da her şeyi oluruna

rakmak en iyisi.”

Annabelle telefonda birkac saniye sessiz kaldıktan

ra. “Kalbin sana boyle mi soyluyor?" diye sordu. * *

Yazdıklarının gelecekte ona vardım edeceği konusu^

Esther'ı uyaran falcı geldi aklıma. "Hayır," diye yanıtladım. başımı iki yana sallayarak. "Annie, aslında uzun zaman^

dan beri ilk defa kalbimin bana ne söylediğini biliyorum;-

Bee'yle konuşmaya hiç bu kadar can atmamıştım. Elimde somut deliller vardı ve bunlarla onun karşısına çıkmak istiyordum.

Evelyn'le günlük hakkında konuşurken. Bee ile konuşmam için doğru zamanı beklemem gerektiğini söylemişti.

Sanırım doğru zaman gelmişti artık.

Eve taksiyle geldim ve ücreti ödedikten sonra, Bee'nin hiç kilitlemediği kapıyı açtım.

"Bee?" diye seslendim, yüksek ve kararlı bir sesle.

Mutfığa baktım ama orada bulamadım, oturma odasında da yoktu. Odasını gidip kapıyı tıklattım. Fakat ses gelmediği için kapıyı aralayıp içeriye göz attım. Ancak Bee odasında da değildi.

Belki Hawaii Bahçesi'ndedir diye düşünerek, "Bee. diye seslendim yüksek sesle.

^ine cevap yoktu. Daha sonra kahvaltı masasının üstünde bir not fark ettim.

Sevgili Emily, Semtle'da oturan eski bir arkadaşım onda kalmam için*

etti. Evelyn'le ortak arkadaşımız kendisi- fa ga fla ra bahp gecmi5İ yad edeceğiz. Cep t e U ^ m

^aradım fakat ulaşmadan. Senin de bank gelmeni yordum ama zamanım yoktu Umarım bu gece yaITK,

kabnan senin tcm sorun olma*. Buzdolabı dolu. Yannagfen

evde olurum.

Sevgiler,

Bee

Televizyon seyrettim. Muzik dinledim. E-postalanma

baktım. Fakat hicbir şey aklımdaki düşünceleri susturmaya yetmedi. Surekli calan bir şarkıydılar adeta. Oldukca korkunc bir şarkıydı bu.

Gece evde yalnız olmak, urkutucuydu. Hani eski evler

güneş batıp da ruzgar cıkınca catırdamaya başlar ya, bu ev de güneşin batmasıyla birlikte catırdamaya başlamıştı. Korkumdan hemen Jack' i aradım.

Jack'in evde olabileceğini düşünmüyordum cunku bugün

meşgul olacağını söylemişti. Gercekten de meşguldu...

Telefonu bir kadın acmıştı. Kadının sesini almadan

Once arkadan bir adamın kahkahası geliyordu... Bu Jack'in kahkahasıydı. Ayrıca romantik bir muziğin melodisini de

duyabiliyordum.

"Merhaba. Jack' in malikanesi." dedi kadın. Sanki o telefona daha once de cevap vermiş gibi kendinden emin konuşmuştu.

Saate baktığımda. 21.47'yi gosteriyordu. Akşamın

bu saatinde o kadının Jack'in evinde ne işi vardı?

"Ah. affedersiniz," dedim belli belirsiz- "Jack i aramıştım.

Kadın kıkırdayarak. "Kendisi şu an meşgul, dedi. B

mesajınız varsa ben iletiyim."

Yok/' dedim. "Onemli değil."

258 ^

O anda Estber' ın Elliot'a ve elbette Kaybolan Yıllar kitabındaki Jane Andre'ye duyduğu ofkenenin aymısını his

settim. Esther "in yuzuğu neden attığını ve neden gidip de L ka biriyle evlendiğini anlamıştığım artık.
Damarlarımda

S gezen ofke, kıyıya vuran dalgalar gibiydi. Esther gibi
davranmak istemiyordum, eğer geride durup başka bir ada.

„„n daha beni aldatışım izlersem lanetlenirdim.

Ertesi sabah her zamankinden daha da erken kalkmıştığım.

cunku butun gece acaba evde bir hayalet var mı

diye duşununce pek dc rahat uyuyamamıştığım. Saat sekizi

biraz gece telefon kaldı, neredeyse kalp krizi gecirecektim.

“Alo?” diye actım telefonu.

“Merhaba, kiminle goruşuyorum?” dedi bir erkek sesi,

derinden ve boğuk geliyordu. Kim olduğunu cıkartamadım.

“Kimsiniz?” diye sordum. Arayan kişinin daha kendini tanıtmadan kiminle goruştuğunu bilmek
istemmesini, her zaman sinir bozucu bulmuşumdur. Aslında saygısızlık daha

baskındı.

Bayan Emily Wilson’ ı aramıştığım,” dedi telefondaki ses.

Buyurun benim," diye yanıt verdim. “Peki siz kimsiniz?”

Adam boğazını temizledi ve “Ben Elliot Hartley. dedi.

0 anda neredeyse telefonu elimden duşurecektim. An-

Elliot’ı sonsuza kadar o gunluğun sayfalarına hapsetme

p u s u y la ahizeyi yakaladım. “Evet," dedim. "Ben Emily Wilson~

“Umarım rahatsız etmemişimdir ama-”

“Hayır, hayır,” dedim araya girerek. “ Elbette rahats,2e, miyorsunuz.”

“Guzel,” dedi. “Sizinle goruşebilir miyiz diye aramış

tim. Ozel olarak.”

Beni nasıl bulmuştu? Ve neredeydi? Peki Esther hala Vo.

şıyor muydu? Gunluğu okuduğumu biliyor muydu? Evelyn

ona soylemiş miydi?

Bu soruları ona telefonda sormak pek doğru gelmiyordu.

“Cok iyi olur,” diye cevap verdim. “Yani demek istediğim, cok seviniirim. Ben de bir gun yollarımızın kesişmesini

umuyordum.”

“Bugun beni ziyaret etme fırsatınız olabilir miT diye

sordu Elliot. “Sizinle konuşmam gereken bir konu var.”

“Evet,” dedim hemen.

Bana adresini verdi. Seattle'da oturuyordu.

“Bir sonraki feribotla geleceğim,” diye cevap verdim.

“Bir saniye.” dedi. “Benim kim olduğumu biliyor musunuz?”

“Evet, biliyorum. Siz buyukannemin aşık olduğu adamsınız.”

Feribot terminaline bir taksiyle gittim. Rıhtıma vardığıR

Jack e bugün onunla birlikte buyukbabasını ziyarete

roeveceğimi soylemediğim aklıma geldi. Bir gece oncek

telefon muhabbetini düşününce, bu pek de onemli

muyordu.

Feribotta surekli Esther'ı düşündüm. Gerçekten kacmış

0 ydı? E%er oyleyS€ neredeydi? E&r tecmadıysa ve bir

cinayete kurban gittiyse -zorla yutkundum- neden cesedi

bulunmadı?

Esther'ın hayatındaki insanların listesini aklımdan gec

ir d im . Buyukbabamın kesinlikle bir nedeni vardı; ofke, intikam, kıskanclık. Ancak ipucları ne

olursa olsun buyukbabamın boyle bir şeyi yapamayacağına karar verdim. Peki

bebeğe -ki o muhtemelen annemdi- ne olmuştu? Buyukbabam.

Esther*m peşinden gitmek için onu yalnız mı bırakmıştı?

B i r ihtimal de olsa olabilirdi.

Frances ve Rose söz konusu değillerdi, belki de olabilirlerdi.

Sonucta gunluğun sonlarına doğru Esther'la

Frances'in arkadaşlıklarında bir çatırdama olmuştu ve

Esther'm Frances'i Elliot'la gördüğü o gecede... ay ışığında korkunc bir olay gerçekleşmişti belki de. Frances olanları Esther'a anlattı mı. diye gecirdim aklımdan.

Feribot Seattle'a gelmişti, inmek için kalabalığın arasına karıştım. Ayağımı karaya basar basmaz kamımda keleklerin uçuştuğunu hissedebiliyordum, Elliot'a bir adım daha

yaklaşmışım.

Bir taksi cevirdim ve adresi surucuye verdim. Elliot,

Kralice Anne Huzurevi"nin şehir merkezine uzak olmadığını söylemişti, haklıydı. Daha beş dakika gecmeden ücretimi

odemiş ve içeriye girmiştım. Burası, yazılan Greg in beni

goturduğu yere çok da uzak değildi. Bir bina otedeki kafede k*113 ilk kahvemı ısmarlamıştı Greg.

'Bay Elliot'ı görmek için gelmişim, dedim lobideki

danışmada oturan adama.

Adam klavyeye birkaç kez bastıktan sonra şaşkın bir

bana baktı. "Kusura bakmayın hanımefendi a

isimde birisi yok," dedi. ma bu

Avuclanmın terlediğini ve kalbimin hızla atmaya h

dığım hissedebiliyordum. "Nasıl yani? Bir yanlıyla

Onunla daha yeni konuştum ve bana burada yaşadığını -'

ledi." Biran için susup bir kağıda yazdığım oda numarası^

baktım. "Oda numarası da 308."

Adam omzunu silkererek, "Keşke size yardımcı olabil
şeydim." dedi. "Fakat listede adı yok."

Biri bana kotu bir şaka mı yapıyor, diye merak ettim

Hemen pes etmeye niyetim yoktu. "Listeyi tekrar kontrol
eder misiniz?"

Daha sonra küçük bir bolmenin arkasından bir kadın çıktı.

"Bir problem mi var Ed?"

Danışmadaki adam yeniden omuz silkerek, "Burada bulunmayan birini soruyor." diye cevap verdi.

Yanımıza gelen kadın, şupheyle bana baktı. "Kimi anyorsun, tatlım?"

"İsmi Elliot Hartley," dedim.

"Peki, bir kontrol edelim," dedi Ed'in onundeki klavyeyi kendine doğru çekerek. Birkac dakika ekrana
baktıktan

sonra kaşlarını cattı. "Ah, bir sorun var. Biri dosyalarımı karıştırmış. Sıralamada bir hata var ve son
sayfa da eksik.

Cıktısını almam gerekecek."

Hala bir umut olduğunu bilmek, icimi rahatlatmıştı-

"Kontrol ettiğiniz için teşekkür ederim."

Kadın birkac dakika sonra yuzunde gulumse ve elinde

kağıtlarla geri dondu. "Evet, burada kalıyor." dedi. "Od»

numarası 308. Ed burada yeni, bu yuzden sakinlerimin

isimlerini henuz bilmiyor. Bay Hartley diye soyleyin*

I r anda anımsayamadım, cunku burada ona herkes Bud*

der-"

-Bud mı?

-Bu lakabı ona hemşirelerden biri takmış, oldukça etkileyici

” dedi kadın.

“Eğer isterseniz odasını size gösterebilirim” dedi Ed.

sanırım hatasından dolayı kendini kotu hissediyordu.

“Çok iyi olur.”

Uzun bir koridoru geçip sonunda bir asansorun önüne

geldik. Asansöre bindiğimizde, Ed üçüncü katın düğmesine

bastı. Asansör kata gelip kapısı açılınca Ed dışarı çıktı, bense asansörün içinde kalakalmıştım.

“Hanımefendi,” dedi Ed, “üçüncü kata geldik.”

“Biliyorum,” dedim. “Sanırım biraz heyecanlıyım.”

Ed şaşırmış görünüyordu. “Büyükbabanızı göreceğiniz

neden sizi bu kadar heyecanlandırdı ki?” diye sordu.

Başımı iki yana sallayarak üçüncü katın zeminine dikkatle bastım. Karşıma herhangi bir tehlike çıkacaktı sanki.

Koridor, kütüphane ve fazla pişmiş rosto kokuyor gibiydi.

“O benim büyükbabam değil, keşke öyle olsaydı.”

Ed yine omuz silkinişti. Aklımı oynattığımı düşünüyordu

muhtemelen. Belki de delirmiştin. “308 burası, diyerek

kapıyı gösterdi. “İyi şanslar.”

Kapıyı tıklatacak gücüm olmadığı için bir süre 308 numaralı kapının önünde durdum. Düşünebildiğim tek şey,

Elliot Hartley'nin kapısının önünde duruyor olduğumdu.

Acaba nasıl biriydi? Bir an gözümü kapatınca Jack'ın yüzünü gördüm. O anda günlüğü okuduğum süre boyunca

İnfl Arkadaş, arkadaş ve bota nikte tomurcuk anlamına gelir Jack'i Elliot olarak hayal ettiğimi fark ettim. Ellerim w

titrese de kapıyı kaldım. ,r^

İçeriden birinin kapıya doğru yaklaştığım duyabil*

dum. Kapı yavaşca açıldı ve bir adam görüldü. Yakışık*
dı; seksenlerinde bir adam gibi değildi, gri saçları ve b ^

şuk tenine rağmen gerçekten yakışıklıydı. “Geldiğine çok sevindim,” dedi.

Buyukanneme baktığı o sıcak koyu renkli gözleriyle
şimdi de kapıda bana bakıyordu. “Seni cenaze töreninde
gördüğüm an onun torunu olduğunu anlamıştım,” diye de
vamlı konuştu. “Jack'in bana senin kim olduğunu
soylenmesine gerek yoktu. Ben zaten biliyordum.”

Yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum. Tabii ya,

Elliot, Jack'in büyük babasıydı. Bunu neden daha önce fark edemedim? Bu durum hem ürktücü hem
heyecanlı hem de

kafa karıştırıcıydı.

“Bu dikkat çekici benzerlik.” dedi Elliot ve bir süre duraksadı.

“Sanki ona bakıyormuş gibiyim.”

Bir cevap vermeden yalnızca gülümsedim.

“Kapıda kaldın,” dedi Elliot, “lütfen içeri gir.”

Odası küçük ama temizdi. Ufacık bir mutfak ve bir kanepeli iki sandalyenin sığabileceği
büyüklükteki salonunun

hemen yanında, yuvarlak bir masası vardı. O köşenin

sonunda da yatak odası ve banyo bulunuyordu.

“Kendini evindeymiş gibi hisset,” dedi Elliot. pencerenin yanındaki sandalyeyi işaret ederek.

Oturmak yerine fotoğrafların bulunduğu duvara doğru

girdim. Birçoğu bebek ve aile fotoğraflarıydı. Ancak

sıyah-beyaz bir duğun fotoğrafı carptı gozume. D*n*

EllioTu ama gelin Esther değildi.

“Eşin*” dedim, “hala yaşıyor mu?”

Başım iki yana salladı. “On bir yıl once oldu.”

Sesinden onu umursadığına ya da ozlediğine dair bir işa-

^ almamıştım- fakat sorduğum basit bir soruydu ve o da

ya l n ı z c a gerceği soylemişti.

“Muhtemelen onu sevip sevmediğimi merak ediyorsundur

” dedi Elliot. “Buyukanneni sevdiğim gibi onu da

sevdim.

İşte bu tam da merak ettiğim bir soruydu ama sormaya

cesaret edememiştim.

Elliot başını olumlu anlamda sallayarak, “Lillian’ı seviyordum,”

dedi. “Ama onunla farklıydı. O benim hayat arkadaşını,

buyukannen ise eşruhumdu.”

Olmuş birinin arkasından bu şekilde konuşmak, adeta

kufiir etmeye benziyordu. Lillian'ın Esther’ın anısına karşılık ikinci sırada yer almayı kabul edip etmediğini merak

etmiştim. Eğer gunluğu okumasaydım, boylesine derin bir

aşkı bilmeseydim, gercekten bunu ben de anlamazdım.

Oturmadan oncc kitaplıkta gozume bir şey takıldı. Bir

İncil ve Tom Clancy'nin romanının arasında duran, koyu

mavi renkte bir kitabın sırtıydı dikkatimi ceken. Elimi rafa doğru uzatırken kalbim hızla carpıyordu.

“Alabilir miyim?”

diye sordum, Elliot'tan yana donerek.

"Alabilirsin," diye cevap verdi.

O kitabın Kaybolan Yıllar olduğunu, altın renkli harflerle yazılmış başlığını gormeden anlamıştım.

"Bu kitabı çok sevdi," dedi Elliot, sesinden dalgın olduğu anlaşılıyordu. "Her şey... her şey olup bittikten sonra defalarca okudum bu kitabı. Belki karakterleri anlayabilir

m, Esther ı da anlamı diye düşündüm." Sustu ve iç çekti.

"Fakat defalarca okumaya kalktığın bir hikaye bir süre
m bulanıklaşmaya başlar."

"Elliot," dedim bir sandalyeye oturarak. "Ne oldu?
yukanneme gerçekten ne oldu?"

"Anlıyorum, her şeyi bilmek istiyorsun," dedi

"İşte bu yüzden seni buraya çağırdım." Ayağa kalktı
mutfığa doğru yürüdü. "Çay?"

"Lütfen."

Elliot ısıtıcıya su koydu ve daha sonra fişi priz ^

"Sana büyükannen hakkında kimsenin aksini iddia ede
meyceceği bir şey söyleyeceğim. O tutkulu ve iradeli biriydi.

Kararlıydı. Eğer aklında bir şey varsa, onu değiştireme/
din."

Oturduğum yerde doğruldum ve bir an için dün gece

Jack'i yanlış değerlendirip değerlendirmediyimi düşündüm.

Aynı Esther gibi ben de hemen hüküm mu vermiştim?

Ben de kalıtımsal olarak hikayeyi yeniden mi yaşıyordum?

"Nişanlıydık," diye devam etti Elliot anlatmaya, "büyükannen ve ben. Ona o nişan yuzuğunu
alabilmek için tüm

şartları zorlamıştım. Fakat bir yanlış anlaşılma oldu. Benim Seattle'da başka bir kadınla görüştüğümü
düşündü."

“Oyle miydi pckiT”

Elliot dehşet icinde bana bakarak. “Tabii ki değildi,

dedi. “Gorduğu kadın Şehirde evi olan eski bir arkadaşımdı.

Nişanlıydı, evini bana piyasa değerinin altında satacaktı.

Buyukannen her zaman Marion Caddesi nde, buyuk pencereli

ve yemek asansoru olan bir evi olsun istemişti. Orası da

oyle bir yerdi. İstediği gibi. Ona duğun gunumuzde surpnz yapacaktım ama o, yuzuğu fırlatarak benden once surprizi

yapmış oldu.**

“Meden ona acıklamadın? Neden ona surprizinden bahc-
unedin?”

“Denedim,” dedi. “Ama Esther icin bunların hicbir anlamı yoktu.

Esther’ın sesindeki o ofkeyi ve caddenin kenarında oyle

c e dururken gozlerindeki hayal kırıklığını anlatan gunlukteki o sahneyi hatırladım... ya da en azından tahmin ettim.

. ‘Yani nişanı bu yuzden bozdu, oyle mi?’

“Evet, bu yuzden,” dedi Elliot. Yarası hala tazeymiş gibi uzgun gorunuyordu. Aradan gecen altmış beş yıla rağmen

i ř l e r i n neden ters gittiğini veya bu durumu zaman icerisinde duzeltip duzeltemcyceğini hala anlamış değildi.

“Ve başka biriyle evlendi?”

“Evet,” dedi Elliot, kucağında duran ellerine bakarak.

“Uzun bir sure ona cok kızındım. Bu yuzden ondan bunun

acısını cıkarttım. Scattle’daki kadınların neredeyse yarısıyla flort ettim ve onları Esther1 ın gormesini umut ederek

adaya getirdim. Fakat Esther hic farkına bile varmamıştı, bu nedenle ben de savaşa gittim. Yine de ondan kacamadım.

Guney Pasifik'te bile kalbimi esir almıştı. O hayalini

kurduğum her şeydi. Var olmamdaki tek nedendi.”

“Savaşırken ona bir mektup gönderdin, oyle değil miT

“Sadece bir kere,” diye yanıt verdi Elliot, sesi duygu yoğunluğundan dolayı boğuk geliyordu.

“Kocasının mektuptan

bulmasından endişe ettim. Her şeyi berbat etmek istemedim ama savaştan donemem diye ona bütün duygulanımı

ulatan bir mektup göndermek zorundaydım.”

“Geri donduğunde neler olduğunu biliyorum,” dedim.

“Biliyor musun?”

Evet, hikayenizi okudum.”

Elliot şaşkınlıktan bakakalmıştı. “Hangi hikaye?”

“Kırmızı kadife kaplı bir gunluğē yaşadıklarınızı ya*,*,

hikayeyi, sizin hikayenizi. Bilmiyor musun?”

“Hayır.” dedi. “Ama şaşırmadım. Esther her zaman çok güzel hikayeler yazardı. Yazar olmak istiyordu. Profesyonel bir yazar.” Birkac dakika sustuktan sonra, “Bu gunluğū, gerebilir miyim?” diye sordu.

“Şu anda yanımda değil.” dedim, “ama sana kopyasını

gonderebilirim.”

“Bunu gerçekten yapar mısın?”

“Tabii ki. Gunluğū okumaman için bir neden göremiyorum.

Ne de olsa o sana aşıktı...” Onu hikayeyle yuzleştirmekle fazla mı ileri giderim, diye düşündüm tereddutle.

“Belki hikayedeki karakterler konusunda bana yardımcı

olabilirsin?”

“Denerim. Esther.”

Bir anda tuylerim diken diken oldu. “Elliot. bana Esther

dedin. Ben Emily'yim.”

Elliot kendini azarlarçasına başını iki yana sallayarak,

“ozur dilerim.” dedi. “Hep şu anılar yuzunden.”

“Sorun değil.” dedim. “Gunlukte en yakın arkadaşlarının

Rose ve Frances olduklarını soyluyor. Onlar kim olabilir?”

“Rose, Evelyn'di.” dedi Elliot hic duraksamadan.

“Anma toreninde fark etmedin mi? Evelyn*in ikinci ismi

de Rose'du.”

Başımı olumlu anlamda salladım.

“Ve Frances de...”

dengem, diye araya girdim. “Frances. benim yengem,

oyle değil m ir

, Evet:' dedi. “O zamanlar Fances ismini kullanırdı. Yıla ra s ın a kadar kimse onu Bee olarak bilmezdi.”

^..Ya sen-" dedim ama soyleyeceğim şeyleri düşünerek an duraksadım. “Yengem ve sen bir zamanlar...r

glliot ne sormak istediğimi cok iyi anlamış ve soruyu

piştirmek için herhangi bir girişimde bulunmamıştı. Birkac dakikalık sessizlikten sonra, düşüncelerini topladı ve

geçmişR01** hakkında karmaşık bir şeyler olduğunu soyledi Biraz anlamaya başlamıştım. Bcc bu duygusal yuku yıllar

b o y u n c a taşımıştı. Bunu Elliot'm gözlerinde de görüyordum şimdi.

Konuşmanın gidişatının Bee'ye donmemesini ister gibi

ic cektı ama şimdi bütün hikayeyi bana anlatmak zorunda

kalmıştı.

“Benim için Esther'dan başkası yoktu. Diğer tüm kadınlar

sadce bir dekordu. Ama Frances...” dedi ve durdu.

“Frances farklıydı. Esther*ın tam tersiydi ve bir kez bunun rahatlığı icine duşmuştum. Ne yengenin bana aşık olmak

gibi bir niyeti ne de benim onu kendime aşık etmek gibi bir niyetim vardı. Bana milyonlarca kez, en yakın arkadaşının sevgilisine karşı duygularının bu şekilde olmasından nefret ettiğini söylemişti. Buyukanneni çok seviyordu,” diye devam etti, yuzunu birden keder kaplamıştı. “İkimiz de onu

Cok seviyorduk.*”

Elliot susup ellerine baktı ve tekrar bakışlarını benden

>ana cevirdi. “Bee hissettiği duygulan bastırmaya çalışan iriydi. Esther ve benim mutluluğumuzdan başka bir şey

istemiyordu. O bizim için kendi mutluluğunu bir kenara bıraktı Ama bir keresinde...”

•“Bir keresinde ne?”

“Bir keresinde. Esther benden ayrıldığında, artık her şeyin sona erdiğini düşünüyordum. Yengen o an yanımdaydı.

İşte o zaman olmaması gereken şeyler oldu.”

Oda o kadar sessizdi ki, Elliot cenesini sıvazlarken

sakallarının çıkardığı sesi duyabiliyordum. “Esther’m

kaybolduğu geceydi,” dedi, gözleri dolmuştu. “ Yengenin evine gelmiş ve pencereden ikimizi görmüştü.” Gözlerini sıkıca kapattı. “O hali şu an bile aklımda. Gözlerindeki

o derin huznu hala hatırlıyorum. Hepsi benim ihanetimin

yansımasıydı.”

“Biliyorum,” dedim.

“Nereden biliyorsun?”

“Bunların hepsi günlükte yazıyor,” diyerek oturduğu

sandalyeye doğru yurudum ve onunde diz coktum. “Kendini

suclama.”

“Nasıl suçlamam?” dedi gozyaşlarının arasından. “Ben

ona ihanet ettim. Ama inan, bana geleceğine dair tek bir

umudum olsaydı, tum hayatımı ona adamamı isteseydi benden...

orada asla olmazdım. O korkunc gecede her şey çok

daha farklı olurdu. Lakin zamanlamamız çok kotuydu. Bizim zamanlamamız her zaman çok kotuydu." diye ekledi

yuzunu ellerinin arasına gomerek.

"Elliot," diye seslendim usulca. "Ona o gece ne olduğunu bilmeye ihtiyacım var."

Elliot başını sallayarak, "o z u r dilerim." dedi. "Tum bunları konuşabileceğimi sanmıştım. Göğsumdeki bu yuku

sokup atabilirim sanmıştım, ama bilmiyorum. Yapabilir miyim bilemiyorum."

Kucağıma baktığımda yumruklarını sıktığını

fark ettim- "O gece kotu bir şey oldu, değil, mi

sozlerimi onayladı.

••Bana anlatmak zorundasın," dedim. "Esther' *

Elliot başını one eğip ellerine bakıyordu sadeT"

"Elliot." dedim, "lutfen cevap ver. O gece ona bir

oldu mu? Biri buyukannemin canına kıydı m ır * *

Elliot yine yuzunu ellerinin arasına gomerek. "Evet!"

diye haykırdı. "Evet. Ben. Ben ve Bee."

O anda oradan uzaklaşmalıydım ya da kendimi dışarı attıktan sonra hemen polisi aramalıydım. Polis memuruna

durumu nasıl acıklayacağımı merak ediyordum. "Merhaba,

sizi... 1943 yılında oldurulen buyukannemin katilini

bildirmek icin aradım."

Ancak Elliot'm, Esther'ın olumuyle ilgili Bee ve kendi

hakkında soylediklerinin hicbir mantıklı yanı yoktu. Bir

adam aşık olduğu kadını nasıl öldurebilirdi ki? Ya da belki de Esther'ın gerçekten olduğunu soylesine şaşırıp kalmıştım.

Esther olmuştu. Bu kelime Esther'ın hayatı için

hayal ettiğim bir şey değildi, ben onun uzak bir yerlerde yaşadığını ve hayatta olduğunu umuyordum. Hatta Elliot'ın onunla görüşüyor olduğunu, günlükteki hikayeleri bir yana gizlice buluşmaya devam ettiklerini bile düşünüyordum.

Keşke oyle olsaydı.

“Bir saniye, Elliot. Yani onu öldürdüğünü mu soyluyorsun?”

Elliot uzun süre sessiz kaldıktan sonra, “Hayır,” diye

yanıt verdi. “Ama yapmış da olabilirim. Emily, onun ölümünden sorumlu olan kişinin ben olduğunu sana söy,

rek hayatınım en acı anın, yaşıyorum. Yengen ve ben. O,,u

olumundan ikimiz sorumluyuz.

Kaşlarımı catarak. "Hicbir şey anlamıyorum," dedim Elliot kafasını salladı. "Hızla arabayı sürerek Bee'n,,

evinden ayrıldıktan sonra ikimiz de dehşete düşmüştük...

reye gidebilir ya da daha kotusu kendine ne yapabilir <%;•

“Siz de onu takip ettiniz?”

“Evet.”

“Ama neden?”

“Bee ondan özür dilemek istedi, ama ben... bense onu

kollarıma alıp onu ne kadar çok sevdiğimi, sadece ve sadece onu sevdiğimi soylemeyi istedim, çok geç olmadan.”

“Geç olmadan?”

Elliot konuşmaya devam ederken, gözleri yaşardı. “Bee

arabayı kullanıyordu, ben de hemen yanımdaydım. Esther'ın nereye gittiğini bilmiyorduk. Bu nedenle limana baktık ama arabasını orada göremeyince arşayı aradık. Sonra aklıma

geldi. Onun nerede olduğunu biliyordum. Birlikte vakit geçirdiğimiz parka gitmiş olmalıydı. Esther,

Fay Park'ı çok

severdi.”

“Orada mıydı?”*

“Evet,* dedi Elliot başını sallayarak, sanki zihnindeki

o acı hatıraları dağıtmak istiyor gibiydi. “Her şey çok anı oldu.”

“Nasıl?”

“Bir anlığına dikiz aynasından gözlerini gördüm. Yüzün

deki bakışı gördüm. O son bakış aklıma kazılıdır. Hayatımın son altmış yılı boyunca, her lanet gecede gözlerimi kapadım

ğında o son bakışı görüyorum. Uzun ve kaybolmuş*

Gecmişin ağırlığından Elliot'ın elleri titremeye başlamıştı-

-Sonra ne oldu Elliot diye sordum vava*a. -Ne olduğunu bilmem gerek.

Elliot derin bir nefes alarak. “Arabasın, otoparkın ortasına park etmişti.” dedi. “Biz de arabadan indik. Bee'ye arabada kalması için yalvardım. Esther'la yalnız konuşmaya

ihtiyacım vardı, ama dinlemedi. Esther'ın arabasına kadar beni takip etti. Arabanın kapısına geldiğimizde. Esther arabayı çalıştırdı ve...”

“Elliot. ne oldu? Ona ne oldu?”

“Karanlıktı,” dedi Elliot, göz yaşları artık yüzünü yıkıyordu.

“Çok karanlıktı ve sis vardı.”

“Elliot, sakin ol,” dedim usulca.

“Arabanın farları yanıyordu ve araba...” diyerek hıçkırmaya başladı Elliot, her kelimesi kederle boğuluyordu

sanki. “Farlar yüzünden gözlerimiz kamaşmıştı. o anda

Esther arabayı ucuruma doğru sürdü. Gözlerimizin onunda

hem de...”

Soluk soluğa kalmıştım. Peki, hamileliği ne olmuştu?

Bebeğe ne olmuştu?

Elliot elinden geldiğince kendine hakim olmaya calışarak,

“Ben de arkasından ucuruma doğru koşmaya başladım,**

diye devam etti. “Eğer bu duşuşten sağ kalabildiyse

onu kurtarabileceğimi duşundum. Tam ucurumdan atlayacağım sırada yengen beni yakaladı. İkimiz de ucurumun kenarında oylece enkaza bakakaldık. Araba yuzlerce parcaya

bolunmuş, motor da yanmaya başlamıştı. Bee nin soyleyebildiği tek şey, ‘Gitti. O gitti, Elliot. Bırak gitsin,* oldu ”

“Polisi ya da ambulansı cağırmadınız mıT

Elliot başını iki yana sallayarak. "Bee istemedi," dedi

-Onu ucurumdan atlamaya zorladığımızı sanıp bizi sUcla.

yabileceklerini duşundu.

“ N e yaptınız peki?’

Elliot. "Arabayla oradan uzaklaştık." diyerek mendilinc uzandı. "şoktaydım. Duşunebildiğim tek şey hapiste olma.

yı hak ettiğimdi. Onun olumunden kendimi sorumlu tutuyordum.”

»Peki ya Esther kazadan kurtulmayı başardıysa? Ya orada

sahilde acı icinde yattıysa? Onu kurtarabilirdin. Elliot, ya arabayı ucuruma surme nedeni buysa? Ya kurtarılmayı

istediyse?”

Elliot ozur diler gibi gozlerime baktı. “Aynı sorular, ben mezara girene kadar surekli beynimi kemirip duracak. Ancak bir parca da olsa bana huzur veren, paramparca olmuş

arabanın goruntusu, oyle bir kazadan sonra kimse hayatta

kalmaz. Bee haklıydı. O gece oradan ayrılmak, bizim tek

şansımızdı. Başka tanık olmadığı icin biz suclanacaktık. O

zamanlar işler boyle yuruyordu. Orada olan bizdik. dolayısıyla mahkeme de bizim onu ucurumdan attığımıza karar

verecekti.”

İc cekerek. “Bee ne yaptı peki?” diye sordum. “Hic pişmanlık duydu mu sence?”

“Evet,” diye cevap verdi Elliot. “Bee'nin bir kısmı o gece oldu. O kazadan sonra asla eskisi gibi olmadı. Onca yıldan sonra bile karşı karşıya gelemememiz bu yüzden. İkimizin

arasında çok fazla hikaye var, oldukça ızdıraplı. Birbirimizin yüzüne baktığımızda o geceyi ve Esther'ı hatırlıyoruz.

O anda kutuphanede araştırma yaparken, gazetede

Esther'in ölümüyle ilgili okuduğum haber aklıma geldi.

Arabanın enkaz, ucurumun dibinde bulunmuştu fakat için

de kimse yoktu.

••Elliot, bir gazetede Esther'ın cesedinin hiç bulunamadığını okudum. Bu nasıl olabilir?

“Evet. Ben de okudum.”

Elliot'ın bana söylemediği bir şeylerin

merak ettim. Oyle korkunc bir kazadan sonra Esther nasıl

gizemli bir şekilde ortadan kaybolabilirdi ki? Gerçekten

biri gidip onu kurtarmış olabilir miydi? Yoksa burnu bile kanamadan kaza yerinden uzaklaşmış mıydı? İmkansız, dedim kendi kendime.

“Ne olduğunu düşünüyorsun?”

“Keşke sana onun kurtulduğunu söyleyebil şeydim.” dedi

Elliot. “Ertesi güne kadar enkaz bulunamamıştı. Cesedini denizin alıp götürmüş olduğu söyleniyordu, çok sevdiği o denizin.”

Bir süre duraksadı ve omzunu silkti. “Başka bir iddia da

onun kurtulduğuna yönelikti. Bir yanmın bu umuda tutunmadığını söylesem, yalan söylemiş olurum ama çok uzun zaman

oldu. Kurtulmuş olsaydı adaya, evine donmez miydi? En azından bebeği için donmez miydi? Donmez miydi... benim için?”

Elliot, Esther'ın onun bebeğini taşıdığını bilmiyordu.

Bunu o anda anlamıştım. Altmış yıl aradan sonra ona, "Bir bebeğin olacaktı!" demek oldukça gaddarca geliyordu, bu

yuzden sessiz kaldım. Gunluğu yakın zamanda okuyacaktı

vc belki de öğrenmesi gereken tek yol da buydu.

"Ama bir şey var," dedi Elliot, bir an gözlerinde bir umul parıltısı belirdi.

"Ne?"

"Belki bir anlam ifade etmeyebilir. Fakat o gece ben ve

Bee arabayla giderken, bir aracın durduğunu gorduk.

-Birini mi gordunuz?

Elliot, "Aslında emin değilim," dedi, "ama her zam^

kişinin Billy olduğundan kuşkulandım. Billy Henry M °

son. ama şimdi Henry ismini kullanıyor."

"Bir saniye. Henry. hani şu Bee'nin evinin yanında oturan Henry mi?"

"Evet, onu tanıyor musun?"

Başımı olumlu anlamda salladım. Billy, Henry idi ^

mek. O gün, konuşma büyükannem ve gizemli bir şekil,

de ortadan kaybolan fotoğraftaki kadına geldiğinde, onun

nasıl rol kestiği aklıma geldi. Esther gunlukte onu hep

arkadaşı olarak gorduğunden bahsetmişti ama ne gariptir

ki Billy hep aniden karşısına çıkıyordu. Acaba Billy onu

taciz mi ediyordu? Bu düşünceyle urperdim. Hayır, dedim

kendi kendime. Henry her ne kadar onun için delirse de

cesedini alıp goturmezdi. Ama bu durum aklımı kurcalamaya başlamıştı. İnsanlar gorundukleri gibi değillerdir.

Annabelle ile birlikte Manhattan'daki bir restoranda zengin gorunumlu iki kadının konuşmalarına şahit olmuştuk.

Pırlantalar takip takıştırılmışlardı ve sosyetik bir havaları vardı. Sonra biri ağzını acıp. “Butun farklı markalan denedim ama Copenhagen tutununden vazgecemem,” demişti.

Cocukları yatırdıktan sonra terasta bir tane tutturmaye bayılıyorum.”

Bunu duyduğumuz anda ağzımız bir karış acık kalmıştı.

Havasından gecilmeyen kadın, adeta bir inşaat işçisi gibi tutun çiğniyordu. Bu. en yakın arkadaşınızın normalde tek*

rik direktor olan babasının kadın kıyafetleri giymesi gib »

seydi. Çok uygunsuzdu.

mo Henry olamazdı. Bu düşünceyi aklımdan uzaklaş

nrmak istesem de inatla icimi kemiriyordu. Çocukluğumdaki hu bulutlu ve yağmurlu ada. şimdi kapkara sırlarla ortuluydu.

“Elliot,” dedim, adaya gelişimi hatırlayarak. “Bu

hikayeyi kalbinden sokup atamıyorsun, bunun sana ne hissettirdiğini anlıyorum.” Durdum ve kedere boğulan gözlerinin

icine baktım. “Onca yıldan sonra kalbin Esther için ne

diyor?”

Elliot gözlerini gözlerimden kacıarak, “Guzel gunlerimin hatırına bunu anlamaya çalıştım. Tek bildiğim ve belki

de tek bileceğim, Esther’ın o gece beraberinde kalbimi de goturduğu. Sonsuza kadar...”

Biraz daha konuşması için onu teşvik etsem mi diye düşünerek başımı salladım. “Merak etme,” dedim. “Gerekli cevapları bulabilmek için her şeyi yapacağım, sen ve Esther

icin.” Saate baktım ve ayağa kalktım. “Neredeyse bir saat olmuş.

Bildiklerini benimle paylaştığın için teşekkür ederim.”

“Ben teşekkür ederim,” dedi Elliot. “Ah, Jack bu öğlen

beni ziyarete gelecekti. Eğer onu gormek istersen burada

kalabilirsin.”

“Jack mi?”

“Evet, sana soylemedi mi?”

“Hmm, evet,” dedim, soru karşısında hazırlıksız yakalanmışım.

“Fakat feribotu yakalamam gerek, Bee beni

bekler.”

“Boyle hemen gidiyor olman hic hoşuma gitmedi, dedi

Elliot.

Ben de kalmayı düşünüyordum ama dun gece Jack in

evinde telefonu acan kadını hatırlayınca, sinirlerim gerilmişti.

“Kusura bakma,” dedim. “Gitmem gerekiyor.”

Elliot hayal kırıklığına uğramış gibi görünse de baş,,,

salladı.

“Bir saniye,” dedim aklımdaki soruyu sormak için

“Burnumu sokmak istemem ama Jack in yanında kalan ka

dini tanıyor musun? Aile dostu mu ya da?”

Elliot şaşkın şaşkın bakınca açıklamak zorunda kaldım

“Dun gece onu aradığımda, telefonu bir kadın actı. Ya.

bancu biri, tanımıyorum, o yuzden sordum.”

Elliot başını olumlu anlamda sallayarak, “Aa, evet,” dedi

“Jack'in yeni bir arkadaştan bahsettiğini hatırlıyorum.”

“Aa,” dedim boş gözlerle ona bakarak.

“Bu cocuk, bu kadar guzel kadınlarla nasıl oluyor da dikiş

tutturamıyor, bilmiyorum,** dedi Elliot göz kırparak.

“Haklısın,” dedim. Elliot bu sozleri ovunerek soylese

de benim canımı yakmıştı. Aniden, Jack'le gecirdiğimiz

birkaç hafta, gözümün önünde ucuz bir aşk romanı gibi

parladı. Nasıl aldanmışım? Nasıl bu kadar saf olabildim?

Neden bunu göremedim? Nasıl kendimi bu duruma düşürebildim?

Elliot'a teşekkür ettikten sonra, kalbimde bir sızı ve aklımda binlerce soruyla oradan ayrıldım.

Gerçek aşk için bu çok fazla... en azından benim için,

diye geçti aklımdan, bir taksiyle limana giderken.

Akşamuzeri Bee'nin evine geldiğimde hem mutlu hem de

endişeliydim. Her ne kadar yavaş yavaş konuya girmeye

carar 'ersem de bu durum, adeta evliliklerinin ellinci yıldo

ir şarabı acmak

„ . . . • w ---gittin?”

“Hayır, dedim ve Bee'nin bulmacasıyla meşgul olduğu

sandalyenin karşı tarafına, kanepeye oturdum. “Bu sabah

Seattle'a gittim.”

“Aa. alışveriş için mi?”

“Hayır, birini ziyarete gittim.”

Bee başımı bulmacasından kaldırdı, şaşkındı. “Seattle'da

arkadaşın olduğunu bilmiyordum, tatlım. Gecen gün beraber gittiğimizde bana söylemeliydin. Bize katılması için

davet ederdik.”

Başımı iki yana sallayarak, “Muhtemelen gelemezdi,”

dedim.

“Kim?” diye sordu Bee.

“Elliot Hartley,” diye cevap verdim.

Bee elindeki kalemi kucağına duşurdu ve bana sanki affedilemez bir şey söylemişim gibi baktı.

“Bee,** dedim, “konuşmamız gereken bazı şeyler var.”

Bu anın geleceğini biliyordum dercesine başımı salladı.

Bununla birlikte her şeyi bir bir sıralamaya başladım.

“Buyukanneme olanları biliyorum,” dedim. “Gerçek

buyukannem. Bee, onun yazdığı günlüğü buldum ve buraya

geldiğimden beri okuyorum. Yaşadığı son bir ayın

hikayesi, hem de son anma kadar. Bu sabah tüm karakterleri yerlerine oturttum, sen, Evelyn ve Henry. Elliot bana

yardımcı oldu.”

Telaşlı ve paniğe kapılmış bir şekilde konuşmaya de

vam ettim. Esther'ın tüm hayatını tek bir paragrafta anlatıyordum sanki. Bee kaskatı kesilip her zaman yaptığı gibi 1 numaralarını kutlayan çiftin onunde yıllanmış b

kadar ilginç ve davetkardı.

“Merhaba tatlım,” dedi Bee. “Cars. va m,

konuşmayı reddetmeden önce çok az zamanımın olduğunu

biliyordum.

“Ona inandın mı?

»Neden inanmayayım Bee? Buyukannem onu sevdi.”

oce'nin gözlerindeki yangını görebiliyordum. “Ben de

sevmiştim.” dedi belli belirsiz. “Şu olanlara bir bak.” °

“Bee.” dedim usulca, “adadaki son gecesinde neler oldu.

duğunu biliyorum. Elliot’ la sizi birlikte gördüğünü ve onun peşinden gittiğinizi biliyorum.” Nasıl devam etmem gerekliliğini düşünerek bir an sustum. “Onu orada oylece bıraktığını

biliyorum, Bee. Bunu ona nasıl yapabildin? Ya sadece

yaralandıysa?”

Bee'nin yuzu o anda bembeyaz oldu, konuşmaya başladığında sesini tanıyamamıştım. "Korkunc bir geceydi,"

dedi belli belirsiz. "Elliot bana geldiğinde, bunun olmaması gerektiğini biliyordum. İkimiz de bunu biliyorduk. Fakat

buyukannenle aralarındaki her şey bitmişti. Onun bana sarılmasının özlemine nasıl cekiordum, bilemezsin. Lisede

tanıştığımız zamanı milyon kez düşünürdüm hep, ama onun

dikkatini ceken tek kişi Esther'dı... ta ki o geceye kadar,o gece beni isteyene kadar." Bee bunun sacma olduğunu düşünürcesine başını iki yana salladı. "Bu hissin nasıl bir şey

olduğunu biliyor musun?"

Sessizliğimi korudum.

Kendime tamam dedim," diye devam etti Bee.

Esther ın da kabul edeceğini düşünmüştüm."

"Ama ikinizi beraber gordüğunde..."

Hata yaptığımızı biliyordum, ikimiz de biliyorduk.

"Onun arkasından gittiniz.*"

Bee başını olumlu anlamda sallayıp, ellerinin arasına

aldı. "Hayır," diyerek ayaga kalktı. "Yapamayacağım. Konuşmayalım."

•"Bee, bir dakika." dedim. "Gunluk... gunluğu okudun mu?"

"Hayır," dedi.

"Peki, oyleyse burada ne işi var?"

Bee vahşi gozlerle bana bakıyordu. "Burada da ne demek?"

"Burada, bu evde," dedim. "Odamda buldum. Komodinin cekmecesinde."

Bee başını iki yana sallayarak, "Bilmiyorum," dedi. "O

odaya otuz yıldır girmiyordum. Onun en sevdiği odaydı

orası. O ve bebek için pembeye boyatmıştım. Biliyorsun, büyükbabamı terk edecekti.”

“Bee, madem bana büyükannemi anlatmayacaktın, neden o odada kalmamı istedin?”

Bee kederli gözlerle bana baktı, ne cevap vereceğinden emin değildi. “Bilmiyorum, sadece orada olmayı hak ettiğimi düşündüm.”

Başımı salladım. “Bence Esther’ın günlüğünü okumalısın,” dedim. “Seni sevdiğini, affettiğini göreceksin.”

“Günlük nerede?” diye sordu Bee. oldukça korkmuş görünüyordu.

“Getireyim,” dedim ve odama gidip kırmızı kadife kaplı günlüğü getirdim. “Burada.”

Bee günlüğü ellerinin arasına aldı. Gözlerinde ofke haricinde ne sıcaklık ne de kabulleniş vardı. Sonra gozyaşlarına

boğuldu.

“Anlamıyorsun,” dedi. Bu sözü benim için hiçbir anlam ifade etmemişti.

“Neyi Bee?”

28* SUR,M'*'tf',rn

Bee gözlerindeki yaşları silerek. “Onun bize ne vapu,

m” dedi. “Bizi nereye sürüklediğini...”

Yanına gittim ve ellerimi omuzlarına koyarak onu rahatlatmaya çalıştım. “Anlat Bee. artık doğrulan bilme ?ama” mm geldi.

“Gerçekler gömüldü.” dedi derin bir nefes alarak. Göz.

(erindeki ofke artık bir kasırgaya dönüşmüştü. “Bunu yok etmeliyim.” Sonra odasına doğru yürüdü.

“Bee bekle,” diye seslendim arkasından, ama kapıyı hı2.

la kapatıp kilitledi.

Bee'nin dışarı çıkmasını umut ederek ve içindeki acı her

neyse artık anlatsın diye dua ederek, uzun süre kapısının önünde bekledim. İlk defa büyükannem hakkında acıkça ve

durustce konuşabilirdik.

Fakat odadan çıkmadı. Tüm öğlen odasında kaldı. Martılar

akşam yemeği vaktinde yaptıkları gibi oterken, onun

odasından çıkıp mutfakta dolanmasını dört gözle bekledim

ama odasından çıkmadı. Güneş battığında, artık vazgecip

odasından çıkacağını ve kendisine bir icki hazırlayacağım düşündüm. Ancak onu da yapmadı.

Kendime bir kase corba koyup gazetelere bir göz attım,

sonra da televizyon izledim ama saat dokuz olduğunda esnemeye başladım. Aklımda Mart ayı vardı. Neredeyse üç

haftadır buradaydım, zaman çok hızlı geçmişti ama yanlıf

gitmişti.

Cevaplan bulacağıma dair Elliot'a ve büyükanneme söz

S*r*bju> -S**, 285

vermiştim. Ancak büyükannemin gerçekten bu dünyadan

ayrılmak istediği gerçeğini düşünmemiştim. Onun geçmişini irdelemek bana mı düşmüştü?

Daha fazla düşünmeye cesaretim yoktu artık. Jack cep

telefonuma iki tane mesaj bırakmıştı ama ona geri dönmedim.

Elliot. Bee ve Esther'ın sırları yüzünden çok yorgundum.

Bu nedenle eve dönüş tarihimde değiştirmek için

havayolu şirketini aradım. Benim için New York'a dönme

vakti gelmişti artık. Esther'm hikayesini araştırmaya devam edersem, bunun kalıp hak ve aşk için savaşmak demek

olduğunu kalbimde hissediyordum. Ama gerçeklen çok yorulmuştum.

Ertesi sabah Annabelle' i arayarak. "Eve geliyorum;" dedim. Sozlerim beklediğimden daha kederli ve yenik geliyordu kulağa.

"Emily," dedi Annabelle, "bir ay kalacağına dair soz vermiştin kendine."

"Biliyorum," dedim. "Ama burada olanlar artık çok ağır gelmeye başladı. Bee benimle doğru duzgun konuşmuyor ve Jack hakkında ise soyleyeceğim fazla bir şeyim yok."

"Jack'le nasıl gidiyor?"

Annabelle'e Jack' in buyukbabasına yaptığım ziyareten ve diğer kadınla ilgili soylediklerinden bahsettim.

"Acıklama yapmasına izin vermek hic aklına geldi mi?"

Başımı iki yana sallayarak, "Hayır," dedim. "Joel'in bana yaşattıklarından sonra artık gucum kalmadı. Oraya, evine tekrar gitmem, Annie."

"Ben sadece soyluyorum," diye usteledi Annabelle.

"Belki aşırı tepki gosteriyorsundur. Belki de hicbir şey yoktur ortada.*"

"Ellio t' in soylediklerine gore ortada hicbir şey yokmuş gibi durmuyor."

"Haklısın. Kulağa pek de hoş gelmiyor. Peki tum bu hikaye, buyukannene olanlar ne olacak? Pes mi ediyorsun?"

"Hayır," dedim, aslında oyle olduğunu bilmeme rağmen

"New York'ta araştırmaya devam edeceğim."

"Bence kalmalısın.*" diye karşılık verdi Annabelle. "Ora.

da yapacak daha cok işin var.

“İş?”

“Evet, buyukannen ve kendin icin.” dedi ve bir sure sessiz kaldı. “Daha yaralarının kapanmadığını ve ağlamadığını

da biliyorum.*”

“Gerçekten ağlamıyorum,” dedim acıkca. “Belki de kendimi ağlamak zorunda hissetmiyorum.”

“Ama yapmalısın.*”

“Annie. tek bildiğim buraya sadece ailemin hikayesini,

gerçekleri araştırmak icin gelmiş olmamdı. Fakat butun her şey gosteriyor ki hepsi birer kalp kırıklığıymış... benim icin, herkes icin.”

Annabelle ic cekerek. “Bence sen yuzleşmen gereken bir

şeyden kacıyorsun,” dedi. “Em, maratonun son donemecinde koşuyu bırakıyorsun.*”

“Belki de. ama inan daha fazla koşamayacağım.”

Bir cesaretle odamdan dışarı çıktığımda koridora baktım.

Bee nin kapısı hala kapalıydı, bu yuzden onu mutfaktaki

masada oturmuş, vazodaki ciceklere duzenlerken bulduğumda cok şaşırmıştım.

“Sence de bu nergisler harika değiller mi?” dedi neşeli

bir şekilde, sanki dun konuştuklarımızı unutmuş gibiydi.

Başım, salladım ve bir şey demeye cekinerek masaya

oturdum.

“Bunlar buyukannenin lalelerden sonra en sevdiği cicek.

ler biliyorsun. Baharı cok severdi. Ozellikle Man ayım.”

“Bec.” dedim, sesimde acı ve pişmanlık hakimdi. “Gunluğu yok ettin mi?”

Bee sessizce bana baktı. “Henry cok haklı,” dedi. “Aynı

ona benziyorsun, ozellikle de sinirlendiğinde.”

Oturma odasına gitti ve elinde gunlukle geri geldi. "Al,"

diyerek uzattı gunluğu. "Tabii ki yok etmedim. Tum gece okudum... her bir kelimesini."

"Okudun mu?" Yuzume yayılan koca bir gulumseme.

Bee'nin de gulumsemesini sağlamıştı.

"Evet, okudum."

"Peki, ne duşunuyorsun?"

"Bu gunluk bana, onun ne kadar etkileyici ve harika bir kadın olduğunu, onu ne kadar cok sevip de ozlediğimi hatırlattı"

Gonul rahatlığıyla ona sarıldım, oyle ki Bec. buyukannemle ilgili başka bir şey soylemese bile bu his benimle

kalacaktı.

"Sana anlatmak istiyorum tatlım," diye devam etti Bee.

"Sana her şeyi anlatmak istiyorum. Tıpkı annene de anlatmaya çalıştığım gibi. Ama ne zaman hikayeyi sana anlatmayı

duşunsem, kalbimdeki acı beni hep engelledi. Onca

yıldır, 1943 yılına geri donemedim. O yıl hakkında hicbir şey hatırlamak istemedim."

Henry*nin bahcesindeki menekşeleri hatırlayarak başımı

salladım. "Henry'nin bahcesindeki o cicekler, dedim ve

yuzundeki ifadeyi okuyabilmek icin sustum, "sana Esther ı hatırlattı, oyle değil mi?"

Bee başıyla sozlerimi onaylayarak, "Evet tatlım» d

•İkimize de onu hatırlattı. şey gibi" -etrafa bakindi Vc de'

rin bir nefes aldı- "sanki orada bizimleymiş vc bize iyi duğunu soyluyormuş gibiydi."

Elini tuttum ve nazikce okşadım, lunı kapılar acı|mı,

anılar bir bir ortaya cıkmaya başlamıştı. Beeye sorn^

istediğim her şeyi sorabileceğimi biliyordum ve sordun,

da. "Bee. bana verdiğin tablodaki kişiler, sen ve Elliot

değil mi?"

"Evet," dedi sadece. "Sana verme sebebim de oydu o tabloyu gormeye katlanamıyordum. O, hicbir zaman sahip olamayacağım hayata acılan bir pencere gibiydi ve uzun yıllar once yaşanan o hataları yansıtıyordu."

Tum odayı saran huznu hissederek ic cektim. "Bu yuzden benim Jack'le olan ilişkimden rahatsızdın, değil mi?"

Bee soruma cevap vermemişti ama yuzunden evet dediği anlaşılıyordu.

"Seni anlıyorum Bee, gercekten."

Bee yine duşuncelere dalmıştı. "Bahse girerim o gece hakkında benden bir acıklama bekliyorsun."

Sozlerini başımla onayladım.

"Hatalıydım," dedi. "Elliot'ın kalbinde Esther'ın yerini dolduracağıma inanıyordum. Aptallıktı. Eslher'a yardım

edip onu kurtarabileceğimizi gormeden oradan uzaklaştığımız icin kendimi asla affetmeyeceğim. Onun olumunden

her gun kendimi sucluyorum."

"Hayır Bee. hayır." dedim. "Her şey cok hızlı gelişti

Sen Elliot ı korumak istedin. Bunu anlıyorum."

"Evet, yalnızca kendim icin Elliot'ı korumak istedin,

dedi Bee, yuzume bakmaya cesareti yoktu. "Kendi cıkarla

rımı korumak istedin. Polisin onu katil olarak yargılamamdan, benden koparmasından cok korkmuştum. Bu yuzden

oradan hızla uzaklaştım. Eğer Esther arabayı ucuruma

doğru surduyse, bu onun secimiydi, diye düşündüm hep.

Ona kızgındım, çünkü böyle bir şeyi Elliot'a zarar vermek için yapmıştı. Elliot şoktaydı ve ben de onu korumak istedim.

Bu ne sen ne de Esther tarafından afedilebilecek bir

bahane değil. Ama bilmeni isterim ki eğer o gece için suçlanacak biri varsa o da benim.”

Birkac dakika sessizce oturduktan sonra, “Peki, cesedini

bulamamış olmaları tuhaf değil mi sence de?” diye sordum.

“Bunu çok düşündüm,” diye yanıt verdi Bee. “Ama artık

düşünmüyorum. Kazadan sonra cesedi deniz yutmuş olabilir.

Koy onun son dinlenme yeri, tıpkı olması gerektiği

gibi. Şimdi bile geceleri dalga seslerini duyduğumda, onun dışarıda olduğunu düşünüyorum. Denizin kızı. O şu anda

olmak istediği yerde, Emily. Koyu ve deniz yaratıklarını

çok severdi. Hikayelerini, şiirlerini hep sahilden esinlenerek yazmıştır.” Pencereden sahili işaret etti. “Onca yıldan

sonra huzur bulduğum tek yer.”

Başımı olumlu anlamda sallayarak, “Ama bir şey var

Bee,” dedim. “Elliot o gece Henry'nin arabasının da parkta olduğunu söyledi.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Bee şaşkınlıkla.

“Sen onu orada görmedin mi?”

“Hayır,” dedi Bee kendini savunur bir edayla. “Hayır,

orada olmuş olamaz.”

“Ama ya oyleyse, Bee?” dedim, yuzunu inceliyordum.

“Eğer oyleyse, o gece hakkında bir şeyler bilmiyor mudur

sence?’’

•Bilemez." dedi Bee hemen. "Elliot, Henry h a k k ,
sana neler soyledi bilmiyorum. Henry muhtemelen büyük
annene aşkla bağılıydı ve olum haberini aldığımda adad^
herkes gibi şok olmuştu."

"Onunla kendim konuşmak istiyorum. Belki bir şeyler
biliyordur."

"Anılarına oyle zorla giremezsin tatlım, diyerek başım
salladı Bee.

"Neden?"

"Onun için gerçekten çok acı verici." Bir an Elliot'ı o
kara gecede koruduğu gibi Henry'yi de mi koruyor diye
merak ettim.

"Esther'in olayı onu çok etkiledi, Emily" diye devam

etti Bee. "Onu geçmişe dondurmek çok zor olur. Fark ettin mi bilmiyorum ama sen ne zaman onun
cevresinde olsan

urkek bir at gibi davranıyor. Cunku ona büyükanneni hatırlatıyorsun."

"Anladım," dedim. "Bu... belki biraz cılgınca gelebilir ama bunu yapmamı büyükannem istiyor gibi
hissediyorum.

Gorunduğunden daha fazla şey bildiğini düşünuyorum."

"Hayır," dedi Bee. "Bunu daha fazla kurcalama."

Başımı iki yana salladım. "Uzgunum, yapmak zorundayım."

Bee omzunu silkerek, "Emily, olan oldu," dedi. "Gecmiş

değiştiremezsin, bunu unutma. Kendi hikayenin dışına

çıktığın için bu durum hiç hoşuma gitmiyor. Bunun için

gelmemiş miydin buraya?"

Başımı evet anlamında salladım.

Birlikte sessizce oturduk, sadece evin tepesinden deli

gibi uçuşan martı sesleri duyuluyordu. Bir süre sonra ona artık gideceğimi söyleme cesaretini buldum.
“New York'a

geri donuyorum.”

Bunu söylediğimde Bee uzulmuş görünüyordu. “Neden?

Ay sonuna kadar kalacağını düşünmüştüm.”

“Kalacaktım,” dedim, bir yandan koya bakarken verdiğim

kararı sorguluyordum. Bu olanlara yeteri kadar zaman

ayırdım mı? “Ama her şey gittikçe karmaşık bir hal aldı.”

Bee sözlerimi başıyla onayladı. “Hiçbir şey istediğin

doğrultuda gitmedi değil mi?”

“Sayende çok güzel birkaç hafta gecirdim Bee,” dedim.

“Ama artık eve dönme vakti geldi diye düşünüyorum. Yaşadıklarımı biraz olsun sindirmem gerekiyor.”

Bee ihanete uğramış gibi görünüyordu. “Burada yapamıyor

musun?”

Tüm yaşadıklarımı ve Jack' i düşünerek başımı salladım.

“Uzgunum Bee.”

“Peki.” dedi. “Ama sakın unutma burası senin evin. Sana

soylediklerimi asla unutma. Burası senin evin ve tamamen

senin olacak... ben olduğumde.”

“Boyle bir şey hiç olmayacak,” dedim zorla gülümseyerek.

“İkimiz de biliyoruz ki eninde sonunda olacak,” dedi sakın bir şekilde. Kalbimdeki sızı onun gerçeği söylediğini

biliyordu aslında.

Elliot. Esther, Bee ve Jack'i düşünmekten başka hiçbir şey yapmadığım bir gün daha geçmişti. Annemi de düşündüm.

Ertesi gün kanepede uzanmış yatıyorken onu aradım.

“Anne?”

» Sesini duymak çok güzel tatlım.”

A n n e m i hic anlayamadığımı düşünürdüm ama Esther',

hikayesi bana farklı bir bakış açısı kazandırmıştı. Yaztım

o satırlar annem için kafamda yeni bir kapı açmıştı, sonuçta daha bebekken annesini kaybetmişti.

“Anne bir konu hakkında konuşmamız gerek” dedim

••Joel ile mi ilgili?”

“Hayır,” dedim, ne söyleyeceğimi düşünerek bir an sus-

tum. “Annen hakkında..

Hicbir şey söylememişti.

“Esther’ı biliyorum anne.”

“Emily nereden çıkartıyorsun bunları? Yengen bir şeyler

mi söyledi? Çünkü-*

“Hayır. Bir şey buldum, annene ait olan bir şey... hayatını yazdığı bir günlük. Ona ne olduğunu biliyorum, en

azından son ana kadar ne olduğunu biliyorum.”

“O halde bizi terk ettiğini, beni terk ettiğini de biliyorsun,”

dedi ofkeyle.

“Hayır anne, o seni terk etmemiş, en azından seni.

Buna kalkıştığını da sanmıyorum. Büyükbabam onu evden

kovmuş.”

"Ne?"

“Evet, yaptıklarının cezasını ödetmek için onu evden atmış.

Anne, kayb olduğu o gece korkunc bir olay yaşanmış.

Senin için, kendim için, Elliot için, onun için bütün cevapları bulmaya çalışıyorum.”

Neden Emily ? Bunu neden yapıyorsun? Neden olması

gerektiği gibi bırakmıyorsun?” Kurduğu cümleler aynen

Bee ninkiler gibiydi. Kim bilir, belki de aynı sebepten dolayı ikisi de korkmuştu.

“Yapamam,” dedim. “İçimden bir ses her şeyin cevabını

bulmam gerektiğini söylüyor.”

Telefonun diğer ucunda uzun bir sessizlik yaşandı.

“Anne?”

"Emily," dedi sonunda. “Çok uzun zaman önceydi. Ben

de tüm cevapları bulmak için uğraştım. İnan, annemin nerede olduğunu bilmeyi her şeyden çok istedim, bizi neden

terk ettiğini, beni neden terk ettiğini sormak için. İnan bana çok istedim, denedim. Fakat bir süre sonra babaları bana uzuntuden başka bir şey vermedi. Artık araştırmayı bırakmak zorunda olduğumu düşündüm ve her şeyi olduğu gibi

bırakıp adadan ayrıldım.”

Keşke o anda annemin gözlerinin içine bakabilseydim,

çünkü uzun zamandır eksik olan bir parçasını görebileceğimi biliyordum artık. “Anne,” dedim. “Sen bırakmış

olabilirsin ama ben senin bıraktığın yerden devam

edeceğim.”

Derin derin nefes aldı. “Emily, bu konu hakkında herhangi bir şey öğrenmeni istemezdim hiç,” dedi.

“Seni korumak istedim. Ama her halinin -yaratıcılığın, tavırların ve

görüşünün- ona benzemesi beni endişelendiriyor. Eminim

buyukannen Jane Şu tutumunu gorseydi, benim gibi o

da senin nasıl Esther'a benzediğini soylardi.

Annemin sarfettiği sozler, hayatımın kopuk parcalarını

birleştiren iğne, iplik gibiydi. Buyukanne Janc'in saclanmı ilk kez boyadığı o lanet gun geldi aklıma. Bunu Esther a

benzediğim icin yapmıştı. Goruntum onu oylesine urkut muş ve rahatsız etmişti ki tipimi değiştirmeye kalkmıştı.

Esther nasıl bir kadındı ki hepsini bu denli etkilemişti ?

O an annemin duğun gunumde aile yadigarı olan du

Iakmama izin vermediği aklıma geldi. "Neden o duvağl ^

mamı istemedin

-Cunku doğru olmazdı." dedi. 'Dabelle'de farkl, dunj yordu. Bu denli Esther'in izini taşırken, senin, b u y u k a * ^

Jane'in duvağını takmana g oz yumamazdım. Cok fegu_

num. tatlım."

"Sorun değil."

"Sadece senin cok mutlu olmanı istedim."

Doğru kelimeleri secebilmek icin birkac saniye sustum.

"Anne, başka bir Şey daha var.

"Nedir?"

Soyleyeceklerimin a đ ır lığın d an k a lb im hızla carpıyordu.

"Esther evden ayrıldığı gece, kazan ın o ld u đ u gece hamileydi."

Annemin gozy aşları arasında guclukle nefes aldığını duyabiliyordum.

"Buna inanamıyorum," dedi.

"Bir bebek bekliyordu... Elliot'ın, aşık olduğu adamın

bebeğini bekliyordu. Hepsi gunluğunde yazılı. Biliyorum,

bunlan duymak cok aci anne. Ozur d ilerim.”

Burnunu cekti. “Onca yıldır beni daha bebekken terk ettiğİ icin anneme karşı cok ofkeliydim. Bebeğini kim terk

eder ki, diye duşundum hep. Ama şİmdi, bilmek istediğim

tek şey. beni seviyor muydu? Annem beni seviyor muydu?”

“Seviyordu,” diye cevap verdim hic duraksamadan. Bu

soz. Esther*m benden anneme soylememi istediğİ bir sozdu

ve annemin de bunu duymaya ihtiyacı vardı.

Gercekten oyle mi duşunuyorsun, Emily?”

İcten, cok derinlerden gelen sesi, annem hakkındaki duşuncelerimi değİştirmişti. Ozunde, annesine ozlem duyan

kucuk bir k.zdı. Onca yıl kalbindekiler! nasıl saklayabilmişti.

bunu hicbir zaman bilemen, ama bu davranış, ben,

kendine hayran bırakmıştı.

“Evet,” dedim elimi boynuma goturerek. “Aynca senin

sahip olmanı istediğİ bir şey elime tesadufen gecti.” Ucunda denizyıldızı olan kolyenin kilidini acıp kolyeyi elime aldım.

Esther. bu kolyenin kızına ait olmasını istiyordu.

Bee. Seattle'dan kalkacak olan ucağİma bir saat icinde

yetişebilmem icin beni limana bırakmaya karar verdi. Bavulumu toplarken adadan edindiğim hazineleri de icine

tıkıştırıyordum. Ancak annemin cocukken yaptığİ albumu

makyaj cantamın uzerine koyduğumda, bunu yapmamam

gerektiğini anladım. O New York'a değİl, bu adaya aitti.

Annem buraya geri donecek ve bu albumu bulacaktı, bundan

emindim.

Evelyn'in bana bırakmış olduğu fotoğrafı hatırladım. Bu

fotoğraf için annemin albumunun sayfalarının arasından

daha iyi bir yer yoktu. Yatağa yaslandım ve albumu elime

alıp son sayfasını actım. Siyah-beyaz fotoğrafların yanında etrafi ciceklerle suslu elyazısıyla yazılmış bir yazı vardı.

Annem. Elimdeki f o t o ğ r a f ı dikkatlice buraya koydum ve albumu kapatıp komodininin çekmecesine yerleştirdim. Albumu

ona kendim vermek istiyordum ama içimden bir ses

bunu kendisinin bulması gerektiğini soyluyordu.

"Yirmi dakika içinde geliyorum." dedim Bee'ye birkaç dakika sonra. Yengem daha itiraz etmeden hemen evden çıkıp dış kapıyı kapattım.

Düşüncelerim, sahilin uzerinde salman gri yağmur

,utlarını yansıtıyordu. Acaba Henry soracağı.n, soru,

nasıl cevap verecekti? O korkunc gecede buyukannenti

hayattayken gormuş muydu? Ucurumdan atlamadan <5,,Ce

ona ne soylemişti?

Evinin verandasına çıkan eski merdivenleri çıktım. pen.

cerelerdeki orumcek ağları veya kapı sovesindeki yarıklan daha once fark etmemiştim. Derin bir nefes aldım ve kapıyı, caldım. Bekledim. Biraz daha bekledim.

İkinci kez kapıyı caldıktan sonra iceriden bir şeyin ya

da birinin sesini duydum, bu nedenle pencerelerden birine yaslanıp kulak verdim. İceriden ayak sesleri geliyordu.

Bunlar kesinlikle aceleyle hareket eden birinin ayak sesleriydi.

Pencereden, boş olan oturma odasını ve arka kapıya uzanan koridoru gorebiliyordum. Biraz daha dikkatli baktığımda

evin arkasına doğru bir şeyin hareket ettiğini gordum

ve hemen peşinden bir kapının kapandığını duydum. Heyecanla avlunun diğer tarafına koştum. Bu durumu izleyen ve

bekleyen menekşeler vardı yine. O sırada Henry'nin arabası garajdan hızla çıktı. Durması için el sallayıp bağırdım ama arkasında bir toz bulutu bırakarak arabayı hızla sürmeye

devam etti. Arabanın dikiz aynasından göz goze gelmemize

rağmen Henry durmamıştı.

Limana vardığımızda. Bee g ozy aşla rın ın arasından. Hoş kal tatlım," dedi. "Keşke gitmek zorunda olmasan.

"Keşke," dedim. Adada yarım kalan iki hikaye (biri benim, diğer Esther'ın) bırakmama rağmen, gitmek zorundaydım.

Ilava sırlar ve hatıralarla o kadar doluydu ki nefes

almakta zorlanıyordum.

"Yine geleceksin değil mi?" diye sordu Bee uzgun gözlerle.

"labii ki geleceğim," diye cevap verdim. Her ne kadar

bundan o kadar emin olmasam da Bee'nin rahatlamaya ihtiyacı vardı. Diğer yolcuların arasına kanşıp feribota binecekken ona sıkı sıkı sarıldım. Adadan ayrılmadan önce en

son yaptığım şey, carşıda fotokopisini cektirdiğim gunluğu Elliot*a postalamak olmuştu.

Yıllar önce büyükannemin yaptığı gibi, ben de çok sevdiğim adadan bir daha geri donup donemeyeceğimi bilmeden

ayrılıyordum.

On dokuzuncu Bolum

20 Mart

Ertesi sabah eski problemlerimle New York'taki yatağında

uyandım. Bainbridge Adasındaki şaşırtıcı

olayları -cozulmemiş bir aile sun ve yarım kalan bir aşk

hikayesini- düşününce bunların hepsi anlamsız geliyordu.

Not; Jack'ten hala bir mesaj almadım, yani bitmiş bir aşk hikayesi de denebilir.

Eve geldiğimde Annabelle'den neşeli bir hoş geldin

karşılması bekliyordum ama yanılmıştım. "Donmemeliydin

Em,* dedi, böyle bir tavn hiçbir arkadaş sergilemezdi.

"Geri donmelisin."

"Burada da bir şeyler yapabileceğimi düşündüm," diye cevap verdim. "Belki olanları yazabilirim."

"Acık sozlu olmaktan nefret ediyorum şekerim," dedi.

'Şekerim' lafını oldukça iğneleyici bir şekilde soylemişti.

"Sen bunu beş yıl önce de soylememiş miydin? "

Başımı one eğdim ve sinirlendiğimde yaptığım gibi serce
parmağımı cekiştirmeye başladım.

"Ozu r dilerim," dedi. "Ben sadece senin mutlu olduğunu
gormek istiyorum, biliyorsun."

"Elbette biliyorum.'4

"Guzel.*" Sonra sustu ve haylazca gulumseyerek, "Cun.
k(1 duğunumde nedimem olacak kişinin mutlu olması ge.
rek," diye ekledi.

"Annabelle! İnanmıyorum! Sen ve Evan mı?"

Annabelle elini kaldırıp parmağındaki yuzuğu gururla
gostererek. "Ben ve Evan," dedi. "Ne oldu bilmiyorum.

Em. Her şey birkaç hafta içerisinde gerçekleşti. Beni şu
unlu caz piyanisti Henry Hancock*u izlemeye goturdu ve
herkesin icinde evlenme teklif etti. Ben de evet dedim!"

Annabelle için çok mutlu olmama rağmen icim urperdi.

En yakın arkadaşımın mutluluğu benim yalnızlığımın karşısında adeta parlıyordu.

Gulumsedim. "Peki. Evan adlı birinin evlenilecek kişi

olmadığı teorisi ne oldu?"

"İsim analizlerinin canı cehenneme," diye cevap verdi

Annabelle. "Şansımı deneyeceğim. Hem yasal yollara başvurup adını Bruce olarak değiştirebilir." Sonra da ceketini

aldı. "Uzgunum, eve gitmem gerek. Akşam yemeği için

Evan'la Vive'de buluşacağız."

Ben de bu akşam biriyle Vive'de buluşmak istiyordum

ama elimden gelen tek şey. "İyi eğlenceler." demekti.

"Aa. unutmadan gelen mektuplar mutfaktaki masanın

uzerinde bir kutuda."

leşekkur ederim." dedim ve arkasından kapıyı kapattım.

Annabelle gittikten sonra dizustu bilgisayarımı actım

>e e-postalanmı okumaya başladım. Bir saat, iki saat derken zaman akıp gecmişti. Ayakkabılarımı ve ceketimi cıkartmadan kanepeye uzandım. Bu, yorgunluktan bittiğimin

resmiydi, ('zerime Joel'in teyzesinin duğunum için orduğu yun battaniyeyi orttum. Bundan her zaman nefret etmeme

rağmen kimseye vermeye de kıyam,yordum. Kucuktu ve

(eni kaşındıran bir iplikten yapılmıştı ama cok UşumUştum Battaniyeyi cenemin altına kadar cektim ve baş,m, bu, gibi olan kanepenin deri yastığına koydum. Keşke yanımda olsaydı ne guzel olurdu, dedim icimden. Aklımda Jack vardı

21 Mart

Ertesi sabah telefon cok erken saatlerde caldı. Uyku arasında bu ses yangın alarmı gibi gelmişti. Saate baktığımda

08:02'yi gosteriyordu.

"Efendim?"

"Em, merhaba benim."

Ses tanıdık geliyordu ama kimdi? Uyku sersemliğiyle bu sesi nerede duyduğumu hatırlamaya çalıştım. Kafede mi? Tiyatroda mı? Sonra bir anda bu sesin kime ait olduğunu çıkardım, o anda dünya durdu sanki.

“Joel?”

“Geri donduğunu duydum.” dedi yumuşak ve dikkatli bir sesle.

“Geri donduğumu mu duydun? Gittiğimi nereden öğrendin ki?”

“Dinle,” dedi Joel, sorularımı duymazlıktan gelmişti.

“Biliyorum söyleyeceklerim sana çok aptalca gelecek. Şu anda beni öldürmek istediğini de biliyorum. Ama Emily, gerçek şu ki ben çok büyük bir hata yaptım. Seni görmem gerek. Seni görmeye ihtiyacım var.

Sesi çok samimi ve aynı zamanda uzgun geli>«r

Duyduklarımın doğru olup olmadığına inanmak için kolumu

cimdikledim. Joel hala beni istiyordu, peki ben neden

aynı duygulan hissetmiyordum?

' Ayağa kalktım ve başımı iki yana salladım. “Hayır, bunu yapamam,” dedim birlikte olduğu kadını hatırlayarak. “Bir kere kısa bir zaman sonra evleneceksin.” Bu kelime beni

baştan aşağı sarsmıştı. “Ayrıca o güzel duğun davetiyen

icin de çok teşekkürler. Ne kadar nazik bir davranış.”

Bu iğneleyici sozum kafasını karıştırmıştı. “Duğun davetiyesi mi?”

“Aptalı oynama. Senin gönderdiğini biliyorum.”

“Hayır. Bir yanlışlık olmalı. Ben göndermedim.” Birkac

saniye sessiz kaldıktan sonra, “Stephanie,” dedi. “Stephanie göndermiş olmalı. Bu seviyeye düştüğüne inanmıyorum.

ama anlamam gerekiyordu. O düşündüğüm gibi biri

değilmiş, Em. Beraber yaşamaya başladığımızda paranoyak

olmuştu, özellikle de sana karşı. Hala seni sevdiğime

inanıyordu, aslında ben-”

“Joel, dur.”

“Bana sadece yarım saat ayır,” diye yalvardı Joel. “Bir

şeyler icelim. Bu gece akşam yedide, bizim yerimizde.”

Sinirden telefonumu sıkmaya başlamıştım. “Neden seninle

goruşeyim?”

“Çunku ben... cunku ben hala seni seviyorum,” dedi

Joel kırılğan bir ses tonuyla, aslında ona inanmıştım.

Battaniyenin üzerindeki yun iplikleri cekiştirmeye başladım.

Bir yanım ona hayır demem gerektiğini soylerken,

diğer yanım da evet diyordu. “Peki.”

Duşumu aldım, ipli, topuklu ayakkabılarımı giydim ve

*>u gece onunla bir kadeh kokteyl icmek icin artık hazırdım.

Sadece bir tane.

Buluşacağımız bara doğru yuruduğumde, uzun zamandır

ilk defa bu kadar güzel hissediyordum kendimi. Belki de

adaya gitmek bana iyi gelmişti ya da Joel’in beni tekrar istiyor olması buna etkendi. Her neyse, onu en son gordüğumden

beri çok şey değişmişti. Joel’in bunu fark edip etmeyeceğini merak ediyordum.

Joel yıllar önce onunla tanıştığım gundeki gibi barda

bekliyordu beni. Bir dirseğini tezgaha dayamış, bana doğru gulumsuyordu. Bu adam yakışıklı olduğu kadar tehlikeliydi de. Göz göze geldiğimizde, omuzlanmı dikleştirdim ve ona

doğru yurudum. Joel bir şekilde hala bana aitti ve bu, beni biraz korkutmuştu.

“Merhaba,” dedi Joel, belime sarılıp yanağımı optu. Geri

çekilmedim. Beni yanağımdan opuşu, benim onun yanında

duruşum, otomatik pilota bağlanmış hissi vermişti bana.

“Muthiş görünüyorsun,” diye devam etti Joel, barın köşesindeki masayı işaret ederek. Aslında burası, tam olarak

bir bar değildi; ben geceyi birlikte televizyon izleyerek yatakta gecirmeyi tercih ederken, Joel'in her zaman benimle

gitmek istediği lüks bir gece kulubuydu.

“Ac mısın?” diye sordu Joel nazik bir şekilde. Sanki

yanlış bir şeyler söylemekten korkuyor gibiydi.

“Hayır,” dedim, sesimdeki netlik beni bile şaşırtmıştı.

“Ama sana söz verdiğim gibi bir kadeh bir şey icebilirim.

Joel gulumsedi ve ickiyi nasıl ictiğimi unutmamış olacak

ki garsona iki zeytinli bir martini soyledi. Masaya otur

duğumuzda etrafıma bakındım. Her yerde kadınlar

muhteşem saçlar., harika vucutları olan kadımlard., tıkdefa Joel gözlerini benden alamıyordu. Bunun ne kadar surduğunu bilmiyordum.

Kadehlerimiz geldiğinde, yavaşca ickimi yudumladım.

Eğer bu beraber ictiğimiz son ickimizse en azından tadım

cıkartmalıyım, diye gecirdim aklımdan.

“Ee, Stephanie nasıl?” diye sordum.

Joel ilk önce kucığında tuttuğu ellerine, sonra yuzume

baktı. “Aramızdaki her şey bitti. Em.” Ağzından çıkan hiçbir sozcüğün beni kırmasını istemiyormuş gibi çok dikkatli

konusuyordu. "Aşık olduğumu düşünmekle çok büyük aptallık etmişim. Çünkü o bir aşk değildi. Ona aşık olmamışım

ve asla olamazdım da. Şimdi ne kadar korkunc bir hata yaptığımı görüyorum."

Ne diyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden ilk başta hiçbir şey söylemedim ama dakikalar sonra ofkeme hakim olamadım.

"Ne söylememi bekliyorsun. Joel? Onu bana tercih ettin.

Şimdi de karşıma geçmiş 'Hata yaptım, biraz eğlendim ve sana geri dondum.' diyorsun. İşler böyle yurumuyor, Joel."

Joel söylediklerimden tedirgin olmuş gibiydi. "Sana

yaptıklarım için kendimi asla affetmeyeceğim." Sustu ve boğazını temizledi. "Stephanie geçmişte kaldı. Ben seni istiyorum.

Sana ihtiyacım var. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Bu sadece bir heves uğruna fikrini değiştirmiş bir adamın yalvarışı değildi. Biliyordum. Bu, her şeyini kaybetmiş olduğunu bilen bir adamın yalvarışıydı. Bu yüzden onu dinledim.

Joel, 'Gormuyor musun?' diye devam etti. "Bu bizim

ikinci şansımız, ikinci perdemiz. Hiç olmadığımız kadar güçlü ve birbirimize aşık olabiliriz, tabii eğer beni affedersen.

"Tamam," dedim, gözlerindeki yaşlan fark ederek. Başımı

hafifce yana eğip ona gulumsedim. "Buraya gelmeden

önce seni affetmeyi düşünüyordum."

Joel'in gözleri parlıyordu. "Affetin mi peki?"

"Evet," diye karşılık verdim. Joel elime uzanınca tutmasına engel olmadım.

"Ne diyorsun Em?" diye sordu, gözleri hiç olmadığı

kadar savunmasız bakıyordu. "Eve donmeme izin veriyor

musun?"

Yıllar önce Landon Park Otel'in onundeki kaldırımında

Esther'ın bir anda Elliot'tan nasıl vazgeçtiğini düşündüm.

O hikayeden ders almam gereken kısım burası mıydı?

Joel'e bir şans daha mı vermem gerekiyordu? Bana bakışından bunu anlamıştım. Biz bu fırtınayı atlatabilirdik. Yolumuza kaldığımız yerden devam edebilirdik. Tekrar deneyebilirdik.

Birçok kişi aldatıldığını unutup eskisi gibi yoluna

devam edebiliyordu. Biz de ilk olmayacaktık. Ancak ortada bir gerçek vardı: Ben istemiyordum. Bainbridge Adası'nda

geçirdiğim birkaç hafta bana iyi gelmişti, o zamanlar bunun farkında değildim. Ama artık bunu biliyordum.

"Evet, seni affediyorum," dedim usulca, "ama evliliğimiz bitti, Joel."

Joel şaşkın şaşkın bana bakıyordu. "Ama..."

"Ben kendi yolumu çizdim," dedim. "Yapmak zorundaydım."

Martini bardağıma baktım, boştu. Ona da zaten

sadece bir kadeh ıckı iceceğıme soz vermiştim. "Gitmek

zorundayım, ozur dilerim."

"Henüz değil," diye karşı çıktı Joel. "Bir kadeh daha bir şeyler ic." Sonra da garsonu çağırarak icin elini kaldırdı.

"Hayır," diyerek ayağı kalktım. "Artık elveda deme vakti."

Joel masaya elli dolar bıraktı ve dışarıya kadar peşimdefte geldi. "O kitabı okudum." dedi restoranın onundeki kaldırımında.

Ona doğru dondum ve "Hangi kitabı?" diye sordum.

"Kaybolan Yıllar," diye yanıt verdi Joel. "Sonunda okudum.

Keşke yıllar önce okusaydım. Eğer okumuş olsaydım,

o kitabı neden bu kadar çok sevdiğini biliyor olurdu. Bizi tekrar nasıl... bir araya getireceğimi bilirdim."

Sokak lambasının ışığıyla aydınlanan yuzune baktığımda

kalbimin sızladığını fark ettim. Kirli sakalla golgelenmiş

keskin cenesi, iri kahverengi gözleri ve yanaklarındaki kızarıklık.

JoePi her zaman çekici kılmıştı. New York'ta harika,

sakin bir Mart akşamıydı. Durduğumuz kaldırımda bizden ve yanımızdaki karaağactan başka hiç kimse, hiçbir şey yoktu.

“Kitaptaki Jane ve Stephen gibi olmuşuk,” dedi Joel

sessizliğimden yararlanarak. “Beni sevmediğini düşündüm.

Değiştiğini düşündüm. Ben de bu yüzden-”

Konu yine Stephanie'ye gelmişti. Stephanie. Aşamadığım

engelin adı. Fakat bizim hikayemizin sonunu getiren

Stephanie değildi. Bunu şimdi görebiliyordum.

“Fark etmeliydim,” diyerek devam etti konuşmasına

Joel. “Ben...”

Ona doğru uzanıp şevkatle omzunu sıvazladım. “Joel,

yapma. Kendini suçlama.”

Joel bir an için ciddileşti. “Her şeye sahip olabilirdik.

Cocuklarımız ve kasabada bir evimiz olurdu, evliliğimizin ellinci yıldonumunu kutlardık. Jane ve Stephen gibi bunları Yapabilirdik. Em. Hala şansımız var ”

Başımı salladım. Joel ve ben. Jane ile Stephen değildik-

Evet, onların da evlilikleri çatırdamıştı ama sonra birbirlerine olan bağlılıklar., saygıları ve arkadaşlıkları sayesinde

toparlanmışlardı. Ancak ben ve Joel. Jane ve Stephen değildik.

Biz. aşkları zamana yenik düşen Jane ve Andre'yiik.

-Evet. Jane ve Stephen bunu başardılar,” dedim belli belirsiz.

“ama biz... bunu yapamayız, Joel. Gormuyor musun?”

Bizim hikayemizin sonu boyle değil.”

Joel kederli gozlerle yuzume bakarak, “Duşuncelerini değiştirebilmek icin ne yapmam, ne soylemem gerek?” diye sordu.

Başımı iki yana sallayarak, “Uzgunum, ama hicbir şey şu saatten sonra fikrimi değiştiremez,” dedim.

Joel belimden tutup beni kendine doğru cekti. Beni tutkuyla operken bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordum. Bu

anın hakkını vermeye calışarak gozlerimi kapadım. Bunu yaptığımda Jane ve Stephen’ı, Esther ve Elliot’ı gordum.

Hepsi orada benimleydiler sanki. Ama sonra gozlerimin onunde Jack’in yuzu belirince, kalbimin derinliklerinde bir şey hissettim.

“Ozur dilerim,” diyerek geri cekildim. Joel dunyadaki tek kadın benmişim gibi bana bakarak anlayışla başını salladı.

İşte, onu bu şekilde hatırlamak istiyordum.

“Senden asla vazgecmeyeceğim,” dedi Joel. Bu sozlerle tum bedenim urpermişti. Kaybolan yıllar kitabında

Andre'nin Jane’c kalbindeki aşkla verdiği bir sozdu bu. Ancak Joel'in istediği gibi kalbimi sızlatmasındansa karanımı

kesinleştirmeye yardımcı olmuştu.

"Hoşca kal Joel,” dedim. Sesim, karaağactan esir alan ruzgara karşı boğuk cıkmıştı. Onlar da dallarıyla hoşca kal diyorlardı sanki. İkimiz de bu vedanın sonsuza kadar o uğunu biliyorduk.

Eve. sanki yılların ağırlığını uzerimden atmışım gibi hafif, lemiş bir şekilde yurudum. Uzun suredir kalbime ağırlık

yapan bu yukten nihayet kurtulmuştum. Merdivenleri c,k.

madan once posta kutumu kontrol ettim, hicbir şey yoktu

S o n r a Annabelle'in mutfaktaki bir kutudan bahsettiğini hatırladım.

Eve girdiğimde montumu koltuğun uzerine çıkarıp masanın

yanına bir sandalye cektim. JoeFe ait olan bir yığm

fatura ve onemsiz mektup vardı. İki tane kredi kartı hesap ozetinin arasında sarı renkte bir mektup fark ettim. Gunumuzun modem pulları yerine, gecmişten kalma bir damga

vardı. Uzerinde adres yoktu.

Zarfi acmak icin acele ederken, yumuşacık olan kağıt

neredeysel elimde parcalanıyordu. Zarfin icinde, şimdiye

kadar gorduğum en guzel yazıyla yazılmış sadece tek bir

sayfa vardı:

31 M art 1943

Kıymetlim,

Sana bunları senin kim olduğunu, nerede yaşadığını

ve aramızdaki bağıın ne derece olduğunu bilmeden yalıyorum.

Tek bildiğim, kalplerimizin acıldanamayacak nedenlerle

kesiştigi ve yıllar engel oba da zamanın bir donemini

paylaştığımız. Şu ana kadar yalnızca kalp kırıklıklarımı

anlatan gunluğ u okumuş olman gerek. Sana ne anlam

ifade edecek bilmiyorum ama bir bilge bana birinin, gu'

nun birinde bu gunluğ u okuyacağını soylemişti. Den de bu

sen olduğ una inanıyorum. Senden ricam ne gere'

kıyarsa yapman, cunku gunluğ u okuduğ unda ben burada

olamayabilirim.

Beni bircok hataya sevk eden bir aş km düş uncesiyle bas

baş a bırakıyorum seni. Buyuk aş klar zamana, kalp ağ nsma

ve mesafelere meydan okur. Her şey kaybedimi* gibi görüme de gerçek aşklar yaşamaya devam eder. Bunu artık

biliyorum ve umarım sen de anlarsın.

Yıllar önceden sevgiler,

Esther Johnson

Elim gum gum atan kalbimdeydi. Gerçek aşklar yaşamaya

devam eder. Bu, Kaybolan Yıllar kitabındaki Jane ve büyükannem Esther için doğrudur. O anda pencereden içeriye dolan

esinti, bedenimin urpermesine neden oldu. Zaman tuhaf bir kavram, diye geçirdim içimden. Bu mektubu... bana yazmasının üzerinden neredeyse bir omur geçmişti. Yıllar sonra benim orada olacağımı tahmin etmiş, benim bulmam için yazdığı o günlüğün her bir satırını okuyacağıma inanmıştı. Kalbim sevinçle ve hiç tanımadığım büyükanneme duyduğum aşkla carpıyordu

bu sefer. Acaba bu mektubu bana kim gönderdi? Peki

ya kızı, annem? Sadece basit bir kaza mıydı? Bir aşk kazası?

Esther'ın gerçek aşk hakkında söylediklerini düşündüm.

Sanki her bir kelimesi Elliot'ın yansımasıydı. Ayrı geçen onca yıla rağmen nasıl olmuştu da birbirlerine aşık kalabilmişlerdi?

Onca yanlış anlaşılmalardan sonra? Her şeyden sonra '.

Gelen mektuplara bakmaya devam ederken, alt taraflarda

benim adıma gelen kalınca bir zarf dikkatimi çekti. Posta damgasında " Bainbridge Adası yazıyordu. Zarfın içinde

kileri çıkardım ve ilk sayfayı acı okumaya başladım.

Sevgili Emily,

Şimdiye kadar Neu> York'a varmışındır, bu mektupları

e\fine donduğun zaman almanı istedim. Bunlar, Büyükannen

Esther'dan. Aslında mektupları adaya ziyaretin

sırasında vermek istiyordum ama günlüğü okumayı bitirip

bitirmediğinden emin olamadım. Evciiyi\ bana günlüğü

okuduğundan bahsetmişti. Onu bulduğuna çok sevindim.

Bu la c a ğ ın ı da biliyordum. Adaya geldiğinde seni l im a n d a gorduğum o geceden beri, Esther'ın hikayesini okuyacak kişinin sen olduğunu anlamıştım. Bir işaret beklediğim onca

yıldan sonra sen çıkageldin. Ertesi günün sabahında yengenin evine geldiğimde, koltukta uyuyordun. Yengen bahceye

çıktığında, kalmakta olduğun odaya sessizce girip gunluğu bıraktım. Eğer Bee niyetimin ne olduğunu bilseydi, onu saklardı.

Bu yuzden ona soylemedim.

Aslında bunları seninle özel olarak konuşmalıydım,

umarım bu zayıflığımı mazur görürsün. Ona oyle çok benziyordun ki Emily, senin yanında olmak bana onu ne kadar

çok sevdiğimi ve onun bir daha asla aramıza dönemeyeceğini hatırlatıyordu.

Muhtemelen kaybolduğu o gece neler olduğunu merak

ediyorsundur. Eğer benim o gece onunla birlikte olduğumu

öğrendiyse, benim onun kdtili olup olmadığını da merak

ediyorsundur. Artık tüm sorulan cevaplama vakti geldi.

Kimseye bir şey söylemedim, ne Evelyne ne yengene ne

de Elliot'a... ama senin bilmen gerek. Hepimiz gibi ben de gittikçe yaşılanıyorum ve artık bu sırrım, her ne kadar buyukannen oyle istese de, benimle birlikte gomulmesini istemiyorum.

1943 yumdaki o gece, Esther ve Bobby nm evlerinin ya'

kmtnda oturan bir arkadaşımı ziyarete gitmiştim. Arabaya

doğru yururken b o ğ m a n duydum. O tarafa balaiğm

da Bobb/nm onu kovup kapıy, yuzune cam m kledm

Esther', oyle gormek camrn. O kadar perişan

gorunuyordu ki yureğim burkulmuş. Arab^a bindiğinde

yuzunde korkunc bir ifade vardı ve aracı delirmi} gibi

kullanıyordu. Yapabileceklerinden korktuğum için onu takip ettim. Once Eiliot'm, sonra Bee'nm

evine giui ve daha

sonra da parka gecmişti. Bana adadan ayrılmak istediğini

ama kimsenin onu bulmasını istemediğini soyledi.

Olum planı sahnesini gerçekleştirmek için bir fikri var

dı, böylece hic kimse, özellikle de mutlu çift Elliot ve Bee onu hiçbir zaman bulamayacaktı. Esther her şeyi tama

men gecmişte bırakmak istiyordu. Onun ilham kasnağı

adadaki bazı gozuprek lise öğrencilerinin oynadığı 'tavuk

oyunu olmuştu. Bu oyunda eski arabalan tam kafa ka

faya carpıştıracakken direksiyonu farklı yone kırıyorlar

dı. Esther ise arabayı ucuruma doğru hızla surup, kenara

geldiğinde aractan atlayacaktı. Bunu yapmaması için ona

yalvardım. Eğer o gece benimle gelmeyi isteseydi, omrumun sonuna kadar onunla kacardım, cunku onu çok seviyordum.

Ancak onun başka planları vardı. Trajik bir şekilde odayı

terk edip sevdiklerinin canını yakacak ve tek başına yeni

bir hayata başlayacaktı.

Esther arabayı çalıştırdığında, parkın girişinde karanlık bir bolgede heyecanla bekliyordum. O s,roda Elliot ve Bee de gelmişlerdi. Esther'm o ikisiyle yuz yuze geldiğinde ne yapacağını merak ediyordum.

.. «

Gece olduğu için donlar, ne. bir şehide gtnrvbm. Be

arabayı durdurdu. EUiot arabadan indi ve

acıktık bir şekilde oylece donakaldı. Esther'*. sonrasında yap tıklan aklıma gelince hâlâ içim ürperiyor. Uçuruma doğru

arabasını sürdü ve gitti-

Elliot yalnızca cığlık atıyordu. Bunu hiç unutmayacağım.

Fakat Bee, Esther için ne kadar uzulmuş olursa olsun,

Elliot uğruna dimdik duruyordu. Yengen, iyi bir kadın

Emily. Bunu bilmen gerekir. O gece Elliot'ı suçlamalardan kurtarmak, Bee nin en önemli amacıydı sanki. Onu arabaya

bindirdiği gibi oradan uzaklaştılar. Elliot'm kederle hancerlenmiş

yuzunu aklımdan hic çıkartamıyorum. Olanları

sindirebilmek için çok cabaladım ve sonunda ona acımaya

karar verdim. Sevgilin, gözlerinin onunda hayatına kıyıyor ve sen onu kurtaramıyorsun. O sahnenin her gece onu avladığımı biliyorum. İşte bu onun en büyük cezası.

Fakat Esther hayattaydı.

Arabamdan inip enkazı görebilmek için ucurumun kenarına

geldiğimde, sol tarafımdaki calıların arasından bir

ses duydum. Buyukannen birkaç ezik ve sıyrıkla kurtulmuştu.

Planladığı gibi araba ucurumdan aşağıya yuvarlanmadan

atlamayı başarmıştı. Onu orada gördüğüm an nasıl

rahatladığımı tahmin ediyorsundur.

Benden onu feribota goturmemi istedi. Yeni bir hayata

başlayacaktı, "Sıfırdan," demişti. Bana kırmızı kadife kaplı gunluğu verdi ve onun çok önemli olduğunu söyledi. Benden vakti gelene kadar onu saklamamı istedi, dolayısıyla

evime gotirup onca sene o gunluğu sakladım.

kalması için ona yalvardım, ama o kararını çoktan vermişti Esther ı tarusaydm fikrini değiştiremeyeceğini de bilirdin.

Uzun süre ondan haber alamadığım için aklıma korkunc

şeyler geliyordu. Ancak bir zaman sonra mektuplar

gelmeye başladı. Önce Florida, sonra İspanya, Brezilya

Tayland olarak değişmişti adresleri. İsmi değiştirilmiş, sac,'

m boyatmışa ve belki de beni en çok şaşırtan kısmı, bebeğini doğurmuş olduğuydu. Adını Lana koymuştu.

Başımı mektuptan kaldırdığımda kalbim hızla carpıyordu.

Lana. İsmi hemen hatırlamıştım. O Jack'in bahsetmiş

olduğu kadındı. Müşterisi. Bu, Jack'e ve tablolarına olan ilgisini acıklıyordu. Elliot a ulaşmak için Jack 'le bağlantı kurmuş olmalıydı. Taşlar artık birer birer yerine oturuyordu.

Mektubu okumaya devam ettim:

Bebeğini sormuştu, anneni yani. Çünkü büyükbabanla

görüştüyordum, en azından yeni eşijane'le adadan aynlana

kadar... Esther'a olan biten her şeyi anlatıyordum ve bu da onu rahatlatıyordu, biliyorum.

Yaşadığını kimsenin bilmesini istemiyordu, ama son

zamanlarda bana Elliot'a, Bee'ye ve Evelyn'e selamını

iletmemi, onları çok sevdiğini ve sürekli düşündüğünü

soylememi istedi. Bu mesajları iletmediğimi söylediğim için kendimden utanıyorum. Ancak buna cesaret edemedim.

Onca yıldan sonra bu gerçeğin ustesinden gelebileceklerim düşünmüyordum. Bu sim onlardan sakladığım için de benim

hakkımda ne düşüneceklerini merak ediyordum. Onlar

çoktan büyükanneni kalplerine gommelerdi. Lakm

durust olmak gerekirse, Esther'la aramdaki tek bağ. bu

mektuplardı ve bunu kimseyle paylaşmak istemiyordum.

Ne Bee ne Evelyn ne de Elliotla elbette. Onu kimseyle

paylaşmak istemedim.

Mektuplar birkaç yıl önce kesildi ve anlan çok özledim.

Esther'm nerede olduğunu merak ediyorum. İyi mi, hala yaşıyor mu diye içim içimi yiyor. Son zamanlarda mektuplara

adresini yazmadığı İC™ ona ulaşma cabalarım da boşa cıka.

Bunu söylemek istemezdim canım, ama sanırım o oldu.

Artık bu mektupları sana bırakıyorum. Umanm

yıllardır beni mutlu ettikleri gibi sen de onları okurken mutlu olursun. Umarım Esther'ı tanımana ve onu sevmene

yardımcı olurlar. Ben onu her zaman seveceğim.

Mektuplar yaşam, umut ve beklentiyle dolu olmalarına

rağmen satır aralarına kazınmış pişmanlığı ve kederi sen

de göreceksin. Fark edeceğin gibi o sessiz, sakın biridir, tıpkı senin gibi...

Sevgiler,

Henry

Sırtımı sandalyeye yasladım ve mektubu göğsüme bastırdım.

Oyleyse o gece olmemiş. Her şey bir oyunmuş ve

Henry de ona yardım etmiş. Bunları Elliot'a soylemek için can atıyordum, fakat sonra Esther'ın onca sene Henry ile

yazıştığını gerçekten öğrenmek ister mi, diye gecirdim aklımdan.

Elliot durumu anlar mıydı? Onu affedebilir miydi?

Zarfin icine son kez baktım ve ince kartona sanlı bir şey olduğunu fark ettim. Actığımda icinde Henry 'nin şominesinin rafında gorduğum fotoğraf ve yanma iliştilmiş bir not vardı: Buyukannenin bir resminin sende olması gerektiğini düşündüm.

Kalbimde onu bu şekilde hatırlıyorum.

Fotoğratı masanın üstüne koydum ve mektup yığınınna

uzandım. Her birini tek tek okumak istiyordum.

25 tMart

“Bir Suredir ortalarda yoktun,” dedi terapistim Bonnie, birkaç gün sonra seansa gittiğimde. Ona. Dr. Archer yerine

Bonnie diye hitap etmem konusunda ısrar etmişti, ben de

seve seve kabul etmişim.

“Evet, oyle oldu,” dedim, tırnaklarımı mavi koltuğun

doşemesine batırarak. Ne zaman Bonnie ile goruşsem hep boyle davranıyordum, bunun nedeni shc/k/h* psikolojisiydi.

“Seanslara gelemediğim için özür dilerim. Buradan acilen

ayrılmam gerekiyordu.” Ona başımdan geçen her şeyi anlatmaya başladım: Brainbridge Adası'nı, Bee'yi, Evelyn'i,

gunluğu, Greg' i, Jack'i, Henry'yi, Elliot'la buluştuğumu ve tabii ki Joel'i ve gecirdiğim son birkaç haftayı.

Konuşmamı bitirdikten sonra, “Artık bana ihtiyacın olmadığını fark etmişsindir,” dedi Bonnie.

“Ne demek istiyorsun?”

“Cevaplarını almışsın,” diye yanıt verdi.

“Oyle mi?”

“Evet.”

“İyi de hala yazamıyorum,” dedim. “İyileşmiş sayılmam.

“Evet, iyileştin,” diye cevap verdi Bonnie. “Eve git Goreceksin.”

Bonnie haklıydı. Öğlen saatinde eve gittiğimde dizustu bilgisayarımı actım ve yazmaya başladım. Tüm öğlen, trafik saati, akşam yemeği ve tüm gece boyunca yazdım.

Esther'ın bütün hikayesini uyarlayana kadar durma an yazdım. . x _

O gece bilgisayarımı kapatmadan önce y

cumleye baktım. Gunluğun son cumlesi olmasına rağmen

hikayenin sonu değildi. Kalbimin derinliklerinde bunu hissedebiliyordum.

Derin bir nefes aldım ve yeni bir sayfaya

gectim. Hikayenin nasıl biteceğini bilemiyordum ama öğ.

rendiğimde sonunu ben yazacaktım. Esther için, Elliot için, Bee için, Evelyn için, Henry için, büyükannem ve büyük

babam için, annem ve kendim için...

30flart

New York'a donduğumdan beri Jack' i düşünmemeye çalışıyordum ama nereye baksam onu görüyordum. Ne yaparsam

yapayım onu aklımdan çıkaramıyordum. Bu duygunun,

Elliot ve büyükannemin bahsettikleri sonsuz aşkı

yansıtıp yansıtmadığını merak ediyordum.

Ancak Esther'm hikayesi planladığı gibi sonlanmamıştı.

Belki de bu bana ders olmalıydı: Bu aşkı kusurlarıyla kabul edip onuma bakmalı ve sonsuza kadar onu kalbimde saklamalıydım.

Birlikte öğlen yemeği yemek için Annabelle'i arayıp

onu kandırmaya çalıştım. "Nişanını doğru düzgün kutlayamadık bile,"

Evimin yanındaki restoranda saat birde buluşmak için

sozleştik. Garson bana bir masa gösterdi ve orada oturup

Annabelle i beklemeye başladım. On dakika sonra o da

geldi. "Ozur dilerim." dedi. "Evan'ın annesi aradı. Biraz

cenesi düşük de."

Gulumsedim. "Seni görmek güzel Annie."

"Görüşmen iyi gecti herhalde?" diyerek gulumsedi Annabelle.

"Keyfin yerinde bakıyorum "

"Evet."

"Ee, neler yapacaksın bakalım?"

Yine gulumsedim. "Tam olarak neye

biliyorum," dedim.

"Neymiş o?"

“Gunluk,” diye yanıt verdim. -'Onu bitireceğim."

“Ne demek istiyorsun?”

“Esther’ın yarım kalan hikayesini onun için bitireceğim.

Son bölümü yazıyorum.”

Annabelle yalnızca sırtıyordu.

“Bu hikaye uzun yıllar saklı tutulmuş. Nedense onu tamamlamak benim görevimmiş gibi hissediyorum.”

Annabelle masanın karşı tarafından elime uzanarak,

“Bununla birlikte kendini de bulacaksın,” dedi.

“Sana borçluyum,” diyerek başımı salladım.

“Hic de değil,” dedi. “Ben sana sadece fikir verdim. Gerisini sen hallettin.”

“Annie, kedili kadın olmanın eşiğindeyim. Evimin on

dokuz kediyle çevrelendiğini düşünebiliyor musun?”

“Tabii ki,” diye cevap verdi Annabelle kıkırdayarak.

“Biri gelip seni bu kedigillerden kurtarmalı.”

İkimiz de kahkahayla güldük. Sonra Annabelle bana bakarak,

“Ne zaman gidiyorsun?” diye sordu.

“Gidiyorum?”

“Bainbridge Adası’na.”

İcimden bir ses de aynı Annabelle gibi oraya gideceğimi

soyluyordu. Ama ne zaman ve hangi şartlar altında olduğunu henüz kestiremiyordum. “Bilmiyorum, diye cevap verdim.

Fakat zamanı çoktan yazılmış ama benim haberim yoktu.

Eve geldiğimde saat öğlen ucu geçiyordu. Telesekreter cihazının ışığı yanıp sonduğu için düğmeye basarak mesajlar,

dinlemeye başladım.

“Emily. ben Jack.

Tuylarim bir anda diken diken oldu.

“☞ v numaram bulabilmem biraz zaman aldı, duydum ki

adadan ayrılmışsın. Neden bana bir hoşca kal demeden gitligini bilmiyorum. Buyukbabamla konuştüğümde bana onu

ziyaretinden bahsetti. O zaman neler olduğunu anladım.

Sen de fark eniyse hafızası pek net değil, bu yuzden benim hakkımda sana sacma sapan bir şeyler soylediyse dikkate

alma.”

İlk mesaj bittikten sonra İkincisi başladı. “Ozur dilerim, yine ben. Sana o geceden bahsetmek istiyorum. Beni arayan şendin, değil mi? Umarım sende yanlış bir izlenim bırakmamışım.

Bir müşteri için bir tablo üzerinde çalışıyordum.

Aradığın zaman ellerimde sarı akrilik vardı, bu yuzden telefonu acamadım. Lutfen bana inan. Ortada romantik bir şey

yoktu. Emily kadın altmışlarında biri. Bu senin icini rahatlatır mıT Bir an durakladı. “Fakat senden sakladığım bir şey

var. Konuşmamız gereken bir şey.” Tekrar durakladı. "Emily, seni ozledim. Sana ihtiyacım var. Seni... seni seviyorum. İşle sonunda soyledim. Lutfen beni ara.”

Cihazda çıkan numaraya baktım ve hızlı bir şekilde numaralan cevirdim. Beni seviyordu. Telefon kaldı, kaldı ama

kimse cevap vermedi. O anda aklıma daha iyi bir fikir geldi.

Havayolu şirketini aradım ve Seattle'a ertesi gün için bir yer ayırttım.

Donuş bileti de ister misiniz?" diye sordu telefondaki görevli.

Hic düşünmeden. “Sadece gidiş,” dedim.

Bavulumu hazırlayıp fermuarını kapattıktan sonra bir

şeyi unuttuğum hissine kapıldım. Yanıma alacaklarımı

aklımda kontrol ederek evi arşınlarken, neyi unuttuğumu

buldum: Kaybolan Yıllar. New York’a donduğumden beri

bu kitabı duşunuyordum. Romanı, Esther'ın hikayesinin

ışığında yeniden okumaya kararlıyım.

Kitap okunmak için oturma odasındaki rafta sabırla bekliyordu.

Onu raftan aldım ve kanepeye oturup birkaç sayfa

okudum. Kitabın giriş sayfasını incelerken o ana kadar hiç fark etmediğim bir ayrıntı dikkatimi çekti. Siyah mürekkeple yazılmış bir cümle vardı. Zamanla belirsizleşmesine

rağmen hala okunabiliyordu. Yazıyı okuyabilmek için kitabı yaklaştırdım ve sayfaya şu cümlelerin yazıldığını gördüm:

“ Bu kitap Esther Johnsona aittir.”

31 Mart

Arkadaşlarıyla birlikte Seattle'a gidip, akşam saat onda

evde olmasını sağlayacak feribotu kaçıran liseli bir

kızın hikayesi geldi aklıma. Kız, bir sonraki feribotun tam bir saat sonra kalkacağını ve eve geç kalırsa babasının ona ne kadar kızacağını biliyordu. Bu nedenle panikleyen genç kız, feribotun limandan çıktığını görünce çantasını yere

fırlattığı gibi borda iskelesine atlamıştı. Ancak feribotun balkonu yerine denize düşmüştü. Hemen hastaneye kaldırılan genç kız, evine kırık bir bilek ve morarmış bir ceneyle

gönderilmişti. Kızın adı Krystalina'ydı. Limana vardığımda feribotun düdüğünün kaldığını duyunca ve yavaş yavaş

hareket ettiğini görünce, o kızı hatırladım.

Ya diğer feribotu beklemek için limana kamp kuracaktım

ya da havaalanına dönüp on üç saatlik bir uçuşu (ki fiyatı son dakika alman bilete göre olacaktı) göze alacaktım. Akşam

yedi feribotunu kıl payıyla kaçırdığımı düşününce Krystalina gibi koşup feribota atlamayı düşündüm. Aşağıda çalkalanan denize baktım ve adamın beni biraz daha bekleyebileceğine karar verdim. Jack de bekleyebilirdi? Ya da bekler miydi? Feribot 20:25'te Bainbridge Adası'na varmıştı. Bir taksi haricinde benden başka bekleyen yoktu.

-Beni Hidden Cove Caddesi'ne götürebilir misiniz?”

diye sordum sürücüye.

Adam başını sallayıp elimdeki bavulu alarak. “Cok az eşyayla gelmişsiniz. Kısa bir ziyaret m i?” diye sordu.

“Henuz emin değilim,” diye cevap verdim.

Adam sanki ne demek istediğimi anlamışcasma yeniden başını salladı.

Ona Jack'in evinin adresini verdim. Oraya ulaştığımızda evi kapkaranlıktı.

“Evde kimse yok gibi gozukuyor,” dedi taksi surucusu.

Gitmemizi önerdiğinde sinirlenmiştim.

“Bir dakika bekleyin,” diye karşılık verdim.

Şu anki durumum, filmlerdeki kadın ve erkeğin birbirlerine koşup sarıldığı ve dudaklarının kenetlendiği ana çok

benziyordu.

Kapıyı bir kere kaldım ve birkaç dakika bekledim. Sonra tekrar kaldım.

“Evde kimse var mı?” diye seslendi taksi surucusu arabadan.

Onu duymazlıktan geldim ve gum gum atan kalbimin

sesini dinleyerek kapıyı tekrar kaldım. Haydi Jack. ac şu kapıyı.

Bir dakika sonra onun kapıyı acmayacağından emin olmuşum.

'la da evde değildi. Bu kadarı bir anda fazla gelmişti.

Verandaya oturdum ve başımı dizlerime gomdum.

Burada ”e yiyorum? Bu adam, nas.l sevdin,’ A k l™

Kaybolan Y.ıllar kitab.ndan çok sevdiğim bir paragraf .eldi:

-Aşk. zorla tomurcuk vermesini istediğin bir sera ciceği

değildi. Aşk. yol kenarında beklenmedik şekilde acan bir

cicekti.”

Evet, aşk buydu, benim zorumla elde edebileceğim bir

şey değildi. Doğaldı. Durdurulamazdı. Bu farkındalık bana Jack'in buz gibi merdivenlerinde otururken büyük bir rahatlık vermişti.

“Bayan.” diye seslendi taksi surucusu. “İyi misiniz? Eğer gidecek bir yeriniz yoksa eşimi arayıp haber verebilirim.

Sizin için bir yer hazırlayabilir. Ahım şahım bir yer olmaz ama en azından bu geceyi gecirebilirsiniz.” Bainbridge Adası 'nda herkesin iyi bir tarafı var. diye gecirdim aklımdan.

Kendimi toparlayarak, “Teşekkür ederim, çok nazıksınız,”

diye cevap verdim. “Yengem biraz ileride oturuyor.

Bu gece ona gideceğim.”

Taksi surucusu beni Bee'nin evinin önüne bıraktı. Ücreti

odedikten sonra, arabadan indim ve birkaç dakika oylece

elimde bavulum, eve baktım. Geri gelmekle doğru mu yaptım düşüncesi vardı aklımda. Sonra eve doğru yurudum, on

kapıya geldiğimde ışıkların açık olduğunu fark ettim ve içeri girdim.

“Bee?” Yengem bıraktığım gibi sandalyesinde oturuyordu.

Butun olanlardan sonra, bu iç rahatlatıcı bir manzaraydı.

“Emily?” dedi ve ayağa kalkıp bana sarıldı. “Bu ne

surpriz!”

“Geri donmek zorundaydım,' dedim.

“Geri doneceğini biliyordum,' diye karşılık verdi Bee.

“Jack de geri donme sebeplerinden bir tanesi, o> le değil m Başımlla onu onayladım. “Evine gittim ama orada değildi.”

O anda Bce'nin ifadesi ciddileşti. “Elliot," dedi. Yengemin o adı soyleme şekli, tuylarımı diken diken etmişti. “O

hasta. Jack bugün arayıp haber verdi. Bilmemi istemiş...”

Sustu, sesi sanki bastırılmış duygularını acığa vurur gibiydi.

“Elliot... o hic iyi değilmiş, tatlım, oluyor.”

Yutkundum.

“Jack de şimdi hastaneye gidiyor. Aslında feribota binmek icin limana gidiyor. Eğer şimdi cikarsan ona yetişebilirsin.”

Başımı one eğerek, “Bilmiyorum," dedim. “Sence beni gormek ister mi?"

Bee başımı salladı. “Seni gormek istiyor, biliyorum," diye cevap verdi. “Ona git Emily. O da oyle yapmanı isterdi.”

Bee elbette Esther'dan bahsediyordu. O gece feribot terminaline gitmemi sağlayan bu sozlerdi. Benim yolumu

sonsuz kadar değiştiren bu sozlerdi. Onun bağişlanmak istediğini biliyordum. Eminim Esther da burada olsaydı, o da

Bee'nin dediklerini onaylar ve gitmemi soylardi.

“Anahtarlarını alabilir miyim?" diye sordum Bee'ye.

Bee onları bana doğru atarak, “Hızlı gitmelisin,” diye uyardı beni.

Kalbim yerinden fırlayacaktı sanki. “Sen nasılsın?" diye

sordum, Elliot la olan hikayesini hatırlayarak. “Onu gormek istemez misin?"

Bcc evet der gibi baksa da başını iki yana salladı. “Benim yerim orası değil ” dedi.

Gozlerinin yaşardığını gorebiliyordum. “Onu hala seviyorsun Bee. değil m i r

d o n e m i yok,” diyerek g e n d e n damlayan bir ya,, SİMİ

"Paket... Elliot'ın sana verdiği paket. Neydi oT'

Bee gulumseyerek. “Savaştan geldikten sonra bana ver

m.ř olduğu fotoğraf albumuydu," dedi. "Buyukannenle aramızda gecenlerden sonra albumu Elliofa geri vermiştim'

Ama onca yıl saklamış.”

Elini sıvazladım ve bavulumu aldım.

“Haydi artık git,” dedi. “Jack’in peşinden git.”

Bee*nin arabasını sanki hayatım bu buluşmaya bağlıymış

gibi hızla surdum. Ne polisi ne de kaza yapabileceğimi,

hicbir şeyi düşünmedim. Her dakika, her saniye benim için çok önemliydi.

Limana geldiğimde arabayı park ettim. Arabadan indiğimde

feribotun kalkış dudüğunu duyduğum an kalbim

yerinden çıkacak gibi olmuştu. Limana doğru koştum ve

iskeleden bakıp yine feribotun içine atlayıp atlamamayı düşündüm.

Ama feribot uzaklaşmıştı. Onu kacırmıştım. Jack i

kacırmıştım.

Daha hızlı olamadığım için kendime kızdım ve onumde

duran korkulukları sıkıca tuttum. Zaten aksi olsa şaşırırdım.

Son zamanlarda hayatım hep bir şeyleri kacırmakla geçmişti.

Adalıların çoğunlukla Scattlc’dan gelen arkadaşlarını veya akrabalarını karşıladıkları yere kadar yurudum, feribot tamamen doluydu. Acaba Jack’ i görebilir miyim diye bakın

yordum ama ferbiot kıyıda oldukça uzaklaşmıştı artık.

Sonra bir anda arkamda ayak sesleri duydum. Biri limana

doğru koşuyordu. Arkamı donduğumde, Jack’in

elinde bavuluyla endişeli bir ifadeyle borda iskelesine

doğru koşmakta olduğunu gordum. İşte o zaman o da beni

fark etti.

“Emily?”

“Jack,” dedim, bu ismi telaffız etmek hoşuma gidiyordu.

Jack ellindeki bavulu bıraktı ve bana doğru koştı. “Burada olduğumu bilmiyordum,” dedi yuzune düşen bir tutam

sacı geriye iterek. Sonra yuzumu okşadı.

İcimden ne geliyorsa soylemeye karar vermişim. “Mesajını aldım ve sana surpriz yapmak istedim.”

Jack, “Ee, bunu başardın da,” diyerek sırıttı. Sanki bir şey demek istiyor gibiydi ama uzaktan gelen bir feribotun duduğuyle her ne soyleyecekse dile getiremedi. Başka bir

feribot limana yaklaşıyordu.

“Evine gittim,” dedim, herhangi bir şey gorebilmek adına

gozlerini inceliyordum.

Jack elimi tuttu. Onun dokunuşuyla butun vucudum

uyuşmuştu sanki.

“Bee. buyukbabanın rahatsız olduğunu soyledi,” diye

devam ettim konuşmaya. “Bunu duyduğuma cok uzuldum.

Onu gormeye gidiyorsun, değil mi?”

Jack başını olumlu anlamda sallayarak, “Bu gece onun

yanına gidip orada kalmayı düşündüm. Boylece yalnız kalmayacak.

Yarın bir ameliyata girecek.”

İyi olacak, değil mi?”

Emin değiliz.” diye yanıt verdi. “Son beş yılda iki tane

kalp ameliyatı gecirdi. Doktorlar bu operasyon başarılı gecmezse, ellerinden başka bir şeyin gelmeyeceğini soyluyor.”

329

Esther, sevdiği adamın aşk dolu kalbinin sonmekte olduğunu biliyor mu. diye gecirdim aklımdan

“ Yanında olmalısın. Elliot yanı ameliyattan çıktı.kun

sonra goruşebiliriz,” dedim Jack’e ve yolcuların, alıp kaiTs için hazırlanan feribotu işaret enim.

“Haydi, gi, de şu feri botu yakala. Seni burada bekliyor olacağım.”

Jack başını sallayarak, “Burada boyle bir güzelliği yalnız başına mı bırakacağım?” dedi.
“Buyukbabam bunu duysa

asla onaylamazdı. Neden sen de benimle gelmiyorsun?”

Başımı göğsüne yasladım, tıpkı Bee’nin evinde baş başayken yaptığım gibi. “Tamam.”

“O sabahı düşünuyorum ” dedi Jack yuzunu bana doğru

cevirerek, “seni Henry’nin evinde gorduğum o sabahı.”

Dile getirmesini istediğim şeyi soylemesini umarak,

“Nasıl yani?” diye sordum.

“ Bu şekilde olmayı umit etmişim.”

O ana kadar hic hissetmediğim bir duyguyla dolmuştu

icim. Aşık olmuşum, aslında daha fazlası vardı. Ona tapıyordum sanki.

Jack elini cebine atarak, “Emily,” dedi. “Sana vermek

istediğim bir şey var.” Elinde kucuk siyah bir kutu duruyordu.

bu kutuyu Evelyn’ in cenazesinde Elliot m ona verdiğini

hatırladım. İçinde ne vardı? Titreyen ellerimle kutunun kapağını kaldırdım ve sokak lambalarının altında parıldayan

bir şey gordum.

Jack boğazını temizleyerek konuşmasına devam etti.

“Buyukbabam yıllar once aşık olduğu kadına verdiği bu

yuzuğu bana bıraktı. Ben de sana vermek isti)onun.

Nefesim kesilmişti sanki. İki yakut arasına yerleştirilin ş

şeklinde bir pırlantaydı. Bu yuzuğu hatırlamıştım.

armut

Hslher'ın nişan yuzuğuydu. İcgudusel olarak hemen parmağıma taktım.

Jack gozlerimdeki bu tanıdik ifadeyi gorup. “Hikayeyi

biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Evet," diyerek başımı salladım.

"Peki nasıl öğrendin?"

"Bu ay biraz araştırma yaptım," dedim gizemli bir şekilde.

Jack, "Ben de," diye karşılık verdi. "Buyukbabamın hatırına Esther'ın yerini bulabilmek için araştırma yaptım.

Onları tekrar bir arada görmek istiyordum." Sonra sustu ve yerden bir taş alıp denize fırlattı. "Artık çok geç."

"Neden geç olduğunu düşünüyorsun?"

Jack endişeyle bana bakarak, "Korkarım o o ldu," dedi.

Kalbim hızla carpmaya başladı. "Nereden biliyorsun?"

Ya yorgunluktan ya da uzuntuden gözlerini ovuşturdu.

"Esther'a son on beş yıldır bakan hemşiresi soyledi. O gece beni birlikte carşıda gorduğun ve telefonu acan kişi de aynı kadındı."

"Kafam karıştı." dedim. "Onu nasıl buldun?"

"Benimle o irtibata gecti. Esther'ın son dileğini yerine getirmek için buyukbabamın nerede olduğunu öğrenmek istiyordu."

"Demek oldu," diyerek ic cektim.

"Evet."

Başımı salladım. "Hayır, bu gercek olamaz." Kalbim

buna inanmak istemiyordu. "Kadının adı ne demiştin?"

"Lana." diye yanıt verdi Jack.

Bir an için rahatladım. "Bu her şeyi acıklıyor."

Nevi. diye sordu Jack, ifadesinden aklının karıştığı

belli oluyordu.

“Jack, Lana onun hemşiresi değil. Lana onun h*.

Elliot'ın kızı.”

Jack kaşlarını catarak, “Cok sacma,” dedi.

“Biliyorum, kulağa oyle geliyor ama doğru olan bu Eğer

Lana sana ulaştıysa ve Esther' la olan bağına sana anlatmadıysa, nerede yaşadığı hakkındaki gerçekleri de anlatmamıştır.

Belki Esther hala yaşıyor. Bence annesini korumak

istemiş olabilir.”

Jack cevap vermek için ağzını acacakken, “Bir saniye”

diyerek konuşmaya devam ettim. “Bahsettiğin Lana, senin

bir tablonu almak isteyen kadın, değil mi? Hani kumsaldaki bir kadını tasvir eden tabloyu?”

“Evet,” diye onayladı Jack. “Annesi için olduğunu söylemişti.

Eski fotoğraflardan yola çıkarak yapmıştım.”

“Jack, fotoğraftaki kadının hiç Esther olabileceği aklına gelmedi mi? Elliot'ın kanından canından biri tarafından yapılan bir tabloyu annesine vermek istediği?”

Jack söylediklerimi bir muddet düşündükten sonra başını

iki yana salladı. “Bana anne ve bahasının emekli olduğunu.

Arizona'da yaşadıklarını söylemişti. Eğer söylediğin

doğruysa, gerçeği gizlemek için neden bu kadar ayrıntılı bir hikaye anlatsın ki?”

“Oyle olması gerekiyordu, çünkü annesinin tekrar incinmesini istemiyordu.”

“Keşke durum böyle olsaydı Emily,” dedi Jack omuz silkererek.

“Ama bana hiç inandırıcı gelmiyor. Esther'ın hayatından

ve olumundan bahsederken, o kadının nasıl bir halde olduğunu ben kendi gözlerimle gördüm. Yansıttıklarının hepsi gerçektir.

Hava ruzgarlıydı, Jack ne yaptığını, bilmeden adeta bu

battaniye gibi beni sardı. “Keşke onlar için daha farklı bu olsaydı ” dedi. bana sıkıca sarılarak. “Ama

biz kendi

hTavenızı yazabiliriz. Bizimki trajik olmak /orunda değil.”

' Alnımdan usulca optu, o anda feribotun duduğu tekrar

caldı>

..gen de senden, butun bu olanlardan kacmayı düşünüyordum,”

dedim.

Jack elimi tuttu ve “Bunu yapmadığın için çok mutluyum,”

dedi.

El ele feribota bindik ve Seattle'a bakan bir banka oturduk.

Şehre yaklaştıkca, Jack'in. büyükbabası için gittikçe

endişelendiğini hissedebiliyordum. Hastaneye vardığımızda Elliot'ın durumu ne olacaktı? Ona postayla gönderdiğim

Esther'ın günlüğünü okuduktan sonra, beni görünce daha

çok uzulur muydu?

Hastaneye vardığımızda dördüncü kata çıkıp danışmaya

Elliot'ın durumunu sorduk. “Korkarım, pek iyi değil,” diye fısıldadı hemşire. “Oğlenden beri çok hırcın ve zihni bulanık.

Onu rahatlatmak için her şeyi yaptık ama doktorlar çok

fazla zamanının kalmadığını söylüyor. Şansınız varken ona hoşça kal diyebilirsiniz.”

Buyukbabasının odasına yaklaştığımızda Jack*in yuzu

kirec gibi beyazdı. “Bunu yalnız başıma yapamam,” dedi.

Elini tutarak. “Tek başına yapmak zorunda değilsin/

dedim.

Birlikte odaya girince Elliot'ın makinelere bağlı bir şekilde yattığını gördük. Rengi solgundu ve zor nefes alıyordu.

SarahJ<° v * , 333

“Benim buyukbaba,” dedi Jack usulca, vatao.n t

diz cokerek. “Benim Jack.” ‘ ’ enanna

EHİot hafif<<e &ozlcrini baladı. "O geldi." dcdi usulca, neredeyse fısıldayarak konuşmuştu. “O buradavd, r T

gordum.”

“Kimi buyukbaba?”

Elliot gozlerini tekrar kapattı, sanki ruya goruyormuşcasına gozkapakları seğiriyordu. “O mavi gozler,” dedi. “Eskisi

gibi maviydi.”

“Buyukbaba,” dedi Jack usulca, gozleri umutla kıvılcım

sacıyordu. “Burada olan kimdi?”

“Bana evleneceğini soyledi,” dedi Elliot gozlerini tekrar acararak. Hafızasının gidip geldiği belliydi. Jack'in yuzundeki hayal kırıklığını gorebiliyordum. “Bana, o serseri

Bobby*yle evleneceğini soyledi. Neden onunla evleniyor

ki? Onu sevmiyor bile. Hic sevmedi de. Beni seviyor. Biz

birbirimize aidiz.” Birden kalktı ve kolundaki serumu cekistirmeye başladı. “Onunla konuşmalıyım. Ona her şeyi

anlatmalıyım. Birlikte buralardan kacmalıyız.”

Jack endişeli gozlerle bakıyordu. “Halusinasyon goruyor.”

dedi. “Hemşire bunun icin beni uyarmıştı. İlaclardan

oluyormuş.”

Elliot hırcın ve caresiz gorunuyordu. Jack onu sakinleştirmeden oncc koluyla yanındaki monitoru yere fırlatmıştı.

“Sakin ol buyukbaba, hicbir yere gitmiyorsun.” dedi Jack

ve bana dondu. “Emily, hemşireyi çağır.”

E llio f in yatağlnın yanındaki kırmızı duğmeye basmamla

iki hemşirenin odaya girmesi de bir oldu. Biri Elliot ı

tekrar yerine yatırmaya çalışırken, diğeri de sol kol

bir iğne yaptı. “Bu sizi rahatlatacaktır. Bay Hartley.

Elliot birkaç dakika içinde uykuya daldıktan sonra, i

cek almaya gideceğim," dedim Jacke. “İstediğin bir şey var mı?”

“Kahve.” diye fısıldadı, gözlerini Elliot'ın üzerinden

çekmeden.

Başımı salladım ve odadan çıktım.

Kafeteryaya doğru yürüdüm -neyse ki acıktı- ve iki tane

Fransız kahvesi alıp cebime de birkaç tane küçük şeker ve krema paketlerini tıktırdım. Acaba Jack kahvesini nasıl iciyor? O anda aklıma Annabelle'in araştırmaları geldiyse de bu düşünceleri boş verdim. Sonra hesabı ödemek için

cantamdan iki dolar yirmi yedi sent çıkarıp verdim.

Asansörde aklıma Elliot geldi. Esther'ı görmek için ne

kadar da istekliydi. Hayatının son anlarında bile onu deli gibi seviyor olması yüreğimi burkmuştu. Tam Elliot'm odasına girmek üzereydim ki arkamdan biri seslendi.

“Affedersiniz hanımefendi.* Seslenen, elinde kağıt olan

bir hemşireydi. “Bay Hartley'nin odasında mavi renkte bir şal gordunuz mu?”

“Hayır, ben bir şey gormedim,” dedim başımı sallayarak.

Hemşire omuz silkerek. “Peki.** dedi ve elindeki kağıda

baktı. Bir kadın aradı ve Bay Hartley'yi ziyarete geldiklerinde annesinin...** Yeniden elindeki kağıda baktı, “ ...mavi

şalını düşürdüğünü soyledi.”

Şaşkın gözlerle hemşireye bakıyordum. “ İsmi ni ya da

numarasını verdi mi?***

Hemşire bana baktı ve “Onu tanıyor musunuz?*** dedi.

"Olabilir, diye cevap verdim, guclukle yutkunarak.

Hemşire yeniden kağıda baktı. "Bu biraz tuhaf. Mesajı

gunduz vardiyasındaki hemşire almış." dedi ve başını iki yana salladı. "Ama kadının adını not düşmemiş." ""

Sadece içmekle yetindim.

"F.ğcr odada şal bulursanız, lütfen hemşireler odasına

getirin." dedi hemşire. "Belki sonra tekrar arar, rahatsız, ettim kusura bakmayın."

Bir dakika sonra Elliot'ın odasında idim. "»urumu nasıl?"

diye sordum Jack'e. Kahveyle birlikte elimdeki şeker

ve krema paketini de uzattım.

"Uyuyor.** dedi Jack, kahvesine şeker ve krema ekledi.

Ben de aynısını yapmış idim.

Bunu görünce eğilip onu yanağından öptüm.

"Bu ne içindi?" diye sordu Jack.

"öylesine," diye fısıldadım.

Parmak uçlarımda Elliot'ın yatağının yanına gittim ve

uzerindeki battaniyeyi omuzlarına kadar çektim. O sırada

gozume bir şey takıldı. Elliot'ın elinde kalbine bastırıldığı bir şal vardı. Mavi bir şal...

O anda gozyaşlanma hakim olamadım. Bunu hiliyvrđum.

"Ağlıyorsun," diye fısıldadı Jack.

"Evet ağlıyorum," dedim, gozyaşlanmanın arasından gulumsuyordum.

Sonumla ağlıyorum. Ona söylemek istediğim öyle

çok şey vardı ki, ama şimdilik bekleyebilirlerdi. Şu an için tek bildiğim, gözlerimden iri damlalar halinde akan yaşlardı. Ağlayabilceğimi hiç düşünmez idim. Gözlerimden akan her damlada

içim rahatlıyor, mutlulukla doluyordu sanki.

Jack beni kendine doğru çekerek. "Burada, yanımda olduğun için teşekkür ederim, dedi.

Tam onu kucakladığım anda hemşire yavaşca anın

kapısını açtı ve “Buraya gelen bayanın ismini öğren im.

danışma masasında imzası var, diye fısıldadı. Elliot yatağında kıpırdayınca Jack onun yanına gitti. Ben de hemşireyle

birlikte koridora çıktım.

“Lana,” dedi hemşire, ismin yazıldığı kağıdı göstererek.

“Adı Lana.”

“Lana'mı?” dedim, gözlerimden akan yaşlara artık hiç

engel olamıyordum. “Elbette, başka kim olabilir ki?” Tuylarım diken diken olmuştu.

Bir omur ayrı kaldıktan sonra, birbirlerini gördüklerinde neler konuştular? Kucaklaştılar mı? Yitirilen onca yıl için gozyaşı doktuler mi? Onemli olan bu değildi sanırım. Nihayet Elliot kızını görmüşti. Nihayet Esther ını görmüştu.

“İyi misiniz?” diye sordu hemşire, elini omzuma koyarak.

“Evet,” diyerek gulumsedim. “Evet. çok iyiyim

Elliot'ın odasının onundeki bir demir sandalyeye oturdum.

Tepemde yanan floresan lamba cızırdıyor, hava kahve

ve bir temizlik maddesi kokuyordu. Cantamı açtım ve yıllardır hissetmediğim bir kararlılıkla dizustu bilgisayarımı

cıkardım. Karşımdaki boş ekranda beliren imlece oylece

baktım ama bu sefer farklıydı. Esther'ın hikayesini nasıl bitireceğimi biliyordum artık. Bu hikayenin nasıl başladığını

ve nasıl sonlandığını biliyordum. Kelimesi kelimesine...

Saatin 23.59'u gösterdiği sırada, yazılması gereken başka bir hikayenin olduğunu fark ettim. Nisan ayının ilk gunune girecektik. Yeni bir gun. yeni bir ay ve yeni bir hikayenin başlangıcıydı. Benim hikayemin başlangıcı... Ve ben onu

kaleme almak için sabırsızlanıyordum. _